

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 23

Dimecres, 27 de juny de 2007

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 17, primera reunió

Í N D E X

Homenatge

en memòria de l'exdiputada Marta Àngela Mata i Garriga (tram. 401-00007/08) (p. 4)

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2007 (tram. 200-00018/08) (p. 5)

Projecte de llei

de mesures fiscals i financeres (tram. 200-00019/08) (p. 21)

Salutació

a una delegació oficial del Parlament del cantó de Sarajevo (p. 31)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre la situació política a Catalunya (tram. 317-00066/08) (p. 32)

al president de la Generalitat sobre el primer aniversari del referèndum d'aprovació de l'Estatut
(tram. 317-00064/08) (p. 33)

al president de la Generalitat sobre la gestió del Govern espanyol de les infraestructures a Catalunya
(tram. 317-00063/08) (p. 34)

al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics a Catalunya
(tram. 317-00062/08) (p. 35)

al president de la Generalitat sobre el Pacte nacional per l'habitatge 2007-2016
(tram. 317-00065/08) (p. 36)

al president de la Generalitat sobre els esdeveniments de l'actualitat política
(tram. 317-00067/08) (p. 37)

al Govern sobre la valoració que el conseller de la Vicepresidència fa del recent desplaçament
de membres del Govern a Finlàndia (tram. 310-00083/08) (p. 38)

al Govern sobre el Pla estratègic d'ordenació de l'atenció de pediatria a l'atenció primària
(tram. 310-00087/08) (p. 39)

al Govern sobre les previsions de funcionament del Centre Penitenciari Brians 2
(tram. 310-00086/08) (p. 40)

→

al Govern sobre els nous estudis de la Universitat de Lleida (tram. 310-00085/08) (p. 41)

al Govern sobre els criteris seguits per a seleccionar els escriptors que han d'anar a la Fira del Llibre de Frankfurt (tram. 310-00082/08) (p. 42)

al Govern sobre les previsions d'actuació amb relació al fons artístic del Museu de Lleida Diocesà i Comarcal (tram. 310- 00088/08) (p. 43)

al Govern sobre les actuacions dutes a terme en resposta al caos en el sistema ferroviari de Renfe del cap de setmana de Sant Joan (tram. 310-00089/08) (p. 44)

Interpellació

al Govern sobre el balanç del desplegament de l'Estatut d'autonomia (tram. 300-00055/08) (p. 45)

Projecte de llei

de l'obra pública (tram. 200-00008/08) (p. 51)

Proposició de llei

d'actualització dels límits que donen dret a la percepció de les prestacions per al manteniment de les despeses de la llar dels cònjuges o familiars supervivents (debat de totalitat) (tram. 202-00008/08) (p. 63)

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 17.1

La sessió s'obre a deu del matí i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i el lletrat Sr. Bayona Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, els consellers d'Educació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, la consellera de Salut, el conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, i les conselleres de Treball i d'Acció Social i Ciutadania.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Homenatge en memòria de l'exdiputada Marta Àngela Mata i Garriga (tram. 401-00007/08). Junta de Portaveus. Substanciació.

2. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2007 (tram. 200-00018/08). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 87).

3. Projecte de llei de mesures fiscals i financeres (tram. 200-00019/08). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 88).

4. Projecte de llei de l'obra pública (tram. 200-00008/08). Comissió de Política Territorial. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 91).

5. Proposició de llei d'actualització dels límits que donen dret a la percepció de les prestacions per al manteniment de les despeses de la llar dels cònjuges o familiars supervivents (tram. 202-00008/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 37, 10)

6. Interpellació al Govern sobre les mesures contra els maltractaments infantils (tram. 300-00054/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

7. Interpellació al Govern sobre la formació professional en l'àmbit del sistema educatiu (tram. 300-00056/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

8. Interpellació al Govern sobre el balanç del desplegament de l'Estatut d'autonomia (tram. 300-00055/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

9. Interpellació al Govern sobre la política amb relació a la situació laboral dels membres del Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 300-00053/08). Montserrat Nebrera González, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

10. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques socials, especialment les adreçades a les famílies (tram. 302-00039/08) Rafael López i Rueda, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

11. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la crisi de govern en l'àmbit d'affers exteriors (tram. 302-00041/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'aplicació de la tercera hora de castellà (tram. 302-00042/08). Antonio Robles Almeida, del Grup Mixt. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la implantació en el sistema educatiu de la regulació en matèria curricular derivada del desplegament de l'Estatut i de la Llei orgànica 2/2006, d'educació (tram. 302-00043/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

14. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

La llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Modificació de l'ordre del dia

També els comunico, senyores i senyors diputats, que hi ha una alteració de l'ordre del dia. Atès que ha estat presentada una sol·licitud del conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, honorable senyor Joan Saura, i la il·lustre diputada del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, senyora Montserrat Nebrera, i d'acord amb l'article 138.6 del Reglament del Parlament, els faig avinent que la interpellació número 9 de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la política amb relació a la situació laboral dels membres del Cos dels Mossos d'Esquadra, ha estat posposada per a la sessió plenària següent.

Alteració de l'ordre del dia

Ha estat també presentada pel conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació una sol·licitud de modificació de l'ordre del dia, en el sentit que el debat del punt número 8 de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre el balanç del desplegament de l'Estatut d'autonomia, es faci a continuació de la sessió de control, d'acord amb l'article 72.3 del Reglament.

Es demana assentiment de la cambra a l'esmentada sol·licitud. (*Pausa.*)

Doncs, si s'aprova per assentiment aquesta modificació, quedarà modificat en aquest sentit l'ordre del dia.

Homenatge en memòria de l'exdiputada Marta Àngela Mata i Garriga (tram. 401-00007/08)

El primer punt de l'ordre del dia és l'homenatge en memòria de l'exdiputada Marta Àngela Mata i Garriga. Iniciem aquest punt de l'ordre del dia, que és l'homenatge en memòria de la il·lustre senyora Marta Àngela Mata i Garriga, que fou diputada d'aquest Parlament a la primera i a la segona legislatures.

Aquesta presidència vol saludar la seva família, i els prego que acceptin el més sincer sentiment d'amistat i condolença que els manifesta la cambra que tinc l'honor de presidir. Així mateix, també volem saludar les membres de la Junta del Patronat de la Fundació Àngels Garriga de Mata, fundació que ella va crear i que és dipositària de la seva obra i patrimoni, i que avui també ens acompanyen.

Té la paraula el molt honorable senyor José Montilla, president de la Generalitat de Catalunya.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, familiars, amics de la Marta, membres del Patronat de la Fundació Àngels Garriga de Mata i de l'Associació de Mestres Rosa Sensat, hi ha ocasions en què és bo que la política perdi de vista les circumstàncies del moment, sempre efímeres, per mirar més lluny i més a fons, i aprendre de les lliçons que ens ofereixen les trajectòries de les persones que ens han marcat i que, dissortadament, ja no són amb nosaltres. Avui és una d'aquestes ocasions. El Parlament de Catalunya honora la memòria d'una ciutadana exemplar, Marta Mata i Garriga, que fou diputada d'aquesta cambra entre els anys 80 i 88.

La vida de Marta Mata és travessada per una unitat de fons, per una coherència total, en què és difícil distingir i separar les seves diverses facetes. És indestruïble la Marta Mata mestra, i mestra de mestres, de la Marta Mata emprenedora, cívica, o de la Marta Mata política. L'ideal de la plena ciutadania, de la total implicació de la vida personal en la vida col·lectiva, crec que es va fer realitat i es va realitzar en la personalitat de Marta Mata. Per això ha estat un dels personatges que ha marcat de forma indeleble la Catalunya de la segona meitat del segle xx. No crec que ningú em pugui acusar d'inflar les paraules si afirmo que sense ella aquest país hauria estat diferent.

Marta Mata ha deixat una petjada inconfusible, pròpia d'una personalitat forta, que es posa al servei d'un ideal col·lectiu: el de retornar la màxima dignitat a l'escola del nostre país. Ella va saber copsar el millor d'una tradició educativa que va viure des de petita en l'ambient familiar, de la mà de la seva mare, Àngels Garriga, i en la seva pròpia trajectòria escolar, al Grup Escolar Pere Vila, de l'Ajuntament de Barcelona, i a l'Institut Escola de la Generalitat de Catalunya.

Portava ben endins un model d'escola pública excel·lent, probablement el millor fruit d'aquell somni de civilitat

que va voler ser la Generalitat republicana. Per això no va suportar el contrast brutal amb l'escola autoritària, reaccionària i anticatalana que va venir després; no ho va suportar i, el més important, no s'hi va resignar. Va treballar amb tenacitat per trencar el mur del silenci amb què la dictadura franquista va voler enterrar per sempre la tradició educativa de les institucions catalanes. La seva gran aportació va ser la de vivificar la tradició perduda, tot proposant un horitzó nou per a la nostra escola.

Per arribar a dibuixar aquest horitzó, va lluitar per vèncer la por, el desànim, l'amargor de l'exili interior. I això suposa enfrontar-se a les inèrcies i assumir un paper de primera fila en el combat d'idees contra l'escola autoritària i la moral nacionalcatòlica que l'alimentava. La seva determinació, el seu coratge, la seva lucidesa, ens van permetre guanyar anys, sembrar en les condicions més adverses la llavor de l'escola del futur, de l'escola pública catalana i democràtica. Així es va reconstruir l'anella de la cadena que enllaçava l'esperança estroncada i perduda de l'escola de la Generalitat republicana amb l'esperança futura de l'escola de la democràcia.

Marta Mata fou una pionera, i amb ella, tot un estol de pioners que no es van resignar ni es van perdre en el lament, sinó que es van posar a treballar amb la lucidesa que dóna l'ideal, amb l'entusiasme propi d'una situació en què tot estava per fer i amb el rigor professional de qui aspira a formar part d'un país civilitzat. Uns pioners de noms, orígens i trajectòries diverses: Jordi Cots, Joan Triadú, Carme Serrallonga, Jordi Galí, Josep Pallach, Maria Rúbies, Pilar Benejam, Octavi Fullat, Josep Ribera, les germanes Aymerich, Oriol Martorell, Emili Teixidor, Pere Darder, Maria Teresa Codina, Maria Antònia Canals, Anna Maria Roig, Enric Lluch, Sara Blasi, i tants i tants que, conscients o sense ser-ne, estaven salvant-nos els mots.

Pioners compromesos en la reconstrucció del país des de la base, és a dir, des de l'educació, creant noves escoles, ressuscitant l'ensenyament del català, adoptant nous mètodes d'aprenentatge, inventant noves institucions per a la formació dels mestres, impulsant la renovació pedagògica, amb tota una estratègia per posar els fonaments de la nova escola pública, per superar amb iniciativa i imaginació la vella i caduca escola franquista. Foren pioners que saberen enllaçar amb els qui havien estat condemnats al mestratge silenciós i que entroneaven amb la millor tradició pedagògica catalana, i també amb la gran obra educativa de la Institución Libre de Enseñanza.

Fou amb el bagatge d'una sòlida obra cívica i professional que Marta Mata va decidir fer el salt a la política, un salt que no suposava una ruptura amb la seva tasca anterior; més aviat era la continuïtat del mateix combat i del mateix compromís per l'escola, reflectit en la Declaració de l'Escola d'Estiu de l'any 75, que duia per títol «Per una nova escola pública».

Val a dir que el compromís polític de Marta Mata fou més vinculat a les persones que no pas a les ideologies; va ser en gran part un compromís deutor de l'amistat i la confiança en gent com en Joan Reventós o en Raimon

Obiols. Precisament en Joan Reventós deia que Marta Mata havia honorat els socialistes catalans amb la seva decisió de sumar-se a les seves files. Els haig de dir que això ho hem viscut i així ho hem sentit, molt especialment quan ens ha deixat.

El balanç polític de Marta Mata impressiona. Impressiona sobretot per la coherència amb els propòsits que guiaren el seu compromís i els resultats assolits, però impressiona també pel que conté de guia per al futur, de deures que encara hem de fer per convertir en realitat plena l'anhel col·lectiu de disposar d'institucions educatives del màxim nivell.

Trobem Marta Mata com a diputada constituent, diputada en aquelles Corts sorgides de les primeres eleccions democràtiques, de les quals demà passat commemorarem –de la seva constitució– els trenta anys. El debat constitucional entorn de l'educació va ser viscut amb passió per Marta Mata. El resultat en fou l'article 27 de la Constitució, que fixa i garanteix el dret a l'educació per a tothom i reconeix la llibertat d'ensenyament, que recull una concepció humanista de l'educació i que afirma el principi de la participació de la comunitat educativa.

És ben coneguda la tasca pacient i persistent de Marta Mata per fer realitat aquest principi, finalment desenvolupat a la Llei orgànica del dret a l'educació de l'any 85, i que establí el sistema de consells escolars per fer efectiva la participació de tots els agents de la comunitat educativa en la gestió de les escoles i en la gestió de la política educativa. Entusiasta defensora dels consells escolars, Marta Mata predicà amb l'exemple des de l'Ajuntament de Barcelona, constituint el Consell Municipal d'Educació, i en els darrers anys de la seva vida presidí el Consell Escolar de l'Estat amb una vitalitat envejable.

Del seu pas pel Parlament de Catalunya n'hem de recordar, per damunt de tot, la seva contribució a la Llei de normalització lingüística de l'any 83, concretada en el criteri de no separar mai els infants per la llengua que parlen. Seguia així la màxima del seu mestre Alexandre Galí, que deia: «No separem els nens.» S'esvaïa d'aquesta manera la temptació d'adoptar una solució segregadora per raó de llengua, tan còmoda com miop. Crec que aquest criteri de no separar els infants per raó de la llengua va ser un pas decisiu per refermar la voluntat col·lectiva de fer de Catalunya un sol poble.

Tampoc poden oblidar-se el rigor i la convicció amb què Marta Mata defensa la Llei d'integració de les escoles del Cepepc a la xarxa escolar pública, amb la intenció d'injectar tot el seu cabal de bones pràctiques innovadores en el conjunt del sistema educatiu. I, anys més tard, de la seva presència en aquesta cambra reconeixem la seva influència en iniciatives legislatives recents, com la Llei de creació de llars d'infants de qualitat, de l'any 2004, fidel expressió de la seva preocupació per dignificar plenament la primera etapa de l'educació infantil.

Del seu pas per l'Ajuntament de Barcelona vull destacar la seva voluntat de recuperar una de les institucions exemplars de la nostra tradició educativa: el Patronat Escolar de Barcelona. De la mà de la Carta municipal

de Barcelona, Marta Mata dona els primers passos del que avui és el Consorci d'Educació de Barcelona i que està cridat a reviuere l'esplendor del patronat del segle passat.

Finalment, en aquest repàs ràpid, i per força incomplet, de la seva activitat política, no puc deixar de citar la seva fecunda iniciativa de les ciutats educadores, una proposta llançada des de la ciutat de Barcelona i que, contra el corrent general de l'especialització, ens ha volgut recordar que la responsabilitat educadora no és privativa d'uns professionals, sinó que concerneix tots els ciutadans.

Ho he dit abans: el llegat de Marta Mata impressiona i, per tant, obliga alhora que esperona.

Tots sabem quin és el repte més important que tenim com a país: l'educació. Tots sabem que per assolir aquest repte ens cal un esforç col·lectiu i conjunt; cap aportació és sobrada.

Una de les lliçons del passat és que un país petit com el nostre no es pot permetre que el partidisme i el sectarisme frustri cap contribució positiva a la millora del nostre sistema educatiu. Aquest és l'esperit del Pacte nacional per a l'educació.

Per això avui la figura de Marta Mata és un referent per a tothom, com ho són altres que he citat i algunes persones que ens acompanyen, figures que ens convoquen a la tasca col·lectiva de donar el millor futur als nostres fills.

Acabo amb unes paraules de la mateixa Marta Mata, plenes de bon sentit i que poden ser una guia encertada per als nostres propòsits. Deia Marta: «La consecució de l'escola pública necessita la feina de cada dia en tots i cadascun dels llocs on som, a l'escola, a la universitat, a l'Administració. Però, sobretot, necessita horitzons conceptuals i geogràfics tan amples com ens sigui possible abastar. Necessita, fins i tot, la humilitat i certesa de saber que n'hi ha que no els abastem i l'esperança que segurament altres hi arribaran.»

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Exactament avui fa un any que ens va deixar Marta Mata. Els convido a guardar un minut de silenci en memòria de la il·lustre senyora Marta Mata.

(La cambra serveix un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2007 (tram. 200-00018/08)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen del Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2007. Iniciarem el debat amb el posicionament i la defensa de les esmenes reservades, per ordre de major a menor. Té la paraula,

per a la defensa de les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, president. President de la Generalitat, consellers, senyores i senyors diputats, avui arribem a la part final d'un nou format en el debat dels pressupostos que ha durat dos mesos, i ens temíem que l'única novetat hagués estat justament això: el nou format.

Prova d'això ha estat que en dos mesos i en els múltiples debats en Comissió vostès ens justificaven una i altra vegada que no volien negociar res de res de les 1.114 esmenes que havíem presentat. Cap gest per negociar fins ahir a darrera hora de la tarda.

Vostès són francament insòlits, a hores d'ara no sabem per què ahir a darrera hora de la tarda van fer aquest canvi de registre tan precipitat d'acceptar-nos dotze esmenes i transaccionar-ne dotze més. Potser és perquè dos mesos és el temps mínim que necessita el tripartit per posar-se d'acord en alguna coseta, o potser és perquè van veure que s'havien passat de frenada i que contradeia tot el que vostès havien dit mentre eren a l'oposició. De totes maneres nosaltres ens hi agafem perquè quan presentem una esmena..., el que vols és que prosperi o que s'hi approximi al màxim. Ara bé, de tota manera, però, suposo que compartiran que l'acceptació d'aquestes poques esmenes no varia per res l'orientació general ni les línies mestres del pressupost.

I per això, arribat aquí, ens refermem a dir que aquest és un mal pressupost perquè va, d'una banda, en la direcció contrària que caldria per superar els reptes que té plantejats el país i, a més a més, posa en evidència la dualitat del tripartit. Per un cantó les promeses, els anuncis que tant es van fer, i, per l'altre, uns números que els desmenteixen.

Perquè mirin, vostès creuen sincerament que un pressupost que es caracteritza per engreixar la màquina administrativa, per incrementar la despesa de funcionament ordinari de l'Administració, per frenar i disminuir la inversió en matèria d'infraestructures, per fomentar el desequilibri territorial, per congelar aspectes estratègics de la nostra economia, per no garantir més i millors prestacions directes a les persones i, a més a més, per no concretar ni una mesura fiscal d'esperonament i d'estímul a l'economia, sincerament vostès creuen que amb tots aquests ingredients es pot dir que són uns bons pressupostos? Està clar que no!

El conseller d'Economia en la seva presentació pública dels pressupostos, i ja sense mostrar cap entusiasme, deia que «estava raonablement satisfet». Analitzats amb rigor els números l'expressió més correcta hauria de ser que «estava raonablement preocupat».

Si em permeten, ni que sigui telegràficament, voldria argumentar aquestes característiques reals del pressupost que avui votem.

En primer lloc, he dit que «és un pressupost que es caracteritza per engreixar la màquina administrativa». Vostès contracten molt més personal, però atenció, no de la manera que vostès ho expliquen. D'una banda, 1.815 persones més que qualifiquen com a «resta de

personal», que no són ni mestres, ni metges, ni policies. I, per una altra banda, 1.095 persones més que tampoc ho són, perquè són «suport administratiu a aquests col·lectius». És a dir, en total preveuen per a aquest any contractar 2.910 persones més, que no són ni policies ni mestres ni metges. Per nosaltres això és clarament excessiu. Com ho és el gran increment de despesa de personal de confiança. Aquest tema sincerament se'ls ha anat de la mà. Han passat en un any, només en un any, de 13,8 milions d'euros a 18 milions d'euros. Han incrementat només en un any més de 700 milions de les antigues pessetes en personal de confiança, d'un any per l'altre. Un nou exemple d'aquesta doble cara del tripartit, que abusa més i gasta més, justament allò que va prometre que reduiria més.

En segon lloc, he dit que «aquest pressupost es caracteritza per incrementar la despesa de funcionament ordinari de l'Administració». Aquí la seva dualitat també és clara, què van prometre a la ciutadania? Que baixarien un 10 per cent. Què fan un any més? Apujar-lo un 10 per cent; exactament el contrari. Són així vostès, són com són. I, home, ens sorprèn que el Departament d'Economia i Finances amb un 17,8 per cent sigui dels que més puja. Amb quina autoritat demanarà, la resta de departaments, molt més complexes, un esforç en aquesta matèria? Doncs, en cap. Ja poden parlar de rigor de control de la despesa, però la realitat dels números és massa tossuda i els posa en evidència. En definitiva, vostès vinculen polítiques públiques a més estructura administrativa, a més pompa, a més alts càrrecs, i això és un greu error, perquè no és garantia de res per ell mateix.

En tercer lloc, he dit que «aquest pressupost frena i redueix la inversió en matèria d'infraestructures», i el que és més insòlit és que en facin ostentació, dient: «S'ha acabat l'època de les infraestructures, ara ve l'època de les persones», afegint «des d'un punt de vista d'equilibris interns d'aquest pressupost.» A mi, francament, no sols ho trobo desafortunat, sinó que ho trobo provocador; no al nostre grup, sinó a la societat, els agents socials i econòmics que estan demanant arreu i amb veu ben alta que aquest Govern espavili d'una vegada en matèria d'infraestructures. Si una prioritat clara té el país per afrontar els reptes amb molts ordres és justament aquesta: la millora de les infraestructures, i vostès com si sentissin ploure. Els números aquí també són molt clars: En infraestructures i mobilitat hi ha una davallada gairebé del 19 per cent de la inversió; en carreteres hi ha una davallada de l'11 per cent; en infraestructures ferroviàries, d'un 43 per cent, per citar alguns àmbits. I si a tot això hi sumem els projectes, els gran projectes antics que no són capaços de desbloquejar, la situació que es preveu és absolutament desencisadora.

En quart lloc, i lligat a l'anterior, he dit que «aquests pressupostos castiguen territorialment gran part del país i fomenten el desequilibri territorial». Els números són molt clars: si l'any passat ja denunciàvem que hi havia tres àmbits territorials que els 2006 rebien menys que el 2003 –el 2006 menys que el 2003–, que eren Terres de l'Ebre, comarques centrals i Alt Pirineu i Aran, aquest any, lluny de corregir-ho, què fan?, doncs, n'hi afegixen una de més: el Camp de Tarragona. I si volen que

parlem a nivell comarcal, hi ha catorze comarques –que no són poques– que el 2007 estan rebent menys que el 2003: l'Anoia, el Bages, el Baix Camp, el Baix Ebre, el Berguedà, l'Osona, el Pallars Jussà, Priorat, Ribera d'Ebre, la Segarra, el Segrià, el Tarragonès, la Terra Alta i la Val d'Aran. Això sí, el Barcelonès del 2003 fins ara ha incrementat un 129 per cent, i el Baix Llobregat un 76 per cent. Enguany aquestes dues comarques, només la suma d'aquestes dues comarques suma gairebé el 50 per cent de la inversió territorialitzada del conjunt del país. I vostès gosen afirmar que aquests pressupostos són equilibrats territorialment? Ens poden dir quin és el seu concepte d'equilibri territorial? Deu ser el de la Catalunya postal o el de la Catalunya de cap de setmana, però la realitat del números és que vostès castiguen moltes comarques, i això per nosaltres és molt greu.

En cinquè lloc, he dit que «es caracteritza per congelar aspectes estratègics de la nostra economia». I no ho diem només nosaltres, ho diuen o almenys ho escriuen vostès mateixos. En el document resum de presentació dels pressupostos posa: «Funcionament de l'Administració en general: més 13 per cent», allò que diem..., «Serveis i béns públics de caràcter econòmic, infraestructures, R+D, R+I, etcètera: menys 5 per cent», més clar l'aigua. O, si anem més enllà, veiem com els recursos destinats a desenvolupament empresarial i els destinats a polítiques d'internacionalització queden pràcticament igual. El foment de l'ocupació passa de l'1,3 del pressupost a un 1,2 per cent, per tant, decreix. O constatem com no hi ha cap esforç tangible i perden pes en el pressupost les polítiques agrícoles, energètiques o les de turisme i oci.

I què hem de dir dels recursos destinats a universitats i recerca?, que per molts anuncis del conseller la realitat és que les xifres d'aquest pressupost són absolutament continuïstes respecte al 2006 i això vol dir agreujar una situació que ja és prou delicada. En aquest àmbit, de fet, el que ha resultat dramàtic en el debat del pressupost és que cada conseller anava passant la responsabilitat dels números al del costat. I ha estat impossible que se'ns pogués concretar amb xifres i partides exactes on està la traducció pressupostària dels acords a complir pel que fa a l'acord estratègic per la competitivitat. Cap conseller ens ha sabut concretar on estan els recursos. Estan per aquí barrejats amb aquestes partides, però cap conseller ens ha dit on estan els recursos per cada un dels acords signats. En definitiva, en tota aquesta matèria, tan central i tan estratègica de la competitivitat i pel que fa a la concreció pressupostària, no tenen una partitura clara, sinó que cadascú va a la seva, es toca més d'oïda que mai, i això ens preocupa i ens alarma.

En sisè lloc, he dit que aquests pressupostos es caracteritzen perquè aquests grans discursos seus plens de tòpics, pressupostos socials, etcètera, mirant els números no és sinònim de més i millors serveis directes a les persones. Per exemple, pel que fa a l'àmbit d'acció social, què diu aquest pressupost? Doncs que ja portarem tres anys i mig sense que hi hagi un desplegament global de la Llei de suport a les famílies i que les famílies, respecte als ajuts del 2002-2003, no sols no hi guanyen, sinó que hi perden –sis-cents euros per ser exactes–, per tant, aquí es reula. O un altre aspecte,

com és la Llei de prestacions. Què va dir i anunciar amb tota la pompa el tripartit 1? Que el 2007 estarien a sis-cents euros al mes. Què hi ha al pressupost? Doncs que l'índex de renda de suficiència és de 509,8 euros al mes. Per tant, un altre anunci no complert en una matèria tan sensible.

O un altre cas com un cabàs, la Llei estatal de la dependència. Amb la d'anuncis i expectatives que van arribar a generar, no hi ha concretada la traducció pressupostària d'aquests grans guanys anunciats per a aquest any, no hi és. Però el més greu és que no hi ha ni posada l'aportació que ha de fer la Generalitat –al dictat de Madrid, evidentment– de 32,4 milions, que no són pocs. No saben, no contesten.

O pel que fa a salut. Aquí el tema ja és una qüestió de manca de credibilitat total, avalada pels mateixos números del pressupost. En aquest pressupost queda clar que tot allò que van anunciar institucionalment en època electoral, allò de «mil dies invertint en salut», era mentida; ho era llavors, ho segueix sent ara, perquè la gran majoria de coses ni estaven fetes llavors, ni ho estan ara, ni estan pressupostades.

O també hem vist com en el pressupost d'enguany la suma d'aquest increment de personal mèdic que tant han anunciat i el compliment dels acords derivats de la vaga dels metges és més alta i, per tant, els números del pressupost no quadren. Per algun cantó hauran d'incomplir. Ja sé que això per vostès no serà ni una novetat ni un problema, però a nosaltres ens pertoca advertir-los, perquè encara podrien ser a temps de rectificar. No ha de sorprendre a ningú que, en aquesta línia de manca de previsió i d'improvisació, ara s'anuncii que els professionals d'infermeria hauran de fer, per exemple, de pediatres.

Molt similar passa a Educació. En el debat en comissió també va quedar clar que no hi havia consignació pressupostària suficient per al compliment dels diferents acords o anuncis. Per exemple, el cas de les places promeses i anunciades en matèria de llars d'infants o reducció de mòduls prefabricats. Aquí, tot el contrari, el conseller va ser ben explícit, perquè va dir: «Els mòduls prefabricats eren 743, l'any 2006; 766, el 2007» –diu–, «i seran 842 el curs 2007-2008.» És a dir, la reducció consisteix, segons vostès, a afegir cent mòduls més prefabricats, o allò que en deien abans «barracons». Fantàstic!

Bé, i podríem seguir amb molts exemples. Aquesta és la tònica general de vostès pel que fa a polítiques socials: grans anuncis, grans discursos plens de tòpics, generant grans expectatives, però la realitat és que o bé reculen o bé incompleixen.

Bé, i finalment, en sisè lloc, com he dit, no hi ha ni una sola mesura fiscal d'estímul i esperonament per a l'economia. Però això ja ho veurem, ja es debatrà en el debat de la Llei de mesures fiscals.

En definitiva, entendran vostès que un pressupost que es caracteritza per inflar sense aturador la màquina administrativa, posar fre a la inversió, incrementar el desequilibri territorial, no apostar per les polítiques estratègiques de competitivitat, no traduir-se en un salt

important de serveis directes a les persones i amb una política fiscal erràtica..., entendran que no podem votar-lo a favor de cap de les maneres. I, per això, mantenim les més de mil esmenes encara vives.

I, si us plau, quan mirin el retrovisor, que això és el que més els agrada, que és el que més els complau, els brillen els ulls quan miren enrere la diferència de la majoria de governs, que els brillen pensant què faran en el futur, quan mirin enrere, quan comparin les xifres amb el 2003 no es facin trampes al solitari, ja que el 2003 saben que el pressupost era de 18.000 milions d'euros i ara, només quatre anys després, és de 32.000 milions d'euros, i això també gràcies –ja ens disculparan–, gràcies, als governs de Convergència i Unió.

I per acabar, dos apunts molt breus. Primer, en aquest debat pressupostari també s'ha constatat que a nivell organitzatiu aquest Govern és com la casa dels tastets, que tothom tasta de tot arreu: competències disperses, solapades, duplicades, algunes que no calcen ni amb calçador amb la raó de ser del departament titular, etcètera. Això, que sols respon a equilibris de repartiment de pastís, acaba tenint un efecte pernicios en la gestió d'aquest pressupost, i, si no, al temps.

Segon, en aquest pressupost i sobretot en la seva gestió, creiem que des del punt de vista d'ambició nacional quedem mal parats. Hem constatat en el debat del pressupost com una de les menors prioritats pressupostàries és la referida a la normalització lingüística en uns moments com els actuals; que si a més hi sumem els efectes negatius de la tercera hora de castellà, deixant que cadascú campi a la seva, o la desaparició de programes de normalització lingüística en l'àmbit de la justícia, etcètera, veiem que certament han despolititzat la llengua, però ho han fet deixant-la cada cop més a la seva sort. I això nosaltres no ho podem acceptar.

O com aniran a demanar un major esforç inversor a l'Estat quan aquí baixen clarament aquest esforç? O com aniran a demanar la supressió de peatges si són incapaços de fer gastar els diners ja existents? O quan deixaran de fer de majordoms de la ministra de Foment en el tema de Renfe? O com demanaran millor finançament si accepten impassibles que l'Estat aportari ara ja menys diners per a l'ATM? O per a la Llei de la dependència? Etcètera. Certament això ens preocupa. I certament el Govern central, veient-los com ho fan, veient el que es deixen fer i al ritme que ho fan, deuen ben bé pensar allò que diuen que mentre hi hagi ases anirem a cavall.

I acabo, dient, si em permeten, que amb aquesta manera de fer que tenen, de les coses, traduït en aquest pressupost, no m'estranya que en el darrer sondeig del CEO, de la setmana passada, la gent consideri que majoritàriament la Generalitat no resol els seus problemes, i que en la puntuació que els fan en temes d'habitatge, immigració, lluita contra l'atur, lluita contra la precarietat laboral, seguretat ciutadana, infraestructures, justícia, medi ambient i defensa de l'Estatut, en tot això, que no és poc, els posin un suspens com una casa de pagès. I això no ho diu Convergència i Unió només, això ho diu el CEO, ho diuen la majoria de catalans i catalanes.

Per això, ja poden fer tants discursos plens de tòpics, tants anuncis com vulguin, que, com diu la dita, un pot pretendre enganyar una sola persona durant molt de temps o moltes persones durant poc temps, però el que no pot pretendre és enganyar molta gent durant molt temps. I, d'això, el tripartit comença a patir-ne els efectes i, per desgràcia, el país, les conseqüències.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Té la paraula per a la defensa de les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya la il·lustre senyora Maria Ángeles Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per fixar posició respecte al dictamen de pressupostos, nosaltres hem d'anunciar que el nostre grup parlamentari, doncs, ha mantingut totes les esmenes presentades a l'articulat del pressupost 2007, i que aquestes han estat rebutjades, van ser rebutjades en comissió pels grups parlamentaris que donen suport al Govern.

És veritat que en aquestes últimes hores, doncs, hi ha hagut..., almenys en les formes, sí que hem hagut de modificar el discurs. L'any passat dèiem que hi havia hagut rodet, que no s'havia contemplat ni tan sols la possibilitat, doncs, de transaccionar o inclús acceptar alguna esmena presentada pels grups de l'oposició. En aquest cas, doncs, sí que hem d'agrair, en aquest cas, a la portaveu d'economia, a la senyora Rocío, la seva voluntat. En tot cas, jo li vaig dir: «Fins a l'últim segon estarem esperant la teva trucada», i la trucada s'ha produït. Per tant, doncs, bé, ens hauria agradat, doncs, que això s'hagués produït almenys en comissió, perquè realment, doncs, poder veure les esmenes acceptades i transaccionades del nostre grup..., i també, clar, ens ha agradat de poder veure les presentades i acceptades del Grup de Convergència..., doncs, s'hauria pogut produir amb més temps, de tal manera que, segurament, el debat d'avui hauria estat, doncs, amb més contingut i, potser també hauria estat més encertat.

Perquè indubtablement sempre ens quedarà el dubte de si, realment, després de sentir en comissió que cap de les esmenes presentades pels grups de l'oposició, doncs, valien la pena, tenien credibilitat, tenien contingut..., doncs això que a l'últim moment se'ns presentin, un diu: «A veure, aquí ha passat alguna cosa: o realment la persona que actuava com a portaveu a la comissió, doncs, no tenia criteri o no es podia, d'alguna manera, manifestar amb contingut ple, és a dir, representant el seu grup, perquè ens van dir textualment que no es podien agafar enlloc, o realment hi ha hagut una qüestió de forma per part del Govern, i al final, perquè no es digués que s'aplicava el rodet, s'ha aplicat i s'ha aprovat alguna cosa.» Sempre ens quedarà el dubte, volem ser constructius i volem pensar que és que realment hi ha hagut una segona mirada, hi ha hagut un treball de fons i per això s'han acceptat coses que en comissió, doncs, semblaven insalvables i insostenibles.

La veritat és que per part del nostre grup hi ha hagut deu esmenes acceptades directament i set transaccionades. D'aquestes deu, n'hi ha dues que ens ha sobtat una mica, perquè eren esmenes que inclús el nostre grup havia retirat en comissió, per la qual cosa, doncs, ens ha sobtat, i no li volem donar més transcendència que pel fet de la pressa i de la urgència en el tema de poder arribar a algun tipus de transacció.

Respecte al debat de pressupost de l'exercici anterior, com hem dit, aquest és el primer canvi, i després el segon canvi és que l'any passat, doncs, tot quedava supeditat al finançament, tot quedava supeditat al finançament, tot quedava pendent de l'aprovació de l'Estatut de Catalunya.

En aquest cas, tenim l'Estatut aprovat; veiem que el model de finançament i el dèficit de finançament hi és, i, per tant, veiem com aquests pressupostos s'han tornat a aprovar amb el model antic. En concret, els pressupostos són de 32.218 milions d'euros, i hem vist com en quatre anys s'ha duplicat la quantia destinada als pressupostos: hem passat dels 16 als 32; és a dir, això volia dir que el mètode de finançament, *a sensu contrario* del que se'ns havia dit des dels grups que donen suport al Govern, tenia marge, tenia encara un camí per córrer, i fruit d'això són els pressupostos que avui, doncs, posem a disposició per efectuar el programa que l'equip de govern ens ha plasmat en els seus pressupostos.

Abans d'entrar en la defensa de les esmenes de l'articulat, sí que volem constatar el que ja vam manifestar en el debat de totalitat, que nosaltres considerem que la despesa, doncs, no s'ha optimitzat, és a dir, que hi ha un ritme de despesa i una quantificació de despesa..., que s'ha intentat des d'un punt de vista formal acotar amb els programes i amb les fitxes, però que aquestes no tenen un contingut econòmic, és a dir, falta el compte de resultats, falta veure en quines partides o en quins programes hi perdem diners i com i quins són els objectius. Per tant, en aquest sentit, falta un criteri rigorós de transparència i de compromís polític i econòmic.

Considerem que el fet de d'alguna manera intentar vendre que tot es fa des del punt de vista social..., nosaltres considerem que això és un tòpic que ja ha anat més enllà del que era d'alguna manera permisible. Perquè, realment, totes les polítiques les fem pensant en les persones, que són les que realment reben aquestes polítiques, l'efectivitat d'aquestes. Per tant, dir que abans es feia un tipus de política no pensant en les persones i ara sí no té cap tipus de credibilitat.

Nosaltres considerem que perquè realment la nostra economia, doncs, vagi com ha d'anar hem de tenir una presència més important, i, per tant, hem de tenir veu respecte a les inversions de l'Estat. Estem patint aquests dies qüestions com Renfe, Rodalies, en les quals moltes vegades sentim el Govern amb boca petita.

També considerem que la situació econòmica i personal de les famílies està cada vegada més gravada. No podem estar aliens a l'increment dels tipus d'interès i de la pressió fiscal que estan suportant els nostres ciutadans. Nosaltres considerem que hi ha un creixement molt important per sobre del PIB nominal, del pes dels impostos que en conjunt paga un ciutadà, des del punt

de vista econòmic, a Catalunya, i que els impostos sobre el conjunt del producte brut i la renda disponible dels ciutadans s'incrementa substancialment.

Per no parlar del gran repte, la competitivitat. Realment, quan van signar el pacte per la competitivitat i la internacionalització de l'economia catalana, tots estàvem d'acord, però ja veiem que, lamentablement, doncs, hem vist que les partides destinades al pla són minses; es podia haver fet un esforç més gran. Hem vist com inclús el secretari de Comissions Obreres ahir ho deia: «Llenço la tovallola, estic decebut, ja no tinc credibilitat»; és a dir, ens venia a dir: «Ja no sé ni com parlar-ne i justificar-me amb els meus.» Tots els agents, les cambres de comerç saben i estan buscant pactes perquè veuen que l'economia no va, com se'ns va pretendre d'alguna manera vendre en el debat de pressupostos. I ens trobem en una situació en què com a mínim hem de ser curosos amb la despesa.

Respecte a les esmenes presentades pel nostre grup, que estan recollides en el dictamen sobre el qual m'estic posicionant, en concret són 337 esmenes. Nosaltres hem fet esmenes a l'articulat, no pas d'altres i baixes, perquè, és clar, les altes i baixes ens donaven lloc a haver de fer un pressupost nou, alternatiu, i no hi havia cap tipus de possibilitat tècnica que fos aprovat per la cambra, per la qual cosa hem anat a fer esmenes de l'articulat dirigides a la política de fons.

I en aquest sentit el Partit Popular de Catalunya ha hagut de reproduir amb aquestes esmenes tot el seu programa electoral, realment tot allò que el Govern no ha sabut veure i no ha sabut plasmar econòmicament en el pressupost. Estem parlant d'aquelles polítiques dirigides a la immigració, a la seguretat, a la reforma d'impostos, a la salut, a l'educació i a totes aquelles qüestions que fan referència a polítiques cabdals per al futur de Catalunya.

En concret, passaré ara a mencionar les esmenes del nostre grup, dividides en els diferents blocs, que han donat lloc al manteniment del nostre grup parlamentari d'aquestes esmenes en el debat de comissió, i per tant resten vives en aquests moments al plenari.

En concret, del bloc 2, de Vicepresidència, on nosaltres hem presentat setze esmenes, en concret volem destacar l'esmena 44, esmena que, a diferència de la resta, que van fins a la 60 –són esmenes territorials, de construcció de pavellons, piscines, camps de futbol i instal·lacions esportives–, en aquest cas la 44 va referida als projectes de cooperació destinats a proporcionar ajuts humanitaris a països en conflicte. Es veu que no és una prioritat per al Govern de Catalunya, i per tant aquesta esmena, conjuntament amb les territorials, que obeeixen a necessitats i a ajudes no només demanades pel nostre grup, sinó també per altres grups que inclús tenen representants en aquests ajuntaments afectats..., doncs, hi han votat en contra.

Al bloc tercer, Interior, Relacions Institucionals i Participació, hem presentat setze esmenes, de les quals la 65, doncs, és una esmena comuna, és a dir, una esmena aplicable a tot el territori, i en canvi de la 66 a la 81 fan referència a temes comuns, com creació de comissaries de Mossos, increments de dotació de recursos materi-

als humans i parcs de bombers; en aquest bloc se'ns ha acceptat l'esmena 73. En concret, l'esmena 65 fa referència que el Govern haurà d'incrementar les partides pressupostàries corresponents per tal de garantir la connexió de totes les policies locals de Catalunya amb els Mossos d'Esquadra, mitjançant l'establiment de bases de dades comunes, sistemes de comunicació conjunts, i a través de les taules de coordinació que permetin assolir la màxima col·laboració i cooperació entre tots els cossos policials. Una cosa de tant sentit comú, una qüestió de tanta transcendència i optimització dels mitjans tècnics, ha estat rebutjada pels grups que donen suport al Govern.

En concret, també, en el bloc quatre, bloc que tracta del Departament d'Economia i Finances, presentàvem dues esmenes: la 114 i la 115. La 115 ha estat acceptada pel Govern, i la 114, la que queda viva, fa referència al fet que el Govern hauria d'elaborar, en el termini de sis mesos, un pla especial de soterrament i desplaçament de les línies elèctriques ubicades en zones densament poblades o en les seves àrees d'influència. Creiem que, realment, l'estudi del soterrament de les línies elèctriques és una qüestió fonamental per a la qualitat de vida dels catalans.

En el bloc cinquè, bloc de Governació i Administracions Públiques, nosaltres hem presentat vint esmenes: de la 121 a la 141. De la 121 a la 128 són esmenes de temes genèrics, i la resta són territorials. I, en concret, vull destacar exclusivament..., perquè no tinc tot el temps per fer referència a gairebé les quatre-centes esmenes del nostre grup, però sí a la 137, perquè considerem que és una de les importants. El Govern de la Generalitat presentarà, abans d'acabar l'any 2007, el projecte de l'àrea metropolitana de Barcelona; és una de les qüestions importants per al nostre grup.

El bloc 6, de Política Territorial i Obres Públiques, és aquell del gruix del territori, aquell que ens parla de les infraestructures, de la logística, de les carreteres, de la senyalització, del transport aeroportuari, aeri, ferroviari, accés als polígons industrials..., és a dir, de tot el que fa referència al nostre territori. És en aquest punt, precisament, on veiem les necessitats del territori, especialment ubicades en el territori. D'aquestes, en concret de les setanta-sis esmenes..., ho repeteixo, algunes inclús votades per regidors de grups municipals dels partits polítics que donen suport al Govern; han estat rebutjades. Se'ns n'han acceptat exclusivament dues: la 216 i la 227.

Al bloc següent, el bloc 7, de Justícia, hem presentat cinc esmenes: de la 277 a la 282. Són esmenes que sobretot fan referència a qüestions cabdals per al manteniment del nostre estat de dret. Hem parlat de l'incentiu, de l'excessiva mobilitat dels funcionaris, i per tant la permanència i la no-mobilitat laboral; dels nous jutjats, tan necessitats; d'incrementar els recursos dels centres de justícia juvenil; de la gran partida i el gran tema pendent, que és el tema del reconeixement de les partides per destinar al torn d'ofici —estem parlant de les assistències en comissaria i en jutjats—, i també aquelles referents a l'impacte social del model dels centres penitenciaris en via de construcció, totes i cadascunes imprescindibles, realment, per portar la nostra justícia on

realment ens hem compromès com a ciutadans dintre de l'estat de dret.

Al bloc 8, d'Educació, cinquanta esmenes: de la 318 a la 368. De la 318 a la 329 fan referència a temes en concret, per tant aplicables a tot el territori. I després, de la 330 a la 338, des d'un punt de vista territorial, doncs, són les creacions d'escoles bressol, arranjament de centres, creació de noves escoles, CEIP, etcètera. En concret, d'aquestes volíem destacar les mesures proposades a través d'esmenes del nostre grup per incrementar i garantir el domini de les llengües estrangeres; el suport a l'educació especial; la seguretat en els centres escolars; resoldre problemes tan cabdals per a l'educació que afecten directament a la competitivitat, com és resoldre la qualitat de l'ensenyament i el fracàs escolar, i també els criteris de càlcul del mòdul del concert de l'escola concertada: el gran dubte, el gran interrogant, el que sempre es posa en qüestió quan es parla d'educació amb els grups de l'oposició.

Al bloc 9, de Cultura i Mitjans de Comunicació, el nostre grup parlamentari ha presentat vint-i-sis esmenes: de la 382 a la 408. En concret, la 382 fa referència als mitjans de comunicació des del punt de vista de la recepció dels canals públics. I de la 383 a la 408 són esmenes territorials, de les quals han estat acceptades la 392, la 404 i la 406.

El bloc 10, de Salut, també és un dels blocs als quals el nostre grup parlamentari ha presentat més esmenes; en concret, hi hem presentat cinquanta-quatre esmenes: de la 411 a la 465. Han estat acceptades dues esmenes territorials, la 435 i la 457. I volíem destacar que el gran gruix d'aquestes esmenes que afecten tot el territori es podia, d'alguna manera, concretar en la reducció del temps d'espera, tant referit a la creació de places, com la diagnòstic de proves mèdiques, com el desequilibri territorial respecte als recursos i els mitjans que hi ha en els diferents centres de la xarxa. Consultes d'especialistes i llistes d'espera d'intervenció quirúrgica són una constant al territori, però també hem de dir que en aquest tema especialment som especialment sensibles i veiem les debilitats del territori; per tant, els serveis que reben els ciutadans de Catalunya, en aquest sentit, estan molt desequilibrats.

Al bloc 11, Agricultura, nosaltres hem presentat quatre esmenes, de les quals s'han acceptat dues: la 478 i la 479. Queden vives la 475, 76 i 77, que són aquelles que fan referència —una d'elles, la 475, per nosaltres d'especial importància— que el Govern presentarà davant aquest Parlament el projecte de llei de vies pecuàries. És necessària la presentació d'aquesta llei, conjuntament amb la que ja estem gairebé en període de compareixences, de la Llei de contractes de conreus.

Al bloc número 12, referit a Treball, el nostre grup parlamentari ha presentat dues esmenes: la 486 i la 487, que van dirigides, la primera, a potenciar l'ocupació en el tercer sector social, i la segona, a la creació en concret en l'àmbit territorial, en concret a Vacarisses, d'una guarderia laboral. Tampoc acceptades pel Govern.

Al bloc 14, Acció Social i Ciutadania, el nostre grup també ha presentat un gruix d'esmenes important, en concret cinquanta esmenes. De la 619 a la 625 fan re-

ferència a qüestions de fons, com impulsar polítiques d'immigració integrada, suport a les famílies, capacitat tecnològica, més recursos econòmics, etcètera. D'aquestes, se n'ha acceptat una de territorial, la 641.

I –acabo– a l'últim bloc, el referit a Medi Ambient i Habitatge, hem presentat quaranta esmenes. Dues d'elles van ser retirades en comissió. De la 606 a la 612, doncs, són esmenes que tracten el tema de medi ambient i habitatge per tot el territori; són aquelles que van referides, doncs, a les pistes forestals, són aquelles que van referides als ajuts d'instal·lació d'ascensors, a potenciar les xarxes públiques de lloguer... I la resta, de la 616 a la 644, fan referència als mateixos temes, però totalment dividides i, per tant, representades al territori.

Totes i cadascunes d'aquestes esmenes, abans de presentar-les, doncs, han estat contrastades amb el territori, no només amb els nostres grups municipals, sinó també amb les diferents iniciatives dels consells comarcals, diputacions i consells d'alcaldes. I, per tant, els podem dir que aquestes esmenes són el mínim, són el sostre mínim que el nostre grup parlamentari considerava que hauria d'haver estat observat...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Olano i García

...pels –ja acabo, senyor president– grups que donen suport al Govern, i esperem, doncs, que en el proper pressupost puguin ser ja incorporades i, per tant, siguin una prioritat per al Govern de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor conseller, senyors diputats i diputades, senyor president.

El president

Gràcies. Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera per defensar les esmenes d'aquest grup parlamentari.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Estimats diputats i diputades, bé, nosaltres hem plantejat i havíem plantejat al debat del plantejament de pressupostos la nostra posició, que és la mateixa, doncs, que tindrem evidentment defensant aquesta esmena. Per què? Doncs, perquè creiem que –i entrarem ara en detall– hi han determinades etiquetes polítiques que s'han posat a aquests pressupostos que de vegades, com ja vam dir en aquell primer debat, no es corresponen amb la realitat.

Abans de començar m'agradaria destacar, com ja vam fer llavors i com han fet altres grups, la xifra que tenim avui de pressupost i la xifra que teníem fa uns anys. Jo crec que avui dia la Generalitat en pocs anys està duplicant literalment el seu pressupost, i això ho hem de tenir en compte i ho han de saber els ciutadans, que comptem..., amb el model de finançament actual de les comunitats autònomes, la comunitat catalana ha pogut duplicar el seu pressupost. Això implica, evidentment, que el que va confessar i va dir directament el senyor Castells en aquesta cambra, doncs, guanyí credibilitat i força, que

és que hi han fórmules diferents, que no fer un nou estatut, eh?, per aconseguir fórmules de finançament que aconseguixin tenir un bon pressupost. Independentment, evidentment, que s'aconsegueixin o no amb aquest Estatut; però, en qualsevol cas, sí que és cert i destacable que la xifra que tenim avui dia és una xifra considerable, que multiplica les dades i els imports que tenim, i per tant això s'ha de saber. Per tant, hem de saber que l'Estatut, en tot cas, que entra o que està ara mateix en vigor es pot veure incrementat, hi han altres fórmules jurídiques i polítiques d'aconseguir increments de pressupostos.

I, entrant ara en el debat de pressupostos ja, el primer que hem de dir és, una mica, el plantejament de per on va el nostre posicionament respecte a aquests pressupostos. Bàsicament, com ja vam dir en aquell moment, el que volem fer és racionalitzar despeses i destinar-les a allò que veritablement..., a solucionar els problemes que tenim avui dia els ciutadans. I en aquell primer debat vam fer referència als informes del CEO, del Centre d'Estudis d'Opinió, i fins i tot es va dir o es va comentar en aquesta cambra que no eren el CEO o aquests informes els que feien els pressupostos. Però sí que vull dir des d'aquí que si el 34 per cent de catalans pensa que l'habitatge és el principal problema, doncs, home, jo crec que precisament el Govern el que ha de fer és escoltar el que diuen els ciutadans i posar les prioritats allà on diuen aquests estudis. Per tant, nosaltres sí que creiem que, si bé el CEO no ha de fer els pressupostos, sí que com a mínim hem d'atendre les prioritats que hi hagin. Per tant, sí que creiem que s'han de posar les fitxes, posar els diners allà on la gent creu que hi han uns dèficits concrets.

I parlem de menys despeses innecessàries? Sí. Vam parlar de xifres, i parlem i seguim parlant d'aquestes xifres que continuen als pressupostos; xifres, doncs, que es xifren en 57 milions i mig d'euros en campanyes institucionals de la Generalitat –esmena que mantenim–, i, per tant, també, diem que aquest tipus de despeses han de ser reduïdes. No creiem de cap manera que es pugui permetre, avui dia, amb els dèficits que tenim en alguns aspectes socials, gastar quasi 10.000 milions de les antigues pessetes només en campanyes institucionals. No creiem que podem gastar 69 milions d'euros en política..., en el que es diu política o acció exterior, on quasi 20 milions d'aquests es destinen concretament a les relacions que depenen de la Vicepresidència i a aquests viatges que s'estan fent i que tan comentats a la societat estan sent. Pensem que aquesta despesa s'ha de reduir i per tant plantejem que aquest tipus de despeses –o els 53 milions en política lingüística–..., aquest tipus de despesa innecessària des del nostre punt de vista no pot, en cap cas, no destinar-se a altres polítiques socials que tenen prioritat.

I aquesta setmana n'hem tingut un exemple, d'això. Avui..., ahir se'n parlava a la premsa precisament, i és un exemple molt útil, no?, d'on s'han de destinar els diners des del nostre punt de vista i on no s'han de destinar. I ja hem dit d'on podem reduir algunes d'aquestes despeses. Evidentment, no reduïrem un 20 per cent del pressupost, amb això, però sí que podem reduir en aquestes polítiques, en la política de subvencions que

té la Generalitat, amb la qual el nostre partit ha estat crític i hi segueix estant crític. I sí que tenim, curiosament, algunes prioritats que els ciutadans, a més, han demostrat, amb els relats, diguéssim, amb els fets, que sí que ho volen.

Hi ha una política del transport nocturn, que ara mateix s'està..., hi ha una prova pilot, i ahir es plantejava, i aquests dies es plantejava, en premsa, i es feien declaracions des del departament, doncs, que a l'octubre segurament es replantearia continuar o no amb aquesta política. Doncs, nosaltres creiem que precisament a aquests tipus de política, que sí que són socials, que és donar transport públic nocturn per evitar accidents, per evitar despeses innecessàries als ciutadans, sí que creiem que s'hagin de destinar a aquestes...

Però curiosament la inversió en transport en aquest pressupost no és la desitjable, perquè creiem que el transport i la mobilitat..., ara mateix és una de les prioritats segons..., per primera vegada la mobilitat entra dintre de les prioritats dels catalans en aquest darrer estudi. Per tant, volem que s'inverteixin més diners en transport i que es continuï, per exemple, amb aquesta política de transport nocturn, que s'incrementi, com defensa el nostre grup al seu programa electoral.

Per altra banda, també ens preocupa que es parli de despeses en metges, policies i professors, però que, realment, quan comencem a mirar els números, vegem que en salut la inversió, l'increment de personal és un 2 per cent, i un 2 per cent avui dia d'increment de personal sanitari, amb el dèficit que tenim, amb les llistes d'espera que tenim, amb el que diuen els col·lectius sanitaris respecte a això, amb l'opinió que estan totalment, literalment, si em permeten l'expressió, venuts davant d'aquestes llistes d'espera, venuts davant de la situació de falta de pediatres que tenim avui a Catalunya. Avui mateix al Parlament es plantejarà una pregunta al Govern, un altre cop, després d'una interpel·lació, respecte al dèficit en el sistema de pediatria. Fins i tot s'han vist declaracions aquestes setmanes dient que el que no puguin fer els pediatres que ho facin les infermeres. Home, amb tots els respectes cap al col·lectiu, evidentment, de les infermeres i la bona tasca que fan, la feina dels pediatres l'han de fer els pediatres, i si no en tenim prou, hem d'incrementar no en un 2 per cent d'increment de personal sanitari sinó en xifres que s'adeqüin com a mínim o puguin projectar que en un espai reduït de temps puguem tenir una adequació de la situació actual. Avui dia tenim adjudicades..., o l'ideal, segons els col·lectius de pediatres, serien uns mil nens per pediatre, mil pacients, diguéssim, i avui dia s'estan superant les xifres, en molts CAP s'estan superant xifres de 2.000 i 2.500 nens per pediatre. Això s'ha de corregir amb inversió, i amb inversió en més personal i més pediatres a Catalunya.

Per altra banda, també volem ser..., i volíem, pensàvem i ho vam plantejar en el debat inicial, que s'havia de ser més ambiciós amb la política d'inversió. La inversió es veu reduïda en aquest pressupost. Es va justificar com a cicle econòmic, que hi havia pressupostos que invertien i, ara, que deixaven d'invertir, però en qualsevol cas la percepció que tenim des del nostre grup, la percepció crec que compartida per altres grups del Parlament i tam-

bé amb molts ciutadans, és que Catalunya, precisament, el que no pot és aixecar l'accelerador de la inversió.

Ja s'ha comentat inicialment per altres portaveus d'altres grups –hi ha altres esmenes en aquest sentit–, però nosaltres també estem convençuts que la inversió, les infraestructures, l'I+D han de ser el motor econòmic de Catalunya, i en cap cas podem obviar o podem reduir aquesta política inversora.

Per altra banda, també, s'ha parlat, i ho contemplen aquests pressupostos, que als Mossos d'Esquadra, doncs, hi ha un dèficit de personal. Nosaltres celebrem que amb aquests pressupostos es reconegui el que ja venim dient i denunciant des de fa molt de temps, el que vénen dient els mateixos col·lectius i sindicats de Mossos d'Esquadra de Catalunya. Si nosaltres ja dèiem això, i el Govern considerava que el desplegament estava sent idoni, considerava fins fa molt poquet, doncs, que la situació que hi havia en els Mossos d'Esquadra era la correcta, ara veiem un increment important en aquesta dotació. Rectificar és de savis. Ara, el que sí que volem és que es rectifiqui i es reconegui, doncs, que ni el desplegament està sent com es pensava, ni que en el que diuen els mossos d'esquadra i els col·lectius i els sindicats de Mossos d'Esquadra estan equivocats, com s'intenta de vegades dir des del Govern. I per tant hem de tenir molt en compte que aquesta política de desplegament dels Mossos d'Esquadra, la política insuficient dels cossos de Mossos d'Esquadra, s'està patint en la seguretat ciutadana. I això no es pot negar, perquè quan als pressupostos destines un increment substancial a això és que s'evidencia un dèficit en aquest camp. Per tant, celebrem que es reconegui aquest dèficit, però volem que es reconegui també políticament, no només que es faci un increment de dotació de cossos però que després no hi hagi aquest reconeixement polític que tant i tant s'ha denunciat, tant socialment com políticament, en aquesta cambra.

Per altra banda, també som crítics i hem estat crítics amb la política respecte als mitjans de comunicació, tant, per una banda, amb la política de subvencions als mitjans de comunicació... Tenim preguntes fetes encara per contestar al Govern ara mateix relatives a la política de subvencions als mitjans de comunicació catalans; volem saber i volem que els catalans sàpiguen quant es destina i a qui es donen les subvencions per part del Govern. Però quan tinguem aquesta resposta, evidentment, doncs, la farem conèixer. Però en qualsevol cas amb el que no estem d'acord, tampoc, és amb aquesta política d'increment continu del tant per cent que va destinat als mitjans de comunicació públics. És a dir, nosaltres creiem en un model públic de mitjà de comunicació i amb un model recíproc amb altres comunitats autònomes, com ja hem defensat, però a més a més creiem que s'ha de fer una política de racionalitat i de racionalitzar les despeses. I tenim 504 milions de despeses, en aquest cas, i creiem que l'increment que es produeix és bastant important, i en aquest cas nosaltres el que plantegem és que hi hagi una racionalització de la despesa als mitjans de comunicació públics.

Si han de ser mitjans de comunicació públics i fer un servei públic, nosaltres hi estarem d'acord. Ara, el que volem és que aquest increment continu de la despesa

en mitjans de comunicació públics i el dèficit que es va arrossegant, doncs, es vegi sanejat. I volem que els ciutadans tinguin mitjans de comunicació de qualitat però també mitjans de comunicació que no generin despeses d'aquest tipus. Per què? Perquè nosaltres creiem que avui dia les prioritats socials, com dèiem, poden estar a incrementar la dotació de metges, poden estar a incrementar, com ja s'ha fet, i també celebrem, a incrementar en política d'educació. Però també creiem que s'han de treure despeses d'altres llocs. Per tant, si hem de posar fitxes en un lloc les haurem de treure d'un altre. I nosaltres creiem que, en aquesta política ara mateix, les prioritats socials a Catalunya són unes, i aquestes prioritats creiem que, amb aquests pressupostos, queden parcialment desateses.

Per altre costat, també, voldríem parlar d'aquesta política..., de les polítiques de subvencions, que també hem esmenat, no? Creiem que està molt bé ajudar determinades entitats, però nosaltres creiem que la Generalitat, podríem dir que històricament, però sobretot des que governa també el tripartit, doncs, fa una política de subvenció que, des de la impressió exterior i des del que poden pensar molts ciutadans, quan veiem que aquesta política de subvencions va destinada a determinades finalitats, que aquesta política de subvencions, doncs, no és transparent, que sempre veiem aquests clientelismes habituals, el que volem i el que volem fer conèixer amb aquestes esmenes i amb aquesta política és que el que s'ha d'acabar des dels governs és la política de subvencions que la Generalitat ve atorgant tradicionalment des que és i des que hi ha democràcia a Catalunya.

Creiem que aquesta política no pot continuar per aquesta via, ni amb el Govern de Convergència ni amb el Govern del tripartit. I, per tant, volem demanar des d'aquí públicament, primer, que siguin polítiques objectives i transparents, i segon, que si es fan polítiques de subvencions a determinades entitats estiguin justificades amb finalitats purament socials i objectives. Com hem denunciat en aquesta cambra, de vegades hi han moltíssimes entitats d'aquestes que reben subvencions basades en criteris més polítics que no objectius o socials. I, per tant, si és així, almenys volem que es coneguin, i que se sàpiga que hi ha aquest tipus de criteris.

Per tant, podem dir que la despesa, la despesa pública s'està destinant a determinades partides que creiem que ara no són prioritat, i no a d'altres, com la política d'habitatges, de transport o de l'increment de personal sanitari, que haurien de ser prioritat absoluta, i posar més èmfasi en això.

I per altra banda també volem destacar, doncs, l'increment de personal de confiança que ha tingut el Govern de la Generalitat. És a dir, aquest pressupost incrementa novament, substancialment, en més d'un 20 per cent, aquest personal de confiança, i creiem que aquesta no és la política de racionalització que necessita la Generalitat de Catalunya. Creiem que és..., i que s'ha d'explicar als ciutadans per què es destinen, doncs..., per què s'incrementa en més d'un 20 per cent el personal de confiança dels departaments. Per què, per exemple, per posar un exemple, el Departament de la Vicepresidència, doncs, destina més de 60 milions d'euros a això, a aquest personal, copant pràcticament més d'un 25 per cent del

pressupost del departament. Volem que s'expliqui o en tot cas que es justifiqui per què aquest increment tan espectacular de les dades de personal, de dotació econòmica per al personal de confiança.

Creiem, ho torno a dir, que si hi han prioritats socials, hem de posar les fitxes en aquests llocs, no ens hem de gastar els diners en aquestes dotacions per a personal de confiança, en despeses de campanyes institucionals, en viatges que moltes vegades des de la ciutadania i des del mateix Parlament i els grups parlamentaris no compartim, i, per tant, si aquesta és la despesa, si aquestes són les finalitats a què es destinen aquestes despeses, volem que es canviï la direcció i que es posin o que s'incrementin dotacions que ja s'han vist incrementades en aquests pressupostos. No som crítics amb determinats increments que s'han fet, ho hem dit, en matèria d'educació, o en matèria de Mossos d'Esquadra, però sí que volem ser més ambiciosos en això i reduir despeses d'altres llocs que estic convençut que els ciutadans pensen que són menys necessàries que la política sanitària, la política educativa o la política de seguretat.

Per tant, en conclusió, i per concloure, racionalització de la despesa com a prioritat; més inversió en personal sanitari, transport, política d'habitatge, I+D i infraestructures: no entenem aquesta reducció de la inversió, ho vam dir en el primer debat i ho tornem a dir ara, després de veure el dictamen, i per tant volem i entendrem, i hi intentarem nosaltres col·laborar o poder demostrar en els següents pressupostos que hi han altres prioritats o que les prioritats que es veuen marcades necessiten més èmfasi, necessiten més dotacions econòmiques, i que hi han moltes coses, hi han moltes dotacions ara mateix i partides pressupostàries que poden ser reduïdes fàcilment, que ningú i que els ciutadans no creuen prioritàries, i per tant, encara que el Govern pensi que no s'ha de fer cas o que no s'ha d'atendre el que pugui dir, fer o les prioritats dels ciutadans, jo crec que sí que és un bon termòmetre, com a mínim, per conèixer a on han d'anar destinades les despeses.

Jo crec que si volem fer uns pressupostos més participatius, doncs, no només s'han de fer fórmules formals de participació dintre d'aquests pressupostos a l'àmbit municipal, com ja succeeix, sinó que a més a més també s'ha d'escoltar i s'ha de veure quines són les prioritats. Per tant, quan es facin aquests pressupostos, els propers pressupostos, ens agradaria que les prioritats que tenen els ciutadans puguin ser escoltades i puguin ser dotades, també, econòmicament. Res més.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El president

Per fixar la posició sobre les esmenes reservades i el text del dictamen, tenen la paraula ara els grups parlamentaris que no han intervingut, i en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyor Rocío Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, jo voldria començar fent-los una

confessió, en públic, o bé, potser millor que una confessió, compartir amb tots vostès una reflexió personal al voltant del que ha estat el tràmit d'aquesta llei de pressupostos que avui estem debatent. Com vostès saben, jo és la primera vegada que sóc diputada, i per tant la primera vegada que tramito una llei d'aquestes característiques, però és que els he de dir molt sincerament que m'he quedat molt, molt parada davant de les manifestacions que han fet els diferents portaveus de l'oposició amb relació a la nostra posició envers les seves esmenes: que si érem uns intransigents, que si érem uns sectaris, que si la nostra actitud era inaudita, que si era com parlar amb una paret..., el famós rodet del tripartit..., etcètera. I jo de veritat els dic que davant d'aquestes manifestacions tan contundents i fetes de manera tan forta..., doncs, jo em vaig quedar..., deia: «Doncs, realment, igual sí que és veritat que ens estem passant.» Jo els dic de veritat que m'ho pensava, inclús davant dels savis consells de molts companys del meu grup, que han estat diputats temps abans que jo, que m'advertien. Però jo deia: «Realment, no ho sé..., igual estem fent alguna cosa malament.»

El que passa és que despertar d'aquesta ingenuïtat —una ingenuïtat que ja els descobreixo, amb una certa vergonya— ha estat molt fàcil, tan fàcil com anar a l'evidència, al blanc sobre negre.

Mirin, ens hem pres la molèstia de comptar les esmenes que Convergència i Unió aprovava als aleshores grups de l'oposició quan ells estaven al Govern, i jo no els vull «abrumar» amb el recompte dels vint-i-tres anys que van estar al Govern. Però fem el recompte de la darrera legislatura: any 2000, 1 transaccional aprovada per unanimitat en comissió, i cap en el ple —zero—; any 2001, ni una en comissió, 1 esmena aprovada en el ple a Iniciativa; any 2002, cap en comissió —zero— i 11 en el ple —6 aprovades i 5 de transaccionals—, i any 2003, van aprovar 1 esmena a Esquerra Republicana en comissió i absolutament cap en el ple. Doncs, afortunadament, com sempre passa, els números acaben cantant.

Davant d'aquestes paraules incontestables dels fets, m'agradaria, sobretot des de Convergència i Unió, que m'expliquessin, doncs, de què ha anat aquesta història, m'agradaria que m'expliquessin on està el sentit de la coherència i la responsabilitat, que a vostès els haurien d'impedir fer aquesta sèrie d'*aspavientos* —ho dic en castellà perquè no sé exactament quina és la paraula en català— que han fet durant aquest procés. I no es basin, si us plau, en aquest infantilisme polític d'afirmar que és exactament el mateix que nosaltres fèiem quan estàvem a l'oposició, perquè hi ha una diferència, que és molt òbvia: vostès han estat a l'oposició després de ser govern.

Avui el senyor Turull, i en part també la senyora Olano —tot i que ja vagi per endavant que els agraeixo als dos el to de les seves intervencions, que sempre és molt i molt correcte—, davant la nostra disposició a aprovar un nombre molt significatiu d'esmenes —a les quals em referiré, òbviament, més endavant— han hagut de canviar d'estratègia, però és que han fet servir un argument que és del mateix calat.

Vostè ha dit explícitament, senyor Turull, que demostra poca credibilitat dels grups que donen suport al Govern,

inclús s'ha referit a disputes internes en el si del Govern, a haver canviat de parer en vint-i-quatre hores. De veritat, aviam si ens entenem, si aprovem les esmenes molt d'hora ens diuen que no tenim projecte de país; si no n'aprovem cap, el «famoso rodillo» del tripartit, i, si les aprovem en ple, ens diuen que no tenim credibilitat. Jo, de veritat, li prego, senyor Turull, que m'ho expliqui, perquè sincerament no ho entenc; no ho entenc i tampoc sé exactament si ho he d'acabar d'entendre.

De totes maneres, i tot i que jo sóc la primera que he fet servir aquests arguments efectistes, m'agradaria, de debò, distanciar-me d'aquest tipus d'arguments i intentar justificar des d'una òptica —que jo crec que és la correcta i que és la que pertoca en un debat d'aquestes característiques— del que ha estat aquest tràmit del debat d'esmenes en aquest pressupost.

La veritat és que la majoria d'esmenes, el conjunt més gran d'esmenes que han presentat des de l'oposició no les podem acceptar, i no perquè no siguin unes esmenes raonables o que mirin pel bé del país; òbviament que ho són, però no les podem acceptar simplement perquè no són del tot compatibles amb el model de país que nosaltres defensem. Un model de país que, com no podia ser d'una altra manera, està concretat en l'exercici anual que significa un pressupost.

Nosaltres tenim una manera d'entendre com volem que visquin els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, i, per tant, defensem aquesta manera d'entendre el país, com passa en tots els parlaments democràtics. És normal i és lògic, i és, justament, sota aquesta òptica que jo li reclamava en el debat de la totalitat al senyor Teixedó que ens expliqués quins són els pressupostos que presentaria CiU des d'una orientació política i sobre política econòmica en general. I tot i que ell em va voler malentendre pensant-se que jo li reclamava que presentés formalment un pressupost alternatiu, jo el que li deia era, justament, això: quin és el model de país que defensaria Convergència i Unió, perquè entenc que és la discussió interessant, la discussió interessant per a l'opinió pública, i no tant el rebuig d'un esmenes, que està basat, sincerament, en què el Govern és Govern i té, com és obvi, les seves prioritats ben definides a l'hora de signar uns recursos que són per definició limitats. Això és pel que fa al gruix de les esmenes.

També hi ha, ho hem de dir, altres esmenes —moltes menys— que plantegen determinades contradiccions; contradiccions, per exemple, entre allò que es treu i allò que es posa, i que, per tant, no les podem aprovar perquè no deixarien que el pressupost fos gestionable. Jo m'explico amb un exemple, en la secció de treball, en el SOC feien una baixa d'una certa quantia i en una altra esmena feien una alta, o feien una baixa de la secció d'estudis i treballs i després en una altra proposaven fer un estudi.

També hi ha un altre seguit d'esmenes que impliquen contradiccions més serioses, si volen contradiccions amb el que és la mateixa realitat. Vaig un altre cop als exemples. Hi havia una esmena de salut, que deia: «Construir un nou hospital a Cambrils.» Vagin a Cambrils i veuran que l'hospital s'està construint. O deien: «La construcció de la variant de Miralcamp, al Pla

d'Urgell.» Ja està en marxa. O «l'apantallament acústic de la C-31, a Sant Adrià del Besòs», també en marxa. I això crec que fins i tot vostès entendran que no té cap sentit aprovar-ho, com tampoc té cap sentit aprovar certes esmenes –i això ho estic dient sense cap acritud– que estan mal plantejades o com a mínim poc elaborades i d'aquestes també en tenim alguns exemples.

El que sí que té sentit és intentar veure –des del convenciment que tot és millorable, només faltaria!, i des d'una actitud que és la del reconeixement a una oposició constructiva pel bé del tot del país– quines de les esmenes presentades per l'oposició es poden aprovar perquè, o bé enriqueixen el conjunt del pressupost, o hi ha un consens sobre aquest model de país que el pressupost concreta.

Això és el que hem fet i avui podem anunciar que votarem a favor de 12 esmenes a l'articulat proposades per Convergència i Unió, 8 proposades pel Partit Popular, i que hem acordat un redactat transaccional de 14 esmenes de Convergència i Unió i de 7 del Partit Popular, de les quals ara mateix faig entrega a la Mesa, i també aprofito ja per anunciar la relació de les esmenes que votarem a favor i que, per tant, en demanarem votació separada.

Estem parlant de l'aprovació d'un total de trenta-nou esmenes, que hem considerat que van en aquesta línia de millora que acabo de comentar. I no s'exclami, senyor Turull, perquè trenta-nou esmenes en un exercici són més que les que va aprovar Convergència quan va governar en total. Jo, sincerament, crec que és una mostra clara de l'actitud de què els acabo de parlar, i és que hem fet un esforç, un esforç sense precedents, desafortunadament, en la nostra història parlamentària.

Hem acceptat esmenes que parlen del desplegament dels Mossos, de l'Escola de Policia, de la coordinació entre mossos i policia local, també sobre l'augment d'inspectors de consum, sobre construcció de carreteres, sobre construcció de palaus de justícia, sobre millora de les beques menjadors, sobre construcció i millora de diversos centres de salut, sobre la creació de places de centres de dia o ajuts a nouvinguts, i també sobre habitatge, i hem pogut consensuar textos en matèria de política cultural, política energètica, educació, funció pública i acció social.

Amb el vot favorable d'aquestes esmenes jo crec que he acabat d'expressar detalladament en el meva intervenció a la totalitat els nostres motius de defensa d'aquests pressupostos, però avui amb les esmenes, les trenta-nou que hi afegim, podem afirmar que estem aprovant uns pressupostos, que no vull dir que siguin magnífics, perquè això és el que sempre es diu, però sí que, i ho dic molt convençuda, treballant amb determinació, amb obstinació, per la construcció d'una Catalunya més justa i a l'alçada de les aspiracions dels seus ciutadans i ciutadanes; una Catalunya que ens permeti que tots els que hi vivim puguem gestionar amb la màxima llibertat els nostres projectes vitals i les nostres ambicions legítimes. Uns pressupostos, per tant, que caminen cap a aquesta Catalunya social que nosaltres desitgem i que mantenen els requisits imprescindibles de transparència, eficàcia i rigor en la gestió dels recursos públics, que són els de tots.

Jo vull acabar la meva intervenció per on l'hauria d'haver començat, i és fent uns reconeixements que crec que són de calaix. Un reconeixement als serveis del Parlament, especialment al lletrat de la Comissió d'Economia i al gestor de la Comissió d'Economia, però també un reconeixement col·lectiu a tots els grups de la cambra, i als tècnics que treballen en aquests grups, per haver portat amb l'actitud que tots ho hem fet la tramitació d'aquesta llei, perquè és una nova tramitació des de l'entrada en vigor del nou Reglament i, per tant, ha estat una tramitació que hem inaugurat, i, en aquest sentit, vull manifestar la meua felicitació col·lectiva.

Aquest nou Reglament ha incorporat profunditat en aquesta discussió dels pressupostos, i, per tant, sempre que s'incorpora profunditat s'enriqueixen i jo els confesso que com per a mi ha estat la primera vegada no puc més que manifestar la meua satisfacció i també el meu orgull.

Gràcies, senyors i senyores diputats, senyor president.

El president

Té la paraula seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, surto en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana per fer i fixar la nostra posició respecte al dictamen d'aquests pressupostos per a l'any 2007. De fet, agafant el fil de la diputada Rocío, en el sentit de parlar del nou procediment, el nou procés de debat dels pressupostos, crec que hem tingut un clar exemple, era la primera vegada que aplicàvem el nou Reglament del Parlament quant a la discussió del pressupost, i això ens ha permès entrar al detall, entrar a les petites partides que aquestes grans xifres, que quan, sobretot, fem debats aquí en l'hemicicle, doncs, quines xifres, què és el que s'amaga darrera d'aquestes grans xifres.

Per tant, valorem molt positivament tot aquest procés, fruit, repeteixo, del nou format del nou Reglament del Parlament, que ens ha portat a poder realitzar el debat a la totalitat de cadascun dels departaments en cadascuna de les comissions assignades.

Efectivament, hem arribat al detall d'aquestes grans xifres, i aquest detall ens confirma el que ja dèiem en el debat a la totalitat: estem parlant d'uns pressupostos ambiciosos; ambiciosos perquè en el seu pressupost consolidat arribem, pràcticament, a 32.000 milions d'euros. Són ambiciosos perquè també serveixen a les necessitats reals del país, amb una clara orientació cap a polítiques socials, amb millora de les condicions de la competitivitat de l'economia catalana; aposten per l'equilibri territorial, i, en definitiva, consoliden un impuls inversor iniciat ara fa cinc anys. Un impuls inversor que ens porta a afirmar que en aquests moments els pressupostos de la Generalitat destinen sis-cents euros per habitant en inversió. I això no ho podíem dir anteriorment –i estic parlant anteriorment a aquests cinc anys.

En aquest debat hem pogut sentir els diferents arguments d'això que n'anomenava «arribar al detall de les xifres i abandonar el que són grans xifres absolutes, grans percentatges», i realment ens ha sorprès el to, que qualifiquem de catastrofista, sobretot per part del portaveu del Grup de Convergència i Unió; un to, en el qual «tot està malament», «res es fa bé», i, en definitiva, que nosaltres entenem, sota el nostre punt de vista, que està mancat de rigor i de seriositat.

Afirmava que els nostres discursos són discursos plens de tòpics, que fins i tot ha utilitzat la paraula «engany» en aquests discursos, i entenem que arribar a aquest to catastrofista, on tot es fa malament, és una manca de rigor i de seriositat. I ho argumentaré –ho argumentaré.

Parlava que les nostres paraules quan parlàvem de polítiques socials, de gir social, de confirmació del gir social que estava aplicant aquest Govern, no només en els seus pressupostos, sinó en les polítiques que tira endavant, era fer discursos plens de tòpics sense cap tipus de contingut. Per exemple, en salut: inversió en 90 nous centres d'atenció primària, inversió en 7 nous hospitals, inversió en 4 nous centres d'atenció sociosanitària, inversió en 5 nous centres d'actuació en salut mental. Això són discursos plens de tòpics sense contingut? Això són realitats. Això no són tòpics, això són realitats.

En educació –i continuem en polítiques socials–: 3.685 nous professors d'educació general per al curs 2007-2008. Això són tòpics? Això són paraules buides de contingut? Això són realitats.

En política social: cohesió social, desplegament de la llei de prestacions socials de caràcter econòmic amb un increment de pràcticament 85 milions d'euros, nous centres d'intervenció especialitzada per a l'atenció de dones en situació de violència masclista, creació de l'Agència de la Dependència. Això són paraules buides de continguts? Això són fets, o seran fets, perquè parlem de pressupost; però això no són paraules buides de contingut, això són fets concrets, contrastables, fets que arriben al detall d'aquestes grans xifres a les quals em referia.

Per tant, aquesta actitud catastrofista, «tot està malament»... Fins i tot ha arribat a dir –suposo, doncs, pel mateix debat i pel mateix escalfament propi de quan es puja a aquesta tribuna–, ha arribat a parlar d'engany –d'engany. Parlàvem de xifres concretes, parlàvem de projectes concrets, i això res té a veure amb un engany.

Segona qüestió catastrofista, la visió de l'equilibri territorial, eh?: «Aquest Govern no veu el país en la seva globalitat, sinó que només es fixa en una part del país.» Increment de la participació en els ingressos de l'Estat per a aquelles transferències que es fan als governs locals en més d'un 7 per cent. Increment del fons de cooperació local per als ajuntaments en un 17,1 per cent. Increment en un 16 per cent dels recursos destinats al PUOSC, al Pla únic d'obres i serveis de Catalunya. Em refereixo a tots aquells recursos que van a parar bàsicament als petits i mitjans municipis del país, i parlem d'aquests increments, del 16, del 17, de pràcticament el 8 per cent.

Això és no creure en la globalitat del país? Això és no creure en la globalitat? Aquests recursos econòmics ar-

riben a la pell del territori. La capillaritat d'aquests recursos és total en el territori, i això és equilibri territorial. I, per cert, equilibri territorial que arriba als municipis independentment del color polític que governa aquell municipi. S'ha acabat el clientelisme; s'ha acabat el clientelisme a l'hora de distribuir el PUOSC. I, si no, que els ho preguntin als alcaldes de Convergència i Unió, per exemple; que els ho preguntin. Que els preguntin l'evolució del PUOSC en els darrers més de quatre anys, que els ho preguntin. Crec que trobaran molt poques queixes, per no dir pràcticament cap.

I, parlant de tòpics, el tercer tòpic. El primer tòpic deia que ens omplíem la boca de parlar de polítiques socials i que eren senzillament, doncs, qüestions..., que senzillament eren paraules buides de contingut; ja li he demostrat que hi ha contingut. Parlaven d'equilibri territorial, que no ens el creiem; ja li he parlat de xifres concretes que demostren clarament que s'aposta per un equilibri territorial. I després, el tercer tòpic: la desnacionalització. Senyor Turull, política nacional i política social són les dues cares de la mateixa política, i des del Grup Parlamentari d'Esquerra i com a membres d'aquest Govern és una idea que la tenim molt, molt, molt clara.

Reforç dels programes d'acolliment lingüístic. Hi ha un reforç dels programes d'acolliment lingüístic en aquest pressupost, amb més de mil aules d'acollida, on la llengua catalana és la llengua d'acollida, és l'eix integrador. Parlem de cursos de català per a adults on les llistes d'espera en aquests moments són zero –són zero. Per què? Doncs, perquè s'apliquen i es continuaran aplicant recursos econòmics perquè hi hagin unes llistes d'espera zero. Parlem d'un esforç econòmic, d'un increment en l'esforç econòmic en sistemes de traducció, en doblatges de pel·lícules al català. On està la desnacionalització? On està no apostar per la nostra llengua? Nosaltres no ho veiem per enlloc.

I parlo d'arguments, parlo d'exemples concrets; exemples concrets, no paraules. Contrast-ho, busqui'n exemples. Nosaltres els hem trobat i els els posem a sobre de la taula.

És cert que avui aprovarem o transaccionarem trenta-nou esmenes presentades per l'oposició. I ho fem avui, en aquest plenari. Ens han criticat el perquè no ho vam fer en el seu dia a la Comissió d'Economia i Finances. Mirin, vostès van dir que les esmenes les conservaven vives fins al Ple, i nosaltres entenem que si una esmena està viva, realment, és perquè queda la porta oberta fins al final per poder ser transaccionada. I, realment, d'algunes de les afirmacions que s'han fet des d'aquesta tribuna, ben bé que donava la sensació que les mantenien vives perquè el seu objectiu és que fossin votades en contra per després poder dir que havien estat votades en contra, i no pas per anar a buscar una transacció o que poguessin ser aprovades.

Mirin, aquesta és la seva..., això és el que s'ha dit des d'aquesta tribuna o, si més no, és la valoració que en fem, o la interpretació que fem de les seves paraules. Quan una esmena està viva fins al final, nosaltres entenem que és amb esperit constructiu; i «amb esperit constructiu» vol dir deixar la porta oberta fins a l'últim

moment perquè pugui ser transaccionada o bé perquè pugui ser aprovada. I així ha estat: trenta-nou, entre aprovades i transaccionades.

Per tant, no utilitzin els recursos de desavinences, de tensions dins el Govern... Escoltin, això és debat parlamentari, això és tràmit parlamentari i..., vaja, que vinguin molts plens en què puguem transaccionar i aprovar esmenes ben bé fins a l'últim moment, perquè, com bé saben, una esmena es pot transaccionar o aprovar en comissió i, òbviament, també en el Ple.

Vaig acabant. Evidentment que no s'arriba a tot arreu amb aquests pressupostos. És lògic. Vostès parlaven de tota una sèrie d'esmenes i feien un llistat de diferents projectes, molts d'ells molt interessants, però en què existeix una restricció, una restricció econòmica. I m'agradaria parlar del dèficit fiscal, perquè no se n'ha parlat. I darrerament estan sortint unes xifres que realment són esgarrioses. Parlem darrerament d'un dèficit fiscal que alguns dels estudis xifren al voltant del 10 per cent del producte interior brut. Amb això parlem d'un dèficit fiscal que pateix el nostre país, que pateix la gent del nostre país perquè no es poden fer totes aquestes polítiques socials en la seva plenitud. Parlem, doncs, d'un dèficit fiscal que arriba a 20.000 milions d'euros, i el pressupost que aprovem avui és de 33.000 milions d'euros. Aquí, la magnitud de la xifra –aquí, la magnitud de la xifra.

Per tant, volem llançar un missatge des del nostre grup parlamentari: unitat, unitat i unitat a l'hora de desplegar l'Estatut en matèria de finançament; unitat. Desunits, ja hem vist el que ha passat –i em refereixo a l'Estatut, a tal com va anar tota la tramitació de l'Estatut–; desunits, ja hem vist el que ha passat. Per tant, en el seu desplegament, com a mínim que no vingui la segona rebaixa i que sigui un desplegament total, ple, d'allò que fixa l'Estatut en matèria de finançament. I no només em refereixo a la matèria del finançament: també em refereixo a l'aplicació de la disposició addicional tercera, que són les inversions de l'Estat a Catalunya. I ara és el moment, i ara és el moment de demostrar-ho, d'anar units, ara és el moment, en la negociació dels pressupostos generals de l'Estat, perquè realment es faci un càlcul just de les inversions de l'Estat que han de venir cap al nostre país, també deixant sobre la taula que una cosa és el pressupost i l'altra l'execució del pressupost. Però com a mínim assegurem-nos que el pressupost respecta allò que fixa la disposició addicional tercera.

I aquesta és la primera prova que tenim per veure si anem units o no anem units. Des del nostre grup parlamentari farem tot el possible, com ja ho vam fer en la tramitació de l'Estatut, per anar units.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, en la intervenció del dia 2 de maig, en el debat inicial, el debat de totalitat d'aquests pressupostos, potser recordaran que des del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa vam defensar els pressupostos sobre un total d'uns cinc eixos, no? Dèiem, diem que responen a l'entorn econòmic i que assegurin l'aprofitament del cicle econòmic a l'alça per enfortir l'economia; que són una de les poques eines que tenim per contrarestar les tendències de creixement econòmic en benefici de ningú –aquella contradicció que assenyalàvem d'uns índexs econòmics que van molt bé però que conviuen amb la realitat d'unes economies familiars amb més dificultats i amb uns creixements de la renda *per capita* força inferiors. Uns pressupostos que plantegen un increment de despeses orientat a complir compromisos i incrementar els serveis públics que la societat demana –i parlem dels 4.250 mestres, dels 1.910 mossos, dels 1.095 sanitaris, del manteniment d'un nivell alt d'inversió; hem estabilitzat la inversió d'aquest país al voltant dels 5.000 milions d'euros, quan l'any 2003 estava a 2.450–, pel pes d'allò que és la despesa social –i això no és un tòpic, això és una suma agregada d'un seguit de departaments que tenim la convenció d'anomenar «despesa social» i que representa el 52 per cent del pressupost de la Generalitat. Un pressupost que incideix en aquelles polítiques d'allò que també es diu, i se n'abusa..., d'aquelles polítiques que realment preocupen la gent: un increment en habitatge del 56 per cent; un increment en seguretat del 19 per cent; cicle de l'aigua; transferències a ens locals, etcètera. I, a més a més, un pressupost que tot això ho fa dins d'una ortodòxia econòmica –a vegades, fins i tot, potser un pelet massa d'ortodòxia–, disminuint el dèficit, mantenint l'endeutament net en termes de PIB estable, eliminant o reduint les fórmules de finançament ajornat d'infraestructures i mantenint la pressió fiscal. I tots aquests elements, en la tramitació en comissió, no només no s'han contradit, sinó que s'han reforçat en aquests debats que hem tingut fins aquí, fins arribar a aquest plenari.

Comencem a mirar quines són les esmenes que se'ns han presentat. D'entrada, propostes d'eliminar totalment determinades partides que, pel que he vist, pel que es veu, han d'estar eradicades dels pressupostos: publicitat, difusió, campanyes institucionals, per part del Grup Mixt. No podem fer campanyes per evitar els incendis forestals, o no podem fer campanyes per incentivar l'estalvi, l'ús racional de l'aigua, o no podem publicitar les convocatòries de la funció pública, o no podem donar consells de salut a la població, o no podem donar a conèixer el 112.

Supressió també de bona part del que són els pagaments, mitjançant subvenció, a ens que assumeixen determinats compromisos. No podem fer, si algú es compromet a preservar un bé natural –per dir alguna cosa que no té llengua–, cap tipus de pagament. O, si una associació d'automobilistes col·labora en les campanyes d'eradicació dels accidents de trànsit, no hi haurà manera de fer-ho. Se suposa que tot això ho haurem de fer

amb personal propi de la Generalitat; però llavors se'ns acusarà que inflem la nòmina.

Altres esmenes que reclamen increment en la despesa; dotzenes i dotzenes d'esmenes que reclamen increment en la despesa, que vénen d'aquells partits que ens diuen que aquests pressupostos són expansius i tenen un increment excessiu de la despesa. En què quedem? Aplicant, en algun cas, tècniques certament dubtoses.

Eliminem tots els estudis tècnics, i en algun cas fins i tot el pagament del deute. No sé, si fem això, quin serà el criteri que tindrà el sistema bancari sobre la Generalitat de Catalunya. Deixaríem paralitzada totalment l'acció dels departaments, però a partir d'aquí podem colar un seguit de qüestions, de necessitats que des del territori ens han dit que han d'estar presents, i les hi podem posar sense tenir absolutament cap criteri de prioritització. I, si convé, forcem la màquina.

Recordaran que hi han moltes partides de cent mil euros. Vaig dir en el debat en comissió que semblava una reedició d'aquelles botigues que hi havien quan encara comptàvem en pessetes, que eren els *todo a cien*. Una portada d'aigua: cent mil euros; un pantà: cent mil euros; un canal navegable: cent mil euros; un cobriment d'una riera: cent mil euros. Evidentment, amb això s'obre partida. I com la tancaríem, si acceptéssim aquestes esmenes? Com podríem fer front a aquesta despesa que se'ns proposa?

Algunes esmenes, certament curioses. La demanda de comissaries a la demarcació de Tarragona –de comissaries dels Mossos d'Esquadra– per part d'un partit que aquí ha propugnat l'aturada del desplegament. No vull ni pensar què ens dirien si féssim cas a tot el que ens han demanat; és a dir, si féssim les comissaries i després les tinguéssim sense mossos. Estic convençut que ningú no felicitaria el Govern per haver fet aquest tipus d'accions.

Un pressupost és una elecció. És cert que les esmenes que vostès presenten d'increment de la despesa són necessitats que el país té i que caldrà abordar en molts casos. Però no és menys cert que la funció de govern és la de prioritzar, i la prioritització, aquella elecció d'accions que es faran en el pressupost del 2007, és el que constitueix aquest pressupost. I en allò en què ha sigut possible, transaccionem, que per això hi ha la proposta d'acceptació de vint-i-dues esmenes directament i de vint-i-tres mitjançant transacció.

El que avui s'ha sentit als esmenants del pressupost tampoc no ens fa modificar el nostre criteri. Es diu: «Anem en direcció contrària a la necessitat.» I es parla de: «Vostès presenten una despesa desequilibrada.» I això, per justificar-ho, s'agafa el percentatge. I com que s'ha fet un esforç en habitatge del 56 per cent, en seguretat del 19 per cent, les polítiques d'ocupació, per exemple, que han crescut un 8 per cent –un 8 per cent–, han passat del 8,1 al 8,0, em sembla recordar, o del 8,2 al 8,1, i, clar, percentualment han baixat, però s'han incrementat un 8 per cent.

Es diu: «Vostès engreixen la maquinària administrativa.» I agafem, una vegada més, números absoluts. No es diu, per exemple, que el personal, tot aquell personal

que no està directament adscrit a allò que donem tots per..., que no computem com a despesa burocràtica, és a dir, sanitat, seguretat i ensenyament, representaven el 2006 el 15,3 per cent i representen ara el 15,2 per cent; per tant, percentualment, hem baixat el pes d'allò que, molt mal dit, en podríem dir «burocràcia». Per cert, pateixo, pateixo perquè una de les esmenes que hem acceptat parla d'incrementar els inspectors de consum. Això també és personal d'aquest que injustament estem dient que és improductiu. I tampoc ningú no diu, quan parla de personal, que el total de servidors públics que tenim a Catalunya és de 175.000 persones sobre una població de 7 milions d'habitants, i que surt una ràtio que permet una comparació certament –certament– favorable amb la immensa majoria..., ja no parlo dels sistemes administratius europeus, sinó de les autonomies espanyoles.

Es parla de la inversió i la comparem respecte a l'any passat. I és clar, diem: «Ha quedat estabilitzada.» Ningú no diu, eh?, l'esforç que s'ha fet en els darrers tres anys per passar d'una inversió que en el 2003 era de 365 euros per habitant a 630 euros per habitant. I es diu, per exemple, doncs, que es congelen els aspectes de l'economia i que les aportacions a l'acord per a la competitivitat de Catalunya són minses. Home, 1.805,9 milions d'euros, amb un increment del 14 per cent respecte a l'any anterior, tinc la sensació que no és una quantitat precisament minsa. I tinc la sensació que si haguéssim posat en comptes d'un 14 un 18, es continuaria dient que són minses; és dir el que toca.

Quan una cosa no interessa, no es diu, es salta el rigor amb què s'han elaborat aquests pressupostos. Déu nos en guard que des de l'esquerra féssim heterodòxies econòmiques, ens ho hauríem de sentir dir i seríem desqualificats; però com que es fa bé, ni un comentari sobre l'increment de l'estalvi corrent, sobre la reducció d'un 64 per cent del dèficit o sobre una cosa que mai s'havia fet en anteriors governs, que és la introducció d'indicadors en tots els projectes –pressupost de programes, objectius mesurables i indicadors–, que ens permetran a tots plegats –i això és novetat– fer un seguiment de si els esforços econòmics que impliquen el pressupost es concreten en realitats concretes que la ciutadania pugui percebre.

Aquest ha sigut un pressupost amb un calendari estrany. És un pressupost en què una part important està compromesa i en algun cas fins i tot gastada. I, de fet, d'aquí a tres o quatre mesos ens trobarem amb un altre pressupost. Però en tot cas és un pressupost que respon als objectius ambiciosos que havíem assenyalat anteriorment, i que serveix per avançar.

Sabem que als pressupostos se'ls pot aplicar allò, aquella formulació que sovint s'aplica en matemàtiques: uns bons pressupostos són una condició necessària però no suficient perquè el país avanci; però sabem també que tenim uns reptes molt importants als quals fer front: la competitivitat econòmica a llarg termini, el canvi climàtic, l'adaptació al canvi climàtic i l'establiment de mesures que contribueixin a la reducció; els aspectes socials: dotació de lleis de dependència, l'extensió de l'estat del benestar, la reducció de les bosses de pobresa...

Però deixin-me que sigui una mica optimista i que acabi amb un missatge una mica optimista. Jo vull viure en un país normal, desacomplexat, cohesionat, que sap reclamar el que li pertoca, però que no es mira permanentment el melic, i que confia en les seves capacitats i en la seva gent. Els pressupostos del 2007 van, encara que sigui modestament, en aquesta línia. Per tant, no s'estranyin que des del nostre grup hi donem suport.

Moltes gràcies.

El president

Cridarem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores diputades, senyors diputats, i especialment senyors portaveus, procedirem a la votació de tot el conjunt d'esmenes i del text del dictamen.

Atès que és una votació bastant complexa i que hauré de votar moltes vegades, en cas que hi hagi alguns dubtes, els demano que ho facin saber, perquè aturarem la votació.

També els demano màxima concentració, perquè, com he dit abans, hi ha moltes votacions i no és fàcil articular-ho, tot plegat.

Començarem votant les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió que fan referència a l'articulat.

Votarem, en primer lloc, a petició del Grup Parlamentari Popular, tres esmenes, que són la 409, la 516 i la 602, que també n'havien demanat votació separada els grups que donen suport al Govern.

Votem, doncs, la 409, 516 i 602.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat aprovades per 126 vots a favor i 3 abstencions.

Votarem ara l'esmena número 113, també a petició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i dels tres grups que donen suport al Govern.

Esmena 113.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat aprovada per 114 vots a favor, 13 vots en contra i 3 abstencions.

Votarem, seguidament, a petició dels tres grups que donen suport al Govern, les esmenes números 89, 95, 97, 120, 250, 296, 371 i 652, sempre del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat aprovades per 114 vots a favor i 16 abstencions.

Continuem votant esmenes a l'articulat. El Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha demanat votació singularitzada, per tant, esmena per esmena, de totes les esmenes que votarem ara.

Per tant, votem seguidament l'esmena número 32.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 45 vots a favor, 69 en contra i 16 abstencions.

L'esmena número 235.

Comença la votació.

Quaranta-cinc vots a favor, 69 en contra, 16 abstencions; també ha estat rebutjada.

L'esmena número 240.

Comença la votació.

Cinquanta-vuit vots a favor, 68 vots en contra, 3 abstencions; també ha estat rebutjada.

L'esmena número 241.

Comença la votació.

Rebutjada per 45 vots a favor, 68 en contra, 16 abstencions.

Dos-cents noranta-set.

Comença la votació. (*Veus de fons.*)

Aturem la votació. (*Veus de fons.*) Sí, l'esmena número 297.

Comença la votació.

Rebutjada per 45 vots a favor, 68 en contra, 16 abstencions.

L'esmena número 372.

Comença la votació.

Rebutjada per 45 vots a favor, 68 en contra, 16 abstencions.

L'esmena... (*Veus de fons. La Sra. Figueras i Siñol demana per parlar.*) Sí, sí...

La Sra. Figueras i Siñol

M'ha semblat que el marcador no marca la votació del senyor Miralles. Des de fa ja estona que en comptes de 69 vots n'hi ha 68. I ell... (*Veus de fons.*) No, però suposo que no li ha passat reiteradament, com tres o quatre vegades. (*Remor de veus.*) Exacte.

El president

Ho tornarem a provar a la propera votació, atès que no afecta el resultat. (*Remor de veus.*) Prego als serveis de la cambra, en tot cas, que controlin aquesta incidència i si en la propera votació es torna a produir, prendrèiem mesures respecte a això.

Votem, senyores i senyors diputats –els avanço que queden moltes votacions, per tant, els demano, hi insisteixo, concentració

Votem seguidament l'esmena número 466.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 58 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Votem seguidament l'esmena número 573.

Comença la votació.

Quaranta-cinc vots a favor, 69 en contra i 16 abstencions. Ha estat rebutjada.

Esmena 579.

Comença la votació.

Quaranta-cinc vots a favor, 69 en contra, 16 abstencions. També ha estat rebutjada.

Esmena 582.

Comença la votació.

Cinquanta-vuit vots a favor, 69 en contra, 3 abstencions. També ha estat rebutjada.

Esmena 658.

Comença la votació.

Quaranta-cinc a favor, 69 en contra, 16 abstencions. Ha estat rebutjada.

Esmena 659.

Comença la votació.

Quaranta-cinc vots a favor, 69 en contra, 16 abstencions. Ha estat rebutjada.

Esmena 660.

Comença la votació.

Quaranta-cinc vots a favor, 69 en contra, 16 abstencions. També ha estat rebutjada.

Ara vénen un grup d'esmenes, també de l'articulat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que se n'ha demanat votació separada per part del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Votarem, en primer lloc, les esmenes de la 47 a la 58, de la 61 a la 73, de la 237 a la 239, 244, 249, 253 a 255, 257, 258, 262, 264 a 270, 276, 410, 467 a 474, 501 a 572, 574 a 578, 580, 581, de la 583 a la 591, de la 571 a la 596 –llevat de la 573, 579 i 582–, i de la 599 a la 601, i la 603. Totes aquestes esmenes conjuntament.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 58 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Seguidament votarem les esmenes números 60, 236, 242, 243, 245 a 248, 250 a 252, 256, 259 a 261, 263, 271 a 275, 597 i 598. Totes aquestes esmenes són de Convergència i Unió en tot moment.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 45 vots a favor, 69 en contra i 16 abstencions.

Votarem seguidament, a petició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i sobre esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió a l'articulat, les esmenes 83, 85, 88, 93, 94, 738 i 792.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 45 vots a favor, 81 vots en contra i 4 abstencions.

Seguidament votarem les esmenes que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha transaccionat i que

són: la 117, 119, 252, 295, 314, 315 i 588. Sobre aquestes esmenes hi ha transacció.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat aprovades per 114 vots a favor i 16 abstencions.

I finalment votarem les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió a l'articulat que no hem votat.

Comença la votació.

Aquestes han estat rebutjades per 45 vots a favor, 69 en contra, 16 abstencions.

Votem seguidament les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió a l'estat de despeses. Comencem per l'esmena 59.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 58 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Seguidament votem l'esmena 319.

Comença la votació.

Quaranta-cinc vots a favor, 69 en contra, 16 abstencions. Ha quedat rebutjada.

Esmena 642.

Comença la votació.

Quaranta-cinc vots a favor, 69 en contra, 16 abstencions. També ha estat rebutjada.

Votarem seguidament les esmenes que en el capítol de despeses –del Grup Parlamentari de Convergència i Unió– han estat objecte de transacció, és a dir, la 545, la 580, 582 i 675.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat aprovades per 127 vots a favor i 3 abstencions.

I votarem seguidament la resta d'esmenes de l'estat de despeses –del Grup Parlamentari de Convergència i Unió– que encara no hem sotmès a votació.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 45 vots a favor, 69 en contra i 16 abstencions.

Amb això hem acabat les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Començarem ara les votacions de les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. I començarem per les esmenes de l'articulat que se n'ha demanat votació separada per part dels grups que donen suport al Govern i que són: la 73, la 226, la 435, la 457, la 478, la 479, la 541 i la 631.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 127 vots a favor i 3 abstencions.

Votarem seguidament les esmenes al text articulat –del Grup Parlamentari del Partit Popular– que han estat objecte de transacció. I que són: la 115, la 199, la 322, la 325, la 392, la 404 i la 406.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 127 vots a favor i 3 abstencions.

Votarem seguidament les esmenes que resten del Partit Popular a l'articulat, i de les quals el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha demanat votació separada. En primer lloc votarem les següents esmenes: 44, de la 65 a la 72, de la 74 a la 81, 114, 121, 122, 162 a 171, 173, 174, 177 a 180, 182 a 187, 189, 191, 192, 193, 196, 197, 198, 200, 201, 203, 204, 206, 207, 208, 211, 214, 216 a 219, 222 a 224, 229, de la 232 a la 234, de la 277 a la 282, 318, 319, 324, 339, 345, 366, 382, 384, 385, de la 411 a la 434, de la 436 a la 456, de la 458 a la 465, 477, 486, 494, de la 496 a la 498, 501, de la 503 a la 508, 511, de la 519 a la 521, de la 523 a la 540, de la 542 a la 570, 610, 611, 630.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 58 vots a favor, 69 vots en contra i 3 abstencions.

Seguidament votarem les esmenes 123 i 321.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 13 vots a favor, 114 vots en contra i 3 abstencions.

I seguidament votarem un altre grup d'esmenes, a petició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que són del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Són les següents: de la 45 a la 60, de la 124 a la 141, de la 158 a la 161, 172, 175, 176, 181, 188, 190, 194, 195, 202, 205, 209, 210, 212, 213, 215, 220, 221, 225, 227, 228, 230, 231, 320, 323, de la 326 a la 338, de la 340 a la 344, de la 346 a la 365, 367, 368, 383, de la 386 a la 391, de la 393 a la 403, 405, 407, 408, 475, 476, 487, 495, 499, 500, 502, 509, 510, 522, de la 606 a la 609, de la 612 a la 629, de la 632 a la 644.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 12 vots a favor, 70 vots en contra i 49 abstencions.

Entenc que amb aquesta votació han quedat votades totes les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Finalment votarem les esmenes del Grup Mixt, en una única votació.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 69 vots en contra i 59 abstencions.

Votarem seguidament el text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2007 ha estat aprovat per 69 vots a favor i 62 vots en contra.

Projecte de llei de mesures fiscals i financeres (tram. 200-00019/08)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen del Projecte de llei de mesures fiscals i financeres. Iniciarem el debat amb posicionament i la defensa de les esmenes reservades, per ordre de major a menor. Té la paraula, per a la defensa de les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Meritxell Ruiz.

(Remor de veus. Pausa.)

La Sra. Ruiz i Isern

Gràcies, senyor president. Honorables consellers, senyores i senyors diputats, m'adreço a la cambra en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió amb la intenció de defensar el nostre posicionament final després de la discussió, tant aquí mateix com a la comissió, del Projecte de llei de mesures fiscals i financeres. És d'esperar que no els sorprendrà el nostre posicionament, ja que tant en el debat de l'esmena de la totalitat, el dia 2 de maig, com en la comissió hem explicat els nostres arguments; arguments que ens porten a discrepar, a divergir del Govern en aquest projecte de llei.

Ja hem explicat a bastament, en comissió i en aquest Ple, el nostre posicionament, però és que no hem rebut cap resposta positiva a la gran majoria de les nostres esmenes, a la majoria d'esmenes que ha presentat que ha presentat Convergència i Unió. Malauradament, avui hem de repetir les nostres discrepàncies i preocupacions respecte a aquest projecte de llei: discrepàncies en tot allò que no recull aquest projecte; un segon punt, en la manca d'ambició a l'hora de fer servir la capacitat normativa que té Catalunya, i discrepàncies en la pèrdua de transparència i d'informació. I deixin-me que en aquests minuts els ho expliqui més detalladament.

Un primer motiu que justifica tant l'esmena a la totalitat, com les esmenes que hem presentat, com el nostre posicionament d'avui, és tot allò que han obviat, tot allò que han defugit. I en tenim uns quants exemples; exemples concrets, com ens demanava abans el portaveu d'Esquerra Republicana. Hem presentat una esmena a l'articulat que parla de deducció per lloguer de l'habitatge habitual, i ens diuen que no a la deducció d'aquest lloguer per a persones menors de trenta-cinc anys, per a aturats, per a discapacitats, per a vídues de més de seixanta-cinc anys... Com pot ser que un govern d'esquerres, que s'enorgulleix tant de ser d'esquerres, pot fer orelles sordes a tema tan important i clau com d'habitatge i tan difícil per a aquests col·lectius? Per què no han introduït vostès aquestes mesures? Per què no han establert una deducció per lloguer de l'habitatge per a aquests col·lectius? Si més no, hi votaran a favor, de l'esmena que hem presentat?

Tampoc hi ha en aquest projecte una política coherent i eficaç respecte a l'estalvi i l'ús racional de l'aigua. Es limiten a modificar contínuament el cànon; porten tres anys modificant cànon, i res de política decidida i clara. I tal dia farà un any.

Cap novetat tampoc respecte a deduccions per despesa sanitària. Convergència i Unió ho portem al nostre programa, no perquè sigui la nostra mania, la nostra obsessió, sinó perquè ho recomanen els experts, perquè la situació mateixa ho reclama. Hem proposat una deducció del 15 per cent de les despeses sanitàries que paguen els ciutadans i les ciutadanes d'aquest país, però tampoc ens hi donen suport, tot i sabent –i vostès ho saben– que la sanitat pateix greus problemes de saturació i llargues cues, llargues llistes d'espera, que fan que molts malalts hagin de recórrer a la sanitat privada.

El segon argument que encara ens preocupa més és la manca d'ambició d'aquest Govern a l'hora de fer servir la capacitat normativa de què disposa el Govern de Catalunya. Per una banda, com bé saben –i suposo que en això estarem d'acord–, Catalunya té unes especificitats i unes necessitats que la fan diferent d'altres comunitats autònomes, i a més a més tenim un estatut que ens permet anar molt més enllà. I què fa aquest Govern? Doncs, adaptar les reformes que l'Estat fa en matèria tributària, és a dir, copiar el que fa l'Estat espanyol, copiar-ho a Catalunya. És que potser no en saben? És que potser no en volen saber? En volen un exemple? També en aquest camp en tinc uns quants, no pateixin.

Des de Convergència i Unió ens preocupa la situació de milers de famílies que tenen nivells d'estalvi baixíssims, que estan pagant una hipoteca que els costa molt a final de mes. Presentem una esmena, i simplement vostès ens la rebutgen. Presentem una esmena perquè se'ls apliqui el percentatge de deducció incrementat, en comptes del 3,45, el 6,45, i quina és la resposta del seu Govern? Que no. I el que fan és adequar la part catalana, la part del tram català, a la darrera reforma espanyola. Si haguéssim fet ús de la nostra capacitat normativa, podríem haver mantingut el nivell de deducció pel que fa al tram català; però no ho han fet. I no ho han fet –i això és pitjor– tot i sabent que el valor mitjà de les hipoteques a Catalunya és molt més alt que el valor mitjà de les hipoteques a la resta de l'Estat; en concret, 33.000 euros més.

Un segon exemple de renúncia a la capacitat normativa: la moderació fiscal –i ara sé que riuran, perquè és un tema més que discutit en aquesta cambra aquesta legislatura. Ara era un bon moment per fer-ho: impost de successions i donacions, transmissions patrimonials..., segur que els sona. No hi vull entrar, perquè ja n'hem parlat prou. Però, senyor conseller, després no reclamem a Madrid que faci alguna cosa per aturar la competència fiscal entre comunitats, quan aquí som incapaços de fer els deures.

El senyor Montilla i vostè, senyor conseller, van prometre una reforma d'aquests impostos. Porten set mesos i tres anys i mig, és a dir, seixanta-un mesos, i l'únic que tenim són tres proposicions de llei, dues presentades pel nostre grup, i cap aposta decidida en el projecte que avui debatem. Li ho tornem a demanar, senyor conseller: si no els sembla bé que l'oposició tingui iniciativa en aquest camp, portin vostès la llei. Portin-la, que l'estem esperant.

També, on són les deduccions i bonificacions per a famílies nombroses? En aquest projecte només s'arriba

a una bonificació del 30 i el 50 per cent, quan perfectament podríem arribar al 50 i al 100 per cent, respectivament. Per què no ho han fet? Per què no ens han aprovat l'esmena?

En el que sí que tenen ambició –i no els felicitarem per això, però sí que hi tenen ambició– és a crear noves figures impositives. Ens diu que no pugen els impostos, que no hi ha pressió fiscal, però la veritat és que tenim noves taxes i, a més, són gelosos respectes d'altres. Se'ls ha de reconèixer –això sí– que enguany incorporen menys taxes o en modifiquen menys. Però són gelosos, per exemple, respecte a l'impost d'hidrocarburs; el mantenen i no tenen ni senyal de treure'l.

Un altre cas que ens sorprèn, i molt, amb paraules del mateix conseller, que va dir aquí en aquesta cambra: «Realitzem dues modificacions d'especial relleu»; i segueix dient el mateix conseller: «i una de molt important. Es redueix a la meitat el tipus aplicable per als documents en la modificació o constitució de préstecs hipotecaris per menors de trenta-dos anys», és a dir que abaixem de l'1 al 0,5 els actes jurídics documentats per a menors de trenta-dos anys. I jo..., bé, Convergència i Unió es pregunta: que no van ser vostès mateixos, el tripartit I, els que ho van apujar fa tres anys? Fa tres anys apugen el tipus aplicable, ara el disminueixen, i ara ens diuen que això és una gran mesura? No ho veuen una mica incoherent, tot plegat?

I podríem tenir un tercer argument que faria referència a la transparència, tants cops anomenada per vostès. Articles 31, 32 i 33: obren la porta que en matèria de personal, pel que fa el funcionament i l'organització, que fins ara ho tractava el Parlament, ara ho podrà fer el Govern. Obren la porta a reduir incompatibilitats per a determinats càrrecs. Mirin els pressupostos, i veuran com s'apugen més els sous dels alts càrrecs que els sous dels funcionaris.

I, mirin, finalment coincidim en tres punts. Però deixin-me que pregunti: i si no haguéssim reservat totes les nostres esmenes, no ens haurien votat res?, no haurien tingut en compte tot això que han votat avui favorablement?

Nosaltres retirem les esmenes 33 i 38 perquè han estat transaccionades, i vostès les accepten. Però què hauria passat si avui no les haguéssim reservat?

Hem tret les sancions en matèries de caça. Convergència i Unió vam presentar una esmena; vostès la van repetir quan van veure que les sancions eren desorbitades.

També s'han avingut –i d'això ens felicitem– a la nostra demanda d'afegir a les persones amb discapacitat, en atur o amb rendes baixes el gravamen del 0,5 per documents notariais. Això també era una esmena de Convergència i Unió que vam reservar, i per això avui l'aproven.

I finalment, i tot i que amb modificacions i deixant-ho bastant vague, estan d'acord a crear l'oficina pressupostària del Parlament. Diem «vague» perquè nosaltres explicitàvem un termini i vostès han tret aquest termini.

I, malgrat aquests tres elements, que són els únics que han acceptat i s'han disposat a transaccionar, voldria

acabar la nostra intervenció dient, com hem dit a l'inici, que Convergència i Unió no ha trobat en aquest Projecte de llei de mesures fiscals i financeres aspectes que considerem que millorin la situació de les famílies d'aquest país i que tinguin un suport per al progrés. Primer, perquè han deixat al calaix moltes coses que podien fer. Segon, perquè no hi ha ambició, no hi ha ambició en aquest Govern tripartit, en el tema de deduccions per lloguer, de despesa sanitària, de moderació fiscal, i tenim capacitat normativa per fer-ho i no ho hem fet. I tercer, per la consolidació i creació de noves taxes, que creiem –no només nosaltres, sinó altres experts– insuficientment justificades.

I el que ens preocupa de debò als diputats i diputades de Convergència i Unió és que, malgrat tots els reptes que Catalunya té en aquest moment, aquest projecte no inclou les mesures per nosaltres necessàries per estimular l'economia i per millorar el benestar dels ciutadans i les ciutadanes. Ni tan sols –i els ho repeteixo– han fet servir la capacitat normativa que ens dóna el nou Estatut en benefici de la ciutadania.

Mirin, m'agradaria acabar dient que han perdut una bona oportunitat. I només dir-los que tant de bo en els propers pressupostos, que vindran d'aquí a no res, se n'adonin i ho rectifiquin.

Gràcies.

(Veus de «Molt bé!»)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari Popular, per presentar les seves esmenes té la paraula el senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyor diputats, em correspon avui i en aquest moment adreçar-me a la cambra en nom del Grup Parlamentari Popular, una vegada finalitzat el tràmit de debat i votació en ponència de totes les esmenes presentades pels diferents grups parlamentaris al Projecte de llei de mesures fiscals i financeres, col·loquialment coneguda com la llei d'acompanyament als pressupostos de la Generalitat del 2007, per tal de defensar aquelles esmenes del nostre grup parlamentari que no han estat recomanades per la ponència ni han estat objecte de transacció i que hem decidit mantenir vives fins al final en aquest debat plenari que avui celebrem.

En el seu moment, quan vàrem substanciar el debat de totalitat, el nostre grup parlamentari ja va defensar –amb poc èxit, d'altra banda– una esmena de devolució del Projecte de llei de mesures fiscals i financeres al Govern, amb la intenció de fer una nova llei que tingués com a finalitat la defensa real dels interessos econòmics i socials de les persones que viuen i treballen a Catalunya, ja que consideràvem en aquell moment que, si s'aprovava aquesta llei tal com el Govern l'havia portat al Parlament, estaríem provocant un doble efecte negatiu sobre la població catalana, que al nostre entendre es continua produint: d'una part, el perjudici generat per l'increment de la pressió fiscal en diversos aspectes

de la vida de les persones i les organitzacions de caràcter econòmic, i, d'altra banda, el perjudici que crea la manca d'iniciativa a l'hora de proposar mesures fiscals i financeres que permetin incentivar l'activitat econòmica i millorar la qualitat de vida de les famílies.

En aquell debat de totalitat, ja vàrem tenir ocasió de discutir a bastament sobre l'efecte real que provoca sobre els ciutadans l'augment de la pressió fiscal que es produeix a Catalunya com a conseqüència de l'increment de les bases de cotització i d'algunes de les taxes existents. Ara no m'hi referiré novament, perquè ja en vàrem parlar en el seu moment, però sí que vull dir una cosa. Jo tenia l'esperança que el debat en comissió seria l'oportunitat de retocar i corregir aquest projecte de llei amb la incorporació d'algunes de les esmenes presentades, òbviament de les més importants, que al nostre modest entendre l'haurien millorat i haurien facilitat el nostre vot favorable en aquesta llei.

Això, però, no ha estat així; una llàstima. Els debats en ponència i en comissió han estat realment i francament decebedors. El primer, el que vàrem viure en el debat de les esmenes al pressupost; en aquest ja vàrem comprovar que ni tan sols una sola esmena dels grups de l'oposició va ser aprovada en aquell tràmit. Després, al debat de les esmenes de la Llei de mesures fiscals i financeres, novament el corró, aquella prepotència, aquell menysteniment cap als grups de l'oposició, que no s'havia vist mai o que jo, personalment, no havia vist mai en aquest Parlament, es va tornar a repetir.

Sóc molt conscient que aquestes paraules que acabo de pronunciar poden resultar molestes per a qui governa, i, òbviament, també ho són per a aquells grups parlamentaris que donen suport al Govern. Però els demano que no s'enfadin i que no s'ofenguin: aquesta és senzillament la realitat tal com nosaltres la veiem.

I vull ser aquí especialment solidari amb els portaveus dels grups parlamentaris dels tres grups que donen suport al Govern, perquè probablement haurien vist amb bons ulls l'acceptació d'algunes de les nostres esmenes carregades de sentit comú i que reflecteixen necessitats reals dels ciutadans. Però és evident que les directrius del Govern en aquest cas han estat taxatives i no han donat lloc a cap confusió: als de l'oposició, ni aigua!

Doncs, permetin-me que els digui que s'han equivocat. Ja sé que al final del camí han intentat rectificar, i ho reconec, hi ha hagut un intent de rectificació al final d'aquest camí, i després m'hi referiré, però és molt evident que al llarg de tota la tramitació no han fet ni el més petit esforç per intentar arribar a aquest debat amb una posició que permetés un major consens, ni tan sols incorporar esmenes positives i constructives que les famílies catalanes haurien agraït i que no haurien suposat en cap cas un trasbals per a l'equilibri pressupostari d'aquest any.

Ens hauria agradat, per exemple, i les famílies catalanes ens ho haurien agraït, que l'increment de les bases imposables, tal com ens explicava en el seu moment l'honorable conseller d'Economia i Finances..., haguessin estat precisament la condició necessària per tal de poder reestructurar a la baixa la pressió fiscal, és a dir, perquè tothom ens entenguí, que la gent pagui menys

impostos, sense que el Govern hagués de patir una retallada de la recaptació per la via dels impostos. I això era perfectament possible, però el Govern s'hi ha negat, i el tripartit ha imposat la seva insaciable llei recaptatòria una vegada més.

Ja varem dir en el seu moment que, d'acord amb la nostra anàlisi del Projecte de llei de mesures fiscals i financeres, aquest és un projecte purament continuista dels anteriors, i que aquest era un error que el president Montilla no havia estat capaç de corregir amb relació al Govern del president Maragall, i, finalment, el text que avui es sotmetrà a votació continua sent més del mateix.

Ara, després de les declaracions que uns i altres hem fet públicament en el transcurs de la tramitació parlamentària, deixant en evidència la manca de voluntat del Govern per arribar a acords amb la resta de grups polítics de Catalunya, en unes lleis tan importants com ho són la de pressupost i la d'acompanyament, ara, com dic, a darrera hora, a corre-cuita, s'ha intentat fer un lleuger esforç, molt lleuger, amb els grups parlamentaris de l'oposició per intentar camuflar aquesta imatge, almenys deixin-m'ho dir així, de prepotència i de menyspreu que dóna l'aplicació impecable del corró que hem patit aquests dies.

Però la nostra opinió és que han fet tard, se'ls ha vist el llautó. Hi haurien pogut pensar abans, i ara estaríem parlant en uns altres termes, molt més interessants, molt més positius. Però això malauradament no ha estat així. Se'ns ha anunciat la possible existència de dues esmenes transaccionals amb Convergència i Unió, les hem conegut, les hem llegit, i nosaltres ens hi afegirem; no les podem signar, òbviament, perquè no estan transaccionades amb esmenes nostres, però fan referència a elements que nosaltres també hem impulsat o hem defensat. I, per tant, ja anuncio des d'aquí que nosaltres les votarem favorablement.

De fet, el Grup Parlamentari Popular va presentar tretze esmenes concretes al text del projecte de llei, després de l'esmena a la totalitat, és clar, que recollien aportacions polítiques, econòmiques i socials procedents de diferents sectors de la societat catalana afectats per aquesta llei, amb el clar objectiu de millorar-la, però dissortadament cap d'elles no ha estat acceptada; ho repeteixo: cap d'elles no ha estat acceptada.

Les esmenes que els grups del Govern no han volgut acceptar i que apareixen en el butlletí com a esmenes reservades, concretament les números 1, 8, 9, 11, 12, 14, 15, 28, 39, 42, 45, 55 i 56, es fonamenten en els cinc principals defectes que, al nostre entendre, té aquesta llei, que ja vaig exposar a bastament en el seu moment i que, per tant, no explicaré ara amb detall per economia de temps, però que en resum són els següents.

Primera, és una llei que continua carregant la tributació sobre l'aigua; per tercera vegada consecutiva el Govern modifica el règim fiscal de la tributació de l'aigua, amb una clara demostració que realment no es disposa d'una política hídrica coherent i eficaç d'estalvi i ús racional de l'aigua, i alhora evidencia la manca d'adopció de mesures concretes i eficients en l'àmbit de les infraestructures hídriques, que siguin una alternativa real al

ja derogat Pla hidrològic nacional, amb la qual cosa es continua carregant sobre usuaris i consumidors ja siguin domèstics o industrials.

La segona és que és una llei continuista pel fet, ja tantes vegades reiterat, d'incorporar a la legislació de taxes de la Generalitat noves figures impositives, alguna de les quals encara cal desenvolupar en el marc del nou Estatut d'autonomia de Catalunya, com és el cas de la nova taxa per la verificació prèvia a l'admissió de valors a negociació exclusivament en mercats de valors situats a Catalunya, on encara no hem exercit les competències pròpies sobre mercats de valors i centres de mercaderies, podent-ho fer, i ja gravem les activitats vinculades amb taxes.

La tercera raó de fons és que la llei no fa una aposta decidida pel ple suport a les famílies, al nostre entendre un element fonamental; desgravacions i bonificacions establertes en les taxes del projecte de llei que afecten les famílies només arriben al 30 per cent en el cas de les famílies monoparentals i nombroses de categoria general, i al 50 per cent de les nombroses de categoria especial.

La quarta és que la llei proposa una reforma sobre la tributació de l'IRPF pel que fa al lloguer o inversió en l'habitatge habitual tan minsa i sectorial que demostra la manca d'un projecte coherent conjunt, complet i avançat que resolgui el verdader problema de l'habitatge a Catalunya, on cal recordar que la Generalitat en té la competència exclusiva. I el mateix podem afirmar respecte a l'impost de successions i donacions, que ja n'hem parlat altres vegades, on s'ha perdut, al nostre entendre, l'oportunitat d'entrar decididament a reformar i reduir de forma notable aquest impost que ja considerem injust i desfasat.

I la darrera és que es modifica la Llei d'incompatibilitat dels alts càrrecs al servei de la Generalitat per equiparar els directors i gerents i consellers delegats d'entitats autònomes i empreses públiques de la Generalitat a la resta de subjectes establerts a la llei, però no afronten directament aspectes no menys escandalosos com la pretesa incompatibilitat entre càrrecs de conseller de Govern i regidor d'un municipi.

En base a aquests fonaments principals, aquests cinc que acabo d'explicar, així com també d'acord amb les recomanacions força crítiques fetes en el seu moment en el dictamen que va emetre el Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya, i que contenia, a més, dos vots particulars en contra del text –que vaig explicar en el seu moment–, el de la Unió de Pagesos i el que formulava PIMEC, nosaltres varem portar a la comissió les esmenes que avui hem reservat per al Ple, amb la finalitat que puguin tornar a ser tingudes en compte i votades, i que, en resum, persegueixen els següents objectius: primer, reduir la pressió fiscal en matèria de taxes; segon, apostar pel suport fiscal a les famílies i persones amb capacitat econòmica reduïda; tercer, continuar apostant per la supressió de l'impost de successions; quart, defensar una legislació realista sobre l'habitatge, que adopti mesures per resoldre el problema en el seu conjunt i cinquè, aprofundir en aspectes vinculats a la transparència pública.

Evidentment que no tindria sentit ara exposar-les, cada una d'elles, en detall, però, si m'ho permeten, només n'esmentaré tres a tall d'exemple per il·lustrar el que explico. Per exemple, l'esmena reservada número 8, que és en el mateix sentit que la 11, 12 i 15, sempre en relació amb diferents taxes administratives que regula la Generalitat de Catalunya. Proposem una bonificació del 50 per cent per a les persones membres de les famílies monoparentals i nombroses de categoria general, i l'exempció total per a les persones membres de família nombrosa de categoria especial, quan la llei només estableix una bonificació del 30 per cent i del 50 per cent respectivament en aquests dos casos.

O, per exemple, l'esmena reservada número 28, amb relació a les deduccions de la quota de l'IRPF per donacions a determinades entitats, i que la llei restringeix notablement a unes determinades organitzacions. Nosaltres proposem deduir un 15 per cent en concepte d'aportacions i donacions efectuades a favor de totes les fundacions, associacions i altres entitats privades sense ànim de lucre que es dediquin a activitats en pro de la solidaritat i de la cooperació internacional.

O per exemple, l'esmena reservada número 42, amb relació a l'organització del personal i de les incompatibilitats. Proposem que els alts càrrecs al servei de la Generalitat de Catalunya no puguin compatibilitzar l'exercici del seu càrrec amb la condició de membre electiu de qualsevulla administració local de Catalunya.

Són aquestes esmenes alguns exemples de propostes que entenem que podrien ser perfectament assumides pels grups del tripartit i que suposarien, al nostre entendre, millores polítiques substancials al text de la llei que a continuació votarem, però pel que sembla aquesta no és la voluntat del Govern.

Amb relació a les esmenes presentades per la resta de grups parlamentaris que formen part de l'oposició, concretament en el cas de les esmenes del Grup Mixt, nosaltres no les votarem en contra, però tampoc hi votarem a favor, perquè no hi ha una coincidència total en el seu plantejament, malgrat que nosaltres tampoc tenim elements substancials contraris; per tant, ens hi abstindrem.

I en el cas de les esmenes presentades per Convergència i Unió sí que és cert que hem trobat punts de connexió, punts de coincidència amb alguns dels plantejaments que s'exposen en aquestes esmenes, concretament en vuit d'elles. Em refereixo a les 16 i 17, que fan referència a les deduccions per lloguer d'habitatge habitual; també a la número 31, quant a l'increment del mínim exempt en l'impost sobre el patrimoni; també quant a la 49, que fa referència a la millora d'accés a l'habitatge protegit; a la 52 i la 53, que fan referència a la supressió de l'impost sobre hidrocarburs, i a la 54, amb relació al Pla de millora per a centres privats de formació que concertin unitats de formació professional.

Senyores i senyors diputats, m'agradaria molt haver-los convençut de la bondat de les nostres esmenes, seria sens dubte un bon símptoma de cara al futur, però la veritat és que, vista l'experiència d'aquestes darreres setmanes i vist el poc interès que han demostrat en atendre i estudiar les nostres propostes a fons, molt em temo

que es pugui tractar novament d'un desig no acomplert, dissortadament per a tots els ciutadans de Catalunya.

En alguns dels aspectes plantejats, hem escoltat novament el Govern que ens diu: «Tranquils, que això ja ho farà el Govern; això el Govern ho presentarà més endavant», i aquest «el Govern ho farà més endavant» per nosaltres no és suficient, com vostès saben. I jo aquí m'apunto..., perquè comparteixo plenament la frase de l'il·lustre diputat Miquel Iceta que vaig escoltar per televisió l'altre dia, on deia que *más vale un toma que un ya te dará*. Comparteixo plenament aquesta frase, i nosaltres també ens l'apliquem. Per tant, preferiríem que aquestes promeses de futur fossin ja una realitat avui i no ens haguéssim d'esperar a més endavant.

Per tant, no es facin il·lusions, no ens donarem per vençuts, malgrat aquesta negativa sistemàtica, continuarem defensant allò que considerem més just, és el nostre compromís i és la nostra obligació.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Millo. Per presentar les esmenes del Grup Mixt, té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, ya saben ustedes aquello que decía Baltasar Gracián, en *El arte de la prudencia*; aconsejaba a los gobernantes no ser inaccesibles. «Nadie es tan perfecto que no necesite alguna vez un consejo», decía Gracián. Visto el proceso de tramitación de esta ley y la posición de los grupos que dan apoyo al Gobierno de la Entesa, podemos decir que no se ha seguido el consejo y se ha hecho gala de inaccesibilidad.

¿Todo lo que planteaba la oposición estaba errado? ¿No merecía ni siquiera una consideración? ¿Ha tenido, aquí, que ser hoy, in extremis, y en algunos casos exclusivamente, que se haya planteado la posibilidad de aceptar algunas de las enmiendas de los grupos parlamentarios? Creemos sinceramente que no, y por ello el dictamen final de la ley de acompañamiento, de la Ley de medidas fiscales y sociales, no merecerá nuestro apoyo.

En su día, nuestro grupo presentó enmienda de devolución, enmienda a la totalidad, a la admisión del proyecto, y desde luego nada han colaborado los grupos parlamentarios que dan apoyo a la Entesa y en definitiva el Gobierno para hacernos cambiar de posición. Seguimos sosteniendo, por lo tanto, que la ley que probablemente sea aprobada dentro de poco tiempo sigue siendo cica-tera, inmovilista y antisocial, como en su día tuvimos ocasión de calificarla.

El Gobierno ha optado por la vía cómoda: la del incremento de determinadas tasas y la presentación de reducciones testimoniales del tipo para justificar la reducción de algún impuesto. Sin embargo, ha perdido la ocasión, a la vista de las enmiendas planteadas por nuestro grupo y por otros grupos parlamentarios, de abordar la reforma del impuesto sobre sucesiones y

donaciones o en nuestro caso, tal como se planteaba, la reforma substancial del tramo autonómico sobre la renta del impuesto de las personas físicas. De ahí que nos veamos obligados a mantener las enmiendas defendidas por nuestro grupo y reservadas para este pleno; esto es, la 16, la 18, la 20, la 21, la 23, la 24, la 25, la 27 i la 36. El inmovilismo del Gobierno ha sido tal que incluso en alguna enmienda de carácter técnico que a nuestro juicio mejoraba la redacción del proyecto ni siquiera esa ha sido contemplada como posibilidad de ser aceptada.

No son aceptables las razones que han llevado a los grupos parlamentarios que dan apoyo al Gobierno a posicionarse en contra de medidas que tratan de incrementar las ventajas fiscales de los jóvenes que alquilan o quieren su primera vivienda o inician su primera actividad profesional o empresarial. ¿Tanto costaba aceptar que el derecho a las ventajas fiscales, a las reducciones, subiera de los treinta y dos a los treinta y cinco años para los jóvenes? ¿Era tan imposible aceptar la creación de una nueva deducción por los gastos derivados de la atención a las personas dependientes que tienen que realizar actividades básicas de la vida diaria? A estas medidas ha dicho «no», un gobierno que se autocalifica de progreso y que dice, o que pretende, favorecer medidas a favor del alquiler y de las personas dependientes. No son creíbles, no son nada creíbles.

El Gobierno dijo que iba a primar el catalanismo social, hoy ha quedado aquí claro en la exposición de algún parlamentario anterior. La política nacional y la política social son las dos caras de la misma moneda. En este caso y en algunos aspectos del proyecto que nos acompaña, el de acompañamiento, en este caso se ha hecho primar deducciones a asociaciones y fundaciones amigas que anteponen la identidad a los fines sociales. Se ha optado por no suprimir deducciones por donativos a aquellas entidades que tienen por finalidad el fomento de la lengua catalana y que figuran en el censo de actividades afectas que elabora la Secretaría General de Política Lingüística, tal como nosotros propusimos. En realidad estas donaciones tienen como finalidad, fundamentalmente a la vista de la relación del censo que ha elaborado la Secretaría General de Política Lingüística, el fomento del pancatalanismo en otras comunidades autónomas o en otros estados más que el fomento de la lengua catalana.

En cambio, se ha negado el incremento, la subida de las deducciones por donativos que se hagan a favor de centros de investigación adscritos a las universidades catalanas que tengan por objeto el fomento de la investigación científica y el desarrollo y la innovación tecnológica. Estos no han merecido su apoyo. Les ha parecido escandaloso subir al 20 por ciento la deducción en vez del 15 por ciento como ahora mismo está contemplada. Alguna vez, y hablando de investigación, tendrán que empezar a cambiar el chip i apostar por el fomento de la investigación de verdad en vez de por la financiación encubierta de asociaciones dedicadas a eso, a fomentar el pancatalanismo. ¿Es más importante para ustedes fomentar la financiación de asociaciones francesas que deducir el gasto por dependencia de las familias catalanas? ¿Es que Francia es un país pobre que precisa de

nuestra protección? Creemos que no. Sin embargo, sépanlo que eso está contemplado en el proyecto de ley de acompañamiento que aquí nos han traído a aprobar.

Por lo tanto, no nos hablen más del catalanismo social, cuando van a proceder a modificar la Ley de prestaciones sociales de carácter económico, de julio de 2005, recientemente aprobadas, para exigir la residencia para alcanzar el derecho a la prestación por necesidades básicas y las prestaciones del derecho de concurrencia. La novedad consiste en que esta nueva ley, la ley que hoy se va a aprobar, incrementa en cinco años..., pone, fija en cinco años de residencia, i dos en los últimos años, para tener derecho, para alcanzar el derecho a las prestaciones por necesidades básicas y las prestaciones del derecho de concurrencia.

Nosotros proponíamos en nuestra enmienda reducir a un año la residencia, puesto que contemplábamos que era un incremento exagerado, de la nada a pasar a cinco años, y dos en los últimos años, para acceder a estas prestaciones. Muchos catalanes, los más necesitados, los que tienen rentas más bajas se verán privados de esas prestaciones, y ello a pesar de haber aprobado un estatuto de autonomía –por alguno de ustedes– que declara que todas las personas tienen derecho a acceder en condiciones de igualdad a las prestaciones de la red de servicios sociales y a recibir una renta mínima.

Se pasan el día solicitando la aplicación del Estatuto de autonomía, la aplicación íntegra y el desarrollo del mismo. No se oye otra cosa en sus negociaciones y no se oye otra cosa en sus declaraciones. Y cuando pueden hacer uso de sus competencias, las competencias propias, las que hacen referencia al tramo autonómico del IRPF o bien el mantenimiento de medidas complementarias, de medidas existenciales, hacen uso o no uso, y cuando lo hacen, lo hacen en la línea equivocada, en la línea incorrecta. La línea correcta es la del avance social, y ustedes han decidido caminar por la senda del inmovilismo y de la regresión en este apartado. La prueba está en la ley de acompañamiento.

No hemos sido llamados a la transacción, no se ha aceptado ninguna de nuestras enmiendas. Parafrasearé o recordaré aquella película de *El cielo puede esperar*: «Dentro de unos meses habrá ocasión de que a lo mejor seamos llamados al Edén y al cielo. Esperemos tener en esta ocasión la posibilidad de acudir a él. Estamos dispuestos.» Hoy no ha sido posible y con estos antecedentes desde luego no les será muy difícil entender que tengamos que votar que no.

Muchas gracias.

El vicepresidente primer

Gràcies, senyor Domingo. Per fixar la seva en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula la senyora Rocío Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Moltes gràcies, president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, intervenc per fixar el posicionament del meu grup relatiu al dictamen aprovat en comissió

del Projecte de Llei de mesures fiscals i financeres que acompanya els pressupostos per al 2007.

I, en primer lloc, voldria defensar la major, i amb això vull dir que la llei que estem pendent d'aprovar és una llei com correspon, que conté un seguit de disposicions fiscals i financeres que complementen els pressupostos que els acompanyen, però que no poden integrar-se en una llei de pressupostos que per la seva pròpia naturalesa té limitada la seva vigència a un any. I no és, com a vegades succeïa, si em permeten l'expressió, un calaix de sastre, on s'inclouen modificacions substancials que mereixen una llei ordinària i un debat públic. És amb aquesta lògica, doncs, que no tindria cap sentit, com s'ha reclamat, cap ni un, que una llei com la que avui estem debatent inclogués per exemple la reforma de l'impost de successions i donacions, que hem tingut ocasió de discutir a bastament en aquesta cambra i que el Govern ha anunciat que portarà la seva reforma a aquest Parlament abans que finalitzi l'any.

En segon lloc, em voldria posicionar en nom del meu grup respecte a les esmenes que s'han defensat per part dels grups de l'oposició, concretament les vint esmenes de Convergència i Unió i les tretze del Partit Popular i les nou del Grup Mixt. Ja hem tingut ocasió de debatre en la mateixa ponència, i també al si de la comissió, on vam fer un debat molt ràpid, però on vam oferir la nostra disposició a argumentar una per una les esmenes; disposició que avui reitero, tot i que, perquè estic segura que m'ho agrairan, faré només una breu síntesi d'alguns dels principals arguments pels quals nosaltres votàrem en contra de les esmenes reservades i altres aspectes que considerem d'interès.

Pel que respecta al primer bloc, sobre el cànon de l'aigua i taxes, moltes de les esmenes representen una filosofia contrària al model que nosaltres defensem en matèria d'aigua i també perquè hi ha altres esmenes que van encaminades a modificar bonificacions per a determinats col·lectius als quals ja s'aplica una bonificació significativa.

Del segon bloc, de tributs, i aquí resumiré encara més, voldria destacar que no s'accepten les deduccions per honoraris satisfets de serveis de salut privada ni la reducció per la complementarietat de la pensió de viduitat, que ja estan contemplats en els casos de la Llei de prestacions, ni l'augment del mínim exempt de l'impost de patrimoni per discapacitats, en coherència amb la postura sobre la proposició de llei respecte a aquest impost, que vam tenir, si no recordo malament, fa dos anys. Tampoc, com ja he argumentat abans, acceptàrem l'esmena per regular l'impost de successions i donacions. No acceptem les deduccions proposades en matèria d'habitatge, no perquè no ens interessi el tema de l'habitatge, que aquest pressupost en concret augmenta les partides destinades a les polítiques d'habitatge en un 56 per cent, sinó, perquè considerem que ja existeixen mesures sobre habitatge per a joves contemplades al projecte de llei. I de la mateixa manera, tampoc acceptem canviar l'edat màxima per obtenir les deduccions ja que el límit ha de ser equivalent a la dels altres impostos que també tenen aquests límits d'edat –estic parlant dels trenta-dos anys de l'impost d'actes jurídics i documentats.

Tot i així, sí que hem arribat a un acord, creiem que important, en la transacció que presentem, i que en aquests moments entrego a la Mesa –president...–, de l'esmena reservada amb el número 31 de Convergència i Unió, que passo a llegir, i que proposa deixar l'article 20, lletra d, dient que «el 0,5 en el cas de documents que formalitzin la constitució i la modificació de préstecs hipotecaris atorgats a favor de contribuents de trenta-dos anys o menys o amb una discapacitat acreditada igual o superior al 33 per cent per l'adquisició de lliure habitatge habitual, sempre que la base imposable total menys el mínim personal i familiar en la seva darrera declaració del import de la renda de les persones físiques no excedeixi els trenta mil euros».

Pel que fa al tercer bloc, de règim jurídic, aquí voldríem destacar que en aquest cas hi ha hagut coincidència amb l'esmena de supressió de l'article 28 que havia presentat Convergència i també els grups que donem suport al Govern, ja que es considera oportú treballar la modificació proposada a través d'altres elements normatius que permetin una regulació més exhaustiva de les tipificacions i seccions que es pretenen reformar en el tema de la caça.

I, ja en el que seria el darrer bloc de disposicions, dir que també hem arribat a una transacció –que he entregat abans a la Mesa, conjuntament amb l'anterior– amb el Grup de Convergència i Unió per a la creació de l'Oficina Pressupostària del Parlament, una reclamació que ve de lluny i que està inclosa en el Reglament amb què ens vàrem dotar en aquesta cambra en la passada legislatura; una oficina que de ben segur ens permetrà exercir el control sobre l'executiu de manera més eficaç i efectiva.

També voldríem anunciar que agraiem el fet que el Partit Popular s'hagi sumat a aquestes transaccions que hem proposat, i anunciar que demanarem votació separada de l'esmena 51 del Partit Popular per votar-la a favor.

Jo voldria acabar, però abans un breu esment que no puc deixar de mencionar després del que s'ha dit avui en aquest debat. Jo no sé com dir-ho d'una altra manera, ho he dit en reiterades ocasions en debats que hem tingut fiscals, però de debò que ja n'hi ha prou d'aquesta cantarella que el Govern es dedica a augmentar la pressió fiscal. Ho reitero un cop més, no sé si a força de reiterar-ho arribarem a convèncer-nos, segur que no, però haurien d'intentar-ho. Jo, és que, de veritat, aquesta esquerra que vostès pretenen simplificar amb un pur afany recaptatori no té cap tipus de credibilitat. Nosaltres som uns bons gestors dels recursos públics i a més a més som promotors, com no podria ser d'una altra manera, de la competitivitat de l'economia i de la innovació i de l'I+D+I, etcètera. I per tant el debat que fan des de l'oposició no té cap tipus de credibilitat.

Vostès, el que no poden fer és dir que aquest Govern augmenta la pressió fiscal en aquests pressupostos, perquè no ho fa. I si utilitzen els índexs adients –pressió fiscal individual, pressió fiscal efectiva, inclús l'altre dia comentava un diari, pressió fiscal en fred– veuran com la pressió fiscal no augmenta.

I acabo reiterant el nostre suport a la Llei de mesures fiscals i financeres, que no és ni més ni menys que això,

una pura llei d'acompanyament als pressupostos, ja que és la seva intenció i així ho confirma el seu contingut. I també fent els agraïments que corresponen als serveis del Parlament –al senyor Bayona, lletrat de la comissió; al gestor de la comissió, el senyor Zardoya–, i de manera molt personal als assessors del meu grup i també als diferents ponents d'aquesta llei, perquè tot i les discrepàncies que no sé si són o no insalvables, que són normals per altra banda, el to de les discussions que hem mantingut i la seva actitud en general han fet que hagi estat un plaer treballar amb ells.

Gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Martínez-Sampere. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula la senyora Patrícia Gomà

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Diputats, diputades, conseller, per descomptat en primer lloc el que nosaltres li volem dir és que creiem, estem convençuts que estem davant d'una llei tècnicament correcta. Com ja havíem comentat en el primer debat sobre la mateixa llei, el Govern solament incorpora els preceptes relacionats amb la despesa i amb l'ingrés, per tant, la recolzem ja pel seu rigor tècnic; rigor tècnic que creiem que s'ha vist millorat per les esmenes que s'incorporen recomanades per la ponència, com és el cas de la modificació de l'apartat 2 de l'article 1 o la modificació de l'article 14: en el primer cas es modifica sense tocar ni el contingut ni els efectes, i el sentit de la modificació és reforçar el paper de control de les entitats subministradores d'aigua, i en el segon cas s'ajusten les referències normatives. Per tant, rigor tècnic.

I també és en aquest sentit de correcció tècnica que valorem molt positivament la supressió de l'article 28, relatiu a les sancions en matèria de caça i de pesca. Hem escoltat el col·lectiu, hem estat sensibles a les seves reivindicacions i considerem que és més oportú, doncs, treballar les tipificacions i les sancions d'aquesta matèria en una regulació concreta, més exhaustiva, que permeti, doncs, reformar l'àmbit al qual ens referim. Perquè, doncs, en definitiva, no és bo, en bé de la seguretat jurídica, convertir les lleis d'acompanyament en veritables calaixos de sastre, on càpiga absolutament tot.

També en relació amb això, amb el rigor tècnic, no podem aprovar, és a dir, hem de rebutjar les esmenes presentades per Convergència i Unió en el sentit de reformar l'impost sobre el patrimoni i reformar l'impost sobre successions i donacions. Per què? Doncs perquè volem una reforma a fons –ja ho hem dit en reiterades ocasions en aquesta cambra–; reforma que es durà a terme a la tardor en aquest Ple. I per tant, doncs, creiem que no seria correcte introduir pegats dispersos al llarg d'aquesta llei d'acompanyament perquè no és la llei que toca per fer una reforma a fons de l'impost sobre successions i donacions.

Per tant, aquests serien tots els primers motius que ens permeten defensar i donar suport i recolzament a aquesta Llei de mesures fiscals i financeres del 2007.

En segon lloc, tal com els exposava en el primer debat en ple que vam tenir sobre aquesta llei, nosaltres estem convençuts que es tracta d'una norma progressista; té cura del medi ambient, protegeix els col·lectius més desfavorits, econòmicament més febles, i impulsa una gestió administrativa més simple, per una administració més eficient i eficaç, alhora, també, que empeny el creixement econòmic del país sense incrementar la pressió fiscal i amb contenció de la despesa pública.

Aquests eixos es fonamenten en preceptes molt concrets, en preceptes que estableixen les conductes respectuoses al medi ambient i els usos sostenibles dels recursos.

També s'introdueixen en aquest sentit bonificacions per a famílies nombroses, famílies monoparentals, persones amb discapacitat. Aquí també cal destacar l'addició d'una nova disposició, l'addicional tercera, on es modifica el permís de paternitat per adaptar-lo a les provisions de l'Estatut bàsic de l'empleat públic. I en aquest sentit és una mesura progressista també poder gaudir d'aquest permís de paternitat durant quatre setmanes consecutives sense perjudici del dret al permís de maternitat.

L'oposició fa un moment ens deia que nosaltres no estem atents, no escoltem quins són les problemes, els neguits de la ciutadania, perquè bàsicament el que més neguiteja els catalans és el tema de l'habitatge. Doncs bé, mirin bé aquesta llei, perquè aquesta llei incorpora importants modificacions amb relació a l'habitatge, tant als percentatges de deducció en l'IRPF com als tipus reduïts en actes jurídics documentats.

I en aquest sentit volia respondre a allò que em deia fa una estona la diputada Meritxell Ruiz, que en aquest moment no està a la cambra, quan ens preguntava com és que Esquerra no pot, doncs, donar suport a unes esmenes amb relació a la modificació d'actes jurídics documentats. Doncs molt senzill, perquè no podem acceptar unes esmenes que presenta Convergència i Unió amb què volen canviar les edats màximes per obtenir deduccions, perquè l'ordenament jurídic tributari és un sistema prou consensuat, prou comú, perquè aquestes edats màximes han de ser comunes en tot l'ordenament jurídic, i es fixen en trenta-dos anys en tot aquest ordenament jurídic tributari. Per tant, per una qüestió de coherència jurídica, no poden transaccionar-se en aquest sentit.

Sí que transaccionem l'esmena que introdueix encara un tipus més reduït per a actes jurídics documentats per a persones amb discapacitat.

I referent a tot aquest tema de l'habitatge, a més, hem de tenir en compte que hi ha mesures per a joves al projecte de llei sobre habitatge que s'està tramitant en aquest Parlament.

També contestar-li que sobre el tema de sanitat..., és tan senzill com que tenim un model de sanitat diferent del de Convergència i Unió. Nosaltres no estem a favor, com bé saben, del xec sanitari. Per tant, nosaltres no estem a favor de les reduccions o les deduccions per les aportacions a mutualitats privades. Creiem que això vulnera el principi d'igualtat. I, per tant, aquí es-

tem davant dos models diferents i no pot haver-hi punt d'encontre.

El Govern, alhora, també, amb aquests pressupostos i amb aquesta Llei d'acompanyament disminueix l'endeutament i redueix el dèficit, i ho fa sense incrementar la pressió fiscal. Tornem a engegar el mateix debat que veig que es repeteix en cada una de les intervencions. No s'incrementa la pressió fiscal perquè no s'augmenten els impostos, al contrari: els impostos es redueixen, i, si no, mirin actes jurídics documentats com redueix el seu tipus impositiu. I li recordo també a la diputada Ruiz que actes jurídics documentats és una reforma per la constitució d'hipoteques. Ens parlava que desconeixia com tractàvem el tema de les hipoteques, doncs reduint la fiscalitat per la constitució d'aquestes.

I es recapta més perquè estem davant d'una situació econòmica de creixement, de manera sostinguda i en el temps, i això el que implica és que hi ha un major nombre de subjectes passius, que les bases imposables dels impostos també són més elevades, bàsicament perquè el valor dels béns immobles, doncs, incrementa el valor d'aquestes bases imposables, i, per tant, hi ha més ingressos. Però això no implica que hi hagi més impostos. Al contrari –al contrari–, en aquesta llei se'n redueixen. I tampoc és cert que hi hagi més taxes, perquè les taxes no s'incrementen. Justament, en aquesta llei s'inclou o s'incorpora una nova taxa i en desapareix una altra; compensació: u menys u igual a zero. Molt fàcil de calcular –molt fàcil de calcular.

També apostem per la competitivitat, per la competitivitat de l'economia catalana. I, senyora Ruiz, no és una aposta ben clara incrementar el 20 per cent en recerca? No és una aposta ben clara la col·laboració amb l'àmbit universitari en el tema de la recerca? No és una aposta ben clara incrementar els recursos per a I+D a les pimes? Això és una aposta per la competitivitat de l'economia catalana que no pot ser rebatuda, perquè no tenen arguments per rebatre-la de cap manera.

I per últim, amb la voluntat de consens que demostra aquest Govern, doncs, hem transaccionat l'impuls de l'oficina parlamentària. Penso que és una bona mesura de què tota la cambra, doncs, ens hem de felicitar.

En definitiva, anem pel bon camí, amb rigor i seriositat; consolidem les potencialitats de l'economia catalana, de l'economia del nostre país, i és per aquest motiu que recolzarem aquesta llei.

Moltes gràcies, moltes gràcies també a la ponència de la mateixa llei i als serveis de la cambra, senyors diputats, senyores diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Gomà. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Suposo que a aquestes alçades del debat vostès m'agriran una intervenció si pot ser no gaire dilatada en el temps. I a més a més la vull fer bastant arran de terra; és a dir, allò que realment

diu la Llei de mesures fiscals i administratives, no allò que no diu. Es pot parlar de la Llei de mesures fiscals i administratives i es pot arribar a lligar amb el panacatanisme. Però jo estic bastant convençut que no hi ha ni un article d'aquesta llei que fomenti o elimini el panacatanisme; la Llei de mesures fiscals i administratives és ben bé una altra cosa.

Parlem, per exemple, del cànon de l'aigua, on d'entrada assenyalar que hi ha una modificació, on hi ha hagut una coincidència, que permetrà la no-penalització en aquells casos en què hi hagin fuites d'aigua que no siguin atribuïbles a l'usuari. És una cosa que sembla que poca volada però que el que s'hi troba suposo que ens ho agrairà.

Ara bé, aquí s'ha dit alguna cosa, i concretament per part de Convergència i Unió, com que els partits que donem suport al Govern, amb la modificació que es fa en el cànon de l'aigua, demostren que no tenen model.

A veure, estic segur que la cortesia parlamentària m'obliga a no utilitzar la paraula «barra», que, a més a més, em renyarien, però en tot cas dir que aquesta és una afirmació inexacte, tendenciosa i venint de qui ha tingut el govern de la Generalitat tants anys, malintencionada. Home!, precisament, si hem hagut de fer un nou model del cànon de l'aigua; un nou model que a diferència del que passava abans ara dóna recursos per tal de fer el manteniment i les inversions, un nou model que dóna sostenibilitat econòmica..., bé, si no els agrada la paraula «sostenibilitat», diguem «viabilitat econòmica» al sistema de l'aigua, és perquè ens ho vam trobar com ens ho vam trobar. I no ho diu ni aquest diputat ni el grup d'aquest diputat. Els convido que llegeixin els informes de la Sindicatura de Comptes sobre com estava l'ACA. Per cert, demanant un esforç, que es demana efectivament als usuaris, però que també es demana al mateix Govern, perquè també a diferència del que passava en el règim de l'aigua en aquests moments el Govern fa aportacions als costos de l'aigua, cosa que abans no passava. I això permet, precisament, poder fer les infraestructures que el nostre país necessita.

Podem parlar de taxes. La modificació de la taxa de la caça senzillament és perquè, contra el que a vegades sembla, hi ha la voluntat clara i manifesta de buscar acords amb els sectors implicats. Si veiem que cal fer properament una modificació en els aspectes de la Llei de caça, en determinats aspectes, doncs, simplement no és que ens tirem enrere, no és que considerem que allò que es va dir no és interessant, no, no, simplement que és raonable de discutir-ho conjuntament amb l'ordenació de tot aquest sector.

Cal parlar també, dins de les mesures fiscals, de coses que estan a la llei de mesures: les bonificacions previstes del Departament d'Acció Social per a famílies monoparentals; del Departament d'Educació, l'exempció de taxes si hi ha una incapacitat major al 33 per cent. Això hi és. Perquè hi ha algun moment que sembla que no hi hagi absolutament cap cosa d'aquest tipus. Una mesura fiscal importantíssima, i que afecta molta gent: la reducció de mig punt en actes jurídics documentats per a joves de trenta-dos anys que fan en l'habitatge. És una cosa que hi és. La rebaixa al 0,1 per cent dels avals de les

petites i mitjanes empreses quan utilitzin avals que vinguin prestats per societats de garantia recíproca.

Però bé, sembla que tot això és poc, perquè se'ns pregunta: «I com és que vostès no han fet més?» Senyora Ruiz, com és que no ho van fer vostès quan manaven, eh? Escolti'm, d'ençà que estan a l'oposició, cada vegada que parlem de fiscalitat, no és per fer allò en què ens podríem posar d'acord, una utilització raonable de la capacitat normativa en matèria fiscal, és rebaixes, rebaixes, rebaixes... Fantàstic, molt bé! Això lliga, això és coherent amb el que hem votat fa una estona, d'una llarguíssima relació de demandes d'increment de la despesa?

Després, hi ha coses que són simples aplicacions del manual. El manual diu: «S'ha de dir que el Govern puja la pressió fiscal.» Llavors nosaltres ens trobem aquí dalt i tots i cadascun, de la manera que tinguem més gràcia, intentem dir que això no és cert. Escolti, a veure, perquè la gent ens entengui, diguem-ho clar. Increment de la pressió fiscal és que si jo en tinc 100 i pago un 7 per cent, si posem al 7,5 per cent la taxa, hi ha increment de la pressió fiscal, pugen els impostos. Si no es toca, si continuem al 7 per cent, expliqui-ho com vulgui, però a la gent no se li pot dir que està pujant la pressió fiscal. I aquí vostè, en aquesta llei, no trobarà ni un exemple d'increments de la pressió fiscal.

Se'ns pregunta: «Com és que no accepten la nostra proposta en matèria d'habitatge?» Escolti, sap quina és la nostra política d'habitatge? La nostra política d'habitatge és una llei del dret d'accés a l'habitatge que estem tirant endavant, i que crea per primera vegada en el nostre país les condicions perquè la gent tingui accés a l'habitatge. Perquè, escolti, si hi han uns col·lectius de gent que no poden accedir a l'habitatge, que no hi poden accedir perquè no hi ha mercat de lloguer o no hi poden accedir perquè el mercat de compra els és inaccessible econòmicament, de què carai els serveix que fem una exempció per al lloguer, si no hi ha lloguer?

Per tant, si us plau, fem una política seriosa. Primer creem les condicions, primer creem el mercat, primer creem que hi hagi en aquest país habitatge assequible, i després, quan hi sigui, quan la gent hi arribi, serà el moment de posar en marxa una bonificació, si no volem que aquesta bonificació sigui discriminatòria.

El manual també diu: «S'ha d'acusar la creació de les noves figures impositives.» Home!, hi ha una nova figura impositiva, i és d'una transcendència tan enorme com la taxa per a la verificació prèvia a l'admissió de valors en la negociació, exclusivament als mercats de valors situats a Catalunya. No sé què em fa pensar que el conseller d'Economia i Finances..., un gran increment pressupostari com a conseqüència de l'aplicació d'aquesta taxa, eh?, no ho serà. Escolti'm, no és cert, no hi han noves figures impositives.

I amb això, finalment, una reflexió, i no voldria que s'entengués que intento rebaixar el valor d'aquest debat. A veure, la Llei de mesures fiscals i administratives, si ho volen dir així, ja no és el que era. O, si ho volen dir d'una altra manera, avui en dia és admès i és requerit que totes aquelles modificacions que tenen una entitat suficient per merèixer el tractament de llei han d'anar a banda. El

debat fiscal queda pendent, ja el farem, queda pendent; avui no toca, que deien aquells. Jo entenc que l'oposició vulgui posar-ho avui aquí damunt de la taula, però vostès també han d'entendre que nosaltres no ho permetem i que en aquest projecte, que dóna resposta a les necessitats estrictament derivades del pressupost que avui hem aprovat..., doncs, nosaltres considerem que aquest és el contingut que ha de tenir aquesta llei.

Moltes gràcies.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedirem, doncs, a la votació d'aquest Projecte de llei de mesures fiscals i financeres.

Votarem, en primer lloc, les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i començarem per l'esmena número 15.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 47 vots a favor, 81 en contra i 3 abstencions.

Seguidament votarem l'esmena número 20.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 47 vots a favor, 68 en contra i 16 abstencions.

L'esmena número 27.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 47 vots a favor, 68 en contra i 16 abstencions.

Seguidament la número 29. Quan dic «esmena», entenguin que és el quadradet gris que hi ha al costat del número de l'esmena, eh? Per tant, aquest és el número bo, segons el diari oficial. Per tant, la número 29.

Comença la votació.

Seixanta vots a favor, 68 en contra, 3 abstencions.

La número 30, seguidament.

Comença la votació.

També ha estat rebutjada per 47 vots a favor, 68 en contra i 15 abstencions.

Seguidament votarem les esmenes, a petició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, números 16, 28, 44, 47, 48 i 49, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. És això? (Pausa.) Doncs, votem aquestes.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 63 vots a favor i 69 en contra.

Votarem seguidament les esmenes transaccionades del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que són la 31 i la 43.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 131 vots a favor i 1 abstenció.

Seguidament votarem la resta d'esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 47 vots a favor, 69 en contra i 16 abstencions.

Seguidament votarem les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. D'entrada votarem les esmenes números 1, 7, 8, 10, 11, 14, 26 i 50.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 60 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Votarem seguidament les esmenes números 35 i 41.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 13 vots a favor, 115 vots en contra i 3 abstencions.

Votarem seguidament les esmenes números 13, 38 i 51. (*Remor de veus. Pausa. La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo demana per parlar.*) Perdó –perdó–, no ha començat la votació encara. Senyora Martínez, digui'm.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, perdoni, president. No sé si hi ha hagut una confusió, però en la meua intervenció havia demanat votació separada de l'esmena 51.

El president

Li demano excuses.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Cap problema. Gràcies.

El president

Per tant, votem primer la 13 i la 38 –13 i 38.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 13 vots a favor, 68 en contra i 50 abstencions.

I ara votariem la número 51.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat aprovades per 82 vots a favor i 50 abstencions.

Amb això entenc que hem votat totes les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular.

Molt bé. Doncs, passariem a votar les esmenes del Grup Mixt. També hi ha demanda de votacions separades.

En primer lloc votariem les esmenes números 18, 19, 22 i 23.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 50 vots a favor, 69 vots en contra i 13 abstencions.

Votariem ara les esmenes números 16, 25, 34 i 17.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 116 vots en contra i 13 abstencions.

Votarem seguidament l'esmena número 21.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 69 en contra i 60 abstencions.

I amb això també entenc que hem acabat totes les esmenes del Grup Mixt.

Votarem, finalment, el text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei de mesures fiscals i financeres ha estat aprovat per 69 vots a favor i 63 vots en contra.

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i un minut i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, els consellers d'Educació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, la consellera de Salut, el conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, la consellera de Treball, el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, i la consellera d'Acció Social i Ciutadania.

El president

Es reprèn la sessió.

Salutació a una delegació oficial del Parlament del cantó de Sarajevo

En nom del Parlament de Catalunya, em plau saludar els membres de la delegació oficial del Parlament del cantó de Sarajevo, encapçalada pel seu president, l'excel·lentíssim senyor Denis Zvizdic, que avui ens acompanyen. Benvinguts.

(*Aplaudiments.*)

Alteració de l'ordre del dia

I, abans d'entrar a la sessió de control, els recordo que s'ha produït un canvi en l'ordre del dia, de manera que el següent punt, després precisament de les preguntes al Govern, serà el punt número 8, que és una interpellació al Govern.

Preguntes

Comencem les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política a Catalunya (tram. 317-00066/08)

La primera la formula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera. Té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Al nostre grup parlamentari li agradaria conèixer quina opinió té el president de la Generalitat respecte a les declaracions fetes aquesta darrera setmana per alguns membres del seu Govern, per, en aquest cas, grups que li donen suport al Govern, dient que s'ha d'estudiar un pla de desconexió d'Espanya per part de Catalunya en termes econòmics.

Voldríem saber si el president comparteix, com comparteixen els grups que li donen suport, aquesta opinió.

Gràcies.

El president

El molt honorable president de la Generalitat té la paraula.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, jo no estic per fer de comentarista de l'actualitat política. Però, bé, vostè parla d'algunes declaracions de membres del Govern. No recordo haver escoltat aquesta declaració a cap membre del Govern. En qualsevol cas, sí que he escoltat, i vostè ho haurà pogut llegir, algun aclariment i alguna resposta a aquesta declaració que vostè fa per part d'un membre del Govern. Crec que amb la declaració i l'aclariment fet pel vicepresident del Govern de la Generalitat, en el seu moment, les coses estan més que clares.

El president

Senyor Rivera, pot repreguntar.

El Sr. Rivera Díaz

Doncs, jo, senyor president, amb tots els respectes, com que vostè és el president de tots els catalans i aquesta és la cambra que els representa, m'agradaria conèixer la seva opinió respecte a aquest posicionament, i si vostè comparteix això. Perquè la impressió que tenim des del nostre grup, i crec que des de també part de la ciutadania, és que aquesta realitat d'aquesta desconexió de què es parla no és la realitat que ni l'empresariat català, ni els comerciants, ni els treballadors, ni els ciutadans de Catalunya suporten.

Jo crec que aquí aquest plantejament que es fa des de grups que donen suport, en aquest cas, al Govern, aquest plantejament, des del nostre punt de vista, és erroni. Per què? Perquè nosaltres, com a mercat, i parlem en termes de mercats i d'economia, que és com es

parla en aquestes declaracions, entenem que la resta d'Espanya és un bon negoci per als catalans; entenem que els empresaris catalans tenen el seu mercat a la resta d'Espanya; entenem que per nosaltres i per molts d'aquests empresaris, per molts treballadors, creiem que en comptes de plantejar desconexions el que s'haurien de fer són plans estratègics perquè hi hagi més connexió, perquè s'aprofitin millor les connexions, les relacions socials, les relacions econòmiques entre Catalunya i la resta de comunitats espanyoles. Perquè creiem que vostè, com a president del Govern, el que ha de fer és contínuament incentivar aquestes relacions i el que no es pot permetre, entenem, des d'un govern que forma part d'una comunitat autònoma i de grups que donen suport és que es facin aquestes declaracions de desconexió d'un suposat mercat, que és el mercat d'on viuen i el negoci d'on viuen la majoria de catalans, que és la resta d'Espanya, i en canvi membres del Govern, o en aquest cas membres que donen suport al Govern, manifestin la direcció contrària.

I vostè, com a president del Govern, hauria com a mínim de no estar callat davant de totes les declaracions, perquè ja es va posar a subhasta la presidència de la Generalitat fa uns mesos, ara veiem que es planteja una desconexió d'Espanya i el president no manifesta res en contra, fa parlar altres consellers, doncs, nosaltres, com que aquesta és la cambra de tots els catalans i on es representa el poble de Catalunya, volem que vostè manifesti davant dels catalans la seva opinió, que ja n'hi ha prou de mantenir el silenci, ja n'hi ha prou de fer-se el suec i el que consta i el que toca és que vostè es manifesti.

Amb tot el respecte amb les expressions i sempre respectant el president del Govern, volem saber la seva opinió respecte a aquesta desconexió.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor president... Miri, senyor diputat, la visió de les relacions de Catalunya amb Espanya aquest Govern la té expressada, entre altres coses, al pla de govern, que suposo que vostè ha llegit. No recordo..., més bé, recordo perfectament que en cap pàgina d'aquest pla figura aquesta desconexió de què vostè parla, i menys en el sentit que vostè li ha volgut donar, evidentment. Jo crec que tothom és conscient del paper, del gran paper que té el conjunt d'Espanya com a mercat per a les empreses catalanes. No crec que hi hagi en aquesta cambra ningú que negui això.

Per tant, miri de no distorsionar les coses i de no atribuir al Govern ni als membres del Govern declaracions que no ho són. Les declaracions del Govern les fa el president o els portaveus del Govern, o figuren en el pla de govern, que suposo que vostè coneix, i en el qual no es parla d'aquesta desconexió i menys en els termes que vostè ha formulat. D'acord?

Pregunta al president de la Generalitat sobre el primer aniversari del referèndum d'aprovació de l'Estatut (tram. 317-00064/08)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Honorable president, permeti'm començar recordant que ahir es va constituir el Parlament de les Illes amb una nova majoria formada pel Partit Socialista, el Bloc i Unió Mallorquina. És una molt bona notícia per a tots els que apostem per la preservació del territori i defensem la unitat de la nostra llengua.

A Catalunya el 18 de juny va fer un any de la celebració del referèndum sobre el nou Estatut. És important recordar que el vot afirmatiu fou àmpliament majoritari, amb un 74 per cent dels vots emesos. Seria bo que totes les forces polítiques, incloses les que defensaren un «no» que obtingué tan sols el 20 per cent dels vots, ho tinguessin present de forma permanent.

La voluntat del poble català favorable a l'Estatut ha de guiar la nostra activitat política. L'aplicació de l'Estatut ha de ser avui el nostre únic pla *-a, b o c-*, perquè és fruit de la lliure decisió dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I ho hauria de tenir també clar un Defensor del Pueblo que en la seva decisió de recórrer l'Estatut de Catalunya i no recórrer el d'Andalusia ha arribat al nivell més baix de descrèdit a què pot arribar una institució, motiu pel qual hauria de presentar la seva dimissió immediata.

Però l'aniversari del referèndum, el 18 de juny, no marca l'inici del calendari del desplegament estatutari. L'Estatut va entrar en vigor gairebé dos mesos després, el 9 d'agost, i el compte enrere del desplegament s'inicia a partir de la formació del nou Govern de la Generalitat. Fa, doncs, set mesos. Les previsions inicials s'han anat complint, però tenim pressa. Hi ha traspàsos que el poble de Catalunya exigeix: rodalies i regionals de Renfe, aeroports, Inspecció de Treball i d'altres.

El traspàs de Renfe és absolutament necessari. El mal funcionament crònic desespera els usuaris, que es pregunten quant temps faria que la ministra de Foment hauria estat cessada si les anomalies es produïssin a Madrid.

La comissió bilateral del proper 17 de juliol és molt important. El Govern del PSOE s'hi juga la seva credibilitat. El meu grup no acceptarà que la perspectiva de les properes eleccions generals afecti a la baixa les reivindicacions catalanes. Creiem que al PP se'l derrota des de la claredat i la decisió de complir una llei orgànica plenament vigent, com és el nostre Estatut.

Per això volem conèixer, senyor president, la seva opinió sobre aquesta qüestió.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, sempre és un motiu d'alegria celebrar el primer aniversari d'un referèndum en què el poble de Catalunya, a més a més, va expressar de forma majoritària el seu suport a la norma bàsica del nostre país, no?

Però vull recordar que el passat dia 18 va fer un any del referèndum, no del procés, de l'inici del procés de desplegament. I per fer memòria hem de dir que durant aquest any hi ha hagut, durant aquest període, unes eleccions anticipades, i fins i tot alguns que vostè recordarà que van reclamar que el desplegament ni s'iniciés fins que no hi hagués un nou govern.

Doncs, bé, tot i així el desplegament ha començat. Ho estem fent en el temps i la forma que estableix l'Estatut. I aquest procés li asseguro que camina i caminarà amb pas ferm en la bona direcció. Ja s'han identificat quaranta transferències, que són quaranta prioritats per al Govern durant aquesta legislatura.

A través de la comissió bilateral s'han obert, de manera consensuada, ponències i grups de treball que treballen tècnicament cada transferència. I en la propera comissió bilateral del dia 17 de juliol esperem tancar alguns acords respecte a ponències obertes, obrir-ne d'altres, així com avançar en temes que ens semblen importants; un d'ells el que vostè apuntava, el de rodalies.

Però hem de ser rigorosos i no hem de tampoc enganyar la gent per possibles interessos, no? I dir clarament que el desplegament de l'Estatut, en la seva vessant de traspàs de competències i serveis i de desplegament legislatiu, trigarà anys, segurament més d'una legislatura. Només hem de recordar que l'anterior Estatut no es va desplegar plenament després de vint-i-cinc anys.

L'important és que es mantingui un bon ritme, amb un treball seriós i solvent en el compliment del traspàs de totes les competències i el desplegament legislatiu per part del Parlament i de les Corts Generals. I el Govern de Catalunya serà rigorós i ferm a l'hora de negociar amb el Govern d'Espanya, però també serà realista. I ser realista en aquest terreny és no deixar passar cap oportunitat per avançar, però també no prometre allò que no es pot fer, com seria desplegar totalment l'Estatut en quatre anys.

En quatre anys, nou finançament, sí; traspàs de rodalies, dels aeroports de Girona, de Reus, de Sabadell; gestió dels permisos de treball dels immigrants; Inspecció de Treball, i gestió de les beques de l'ensenyament obligatori, gestió consorciada de l'aeroport del Prat... Podria seguir, podria continuar, però crec que no cal. Vostè sap perfectament quines són les prioritats del Govern de Catalunya.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la gestió del Govern espanyol de les infraestructures a Catalunya (tram. 317-00063/08)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Després de descobrir, estupefacte, que per derrotar el PP s'ha de demanar la dimissió de la ministra de Foment... Jo puc estar-hi d'acord amb la segona part, com és natural, crec que s'ha de demanar la dimissió de la ministra de Foment, hauria de demanar-ho vostè, senyor president. Ho faria si la ministra de Foment fos del Partit Popular. Després ja vindran, segur, unes eleccions i els ciutadans espanyols dirimiran qui els ha de governar, però jo crec que no hem de defugir responsabilitats. Vostè és el president de Catalunya. Sé molt bé que cada Administració té les seves responsabilitats. Vostès no tenen la responsabilitat de rodalies, l'hem demanada.

L'hem demanat, per cert, per unanimitat al Senat, i hem descobert, amb gran sorpresa, que després aquí, al Parlament de Catalunya, els grups que donen suport al seu Govern han dit que no. I, per tant, a mi m'agradaria que ens donés una explicació i ens donés la seva opinió respecte a tot el que està succeint respecte a aquesta qüestió.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, vull començar amb un agraïment, un retret i una demanda, si vostè m'ho permet, no?

Li agraeixo que es preocupi per les infraestructures de Catalunya, com per exemple l'altre dia al Senat. Amb el seu suport en aquesta matèria, el Govern serà més fort, no?, per defensar els interessos de Catalunya. Ho varem fer i ho varem aprovar tots plegats.

Li retrec, i vostè m'ho permetrà, que aquest interès que cada dia sembla més gran no comencés en la seva època al Govern d'Espanya. Si governs anteriors haguessin fet el que tocava, ara tindríem una gran part de la feina feta, ja que parlem de rodalies.

I, finalment, li demano que calmi també els dirigents del Partit Popular quan el Govern de Catalunya demana inversions, el traspàs de rodalies o un paper determinant a l'aeroport. Segur que si és així tot serà més fàcil. I, per començar, comenci per fer que retirin el recurs d'inconstitucionalitat contra la disposició addicional tercera, contra les inversions de Catalunya, que no han

presentat ni a Balears ni a Andalusia, i que, entre altres coses, serviran per millorar aquestes rodalies que vostè reclama.

Però, en tot cas, prefereixo quedar-me amb l'agraïment també, eh?, pel suport que estic segur que donarà al Govern en el procés de negociació en allò que afecta les infraestructures.

El president

Senyor Piqué, té la paraula.

El Sr. Piqué i Camps

Jo li agraeixo l'agraïment, senyor president, però jo no vaig donar suport a res, vaig presentar la iniciativa—vaig presentar la iniciativa—, i van ser vostès els que hi varen donar suport. I després, que vint-i-quatre hores després veiéssim aquí, en aquest Parlament, que es desdiiuen, doncs, això ens ho ha d'explicar, senyor president, perquè hi ha una contradicció insoluble.

Però també li vull dir una altra cosa, l'atenció a les infraestructures a Catalunya mai va ser tan important com durant els governs del Partit Popular. (*Remor de veus.*) No, no, i li'n puc posar uns quants exemples, perquè ja n'hi ha prou—ja n'hi ha prou— de determinades demagògies. (*Remor de veus.*) Jo li vull explicar..., permeti'm, li ho vull dir, que totes les grans obres d'infraestructures importants que s'estan fent a Catalunya, totes, sense excepció, són iniciativa del Govern del Partit Popular, amb el suport d'altres forces polítiques. Però li faig un prec: digui-me'n una—una— que sigui iniciativa del Govern del Partit Socialista. I veurà com no en trobarà cap. Tot el que s'està fent, la tercera pista que es va fer, la terminal Sud, el futur satèl·lit de la terminal Sud, l'ampliació del port de Barcelona, l'ampliació del port de Tarragona, tot això..., l'arribada del tren d'alta velocitat, tot això va ser iniciativa dels governs del Partit Popular.

Vostès s'han limitat a fer seguidisme, i, això sí, a retardar tots els terminis—a retardar tots els terminis. I en funció de tot això, jo li demanaria una altra cosa. Faci una reflexió, vostè i el seu Govern: què haurien fet si el Govern actual fos del Partit Popular i fos el responsable de la gestió de Rodalies? I la Renfe, per cert, no es pot transferir, s'ha de transferir el servei de Rodalies, a veure si ens n'assabentem i parlem sempre amb rigor. I vostès haurien demanat no només la dimissió de la ministra de Foment, sinó la dimissió del Govern sencer, començant pel seu president. Home!, quedi's a mig camí, demani la dimissió de la ministra de Foment, senyor president. (*Remor de veus.*)

Gràcies.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí; en primer lloc, vostè diu que la iniciativa va ser seva. Li recordo que aquesta cambra, amb motiu del debat sobre el desplegament de l'Estatut, ja va votar una resolució—vostè també la va votar, no a iniciativa de vostès,

però la va votar també— que demanava, precisament, el traspàs de Rodalies. Per cert, en la resposta al senyor Bosch ja he parlat que aquest tema estarà damunt de la taula precisament en la reunió del dia 17, el traspàs, començar el procés per desplegar i obrir ponència, i el desplegament per fer possible precisament aquesta transferència.

Bé, vostè diu que les inversions les van pensar vostès. Miri, no, figuren en plans anteriors. Si anem als papers, no a qui ha fet..., a qui va tindre la idea, les paternitats serien més que discutibles, perquè vostè sap perfectament que hi ha planejaments aprovats amb antelació a la seva arribada al Govern que preveien l'AVE, que preveien, diguem-ne, la tercera pista i l'ampliació de l'aeroport... (*Fora remor de veus.*) Vostès ho saben...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El president de la Generalitat

...pla Delta —pla Delta—, suposo que li sona. El problema no és aquest; no és de qui va tenir la idea i qui ho va planificar, és de qui està fent les obres, qui ha adjudicat les obres, qui està executant els pressupostos, consignat els recursos en els pressupostos, no els que van prometre, com vostè, que l'AVE arribaria a Barcelona el 2004, i el 2004 no va arribar ni a Barcelona ni al Camp de Tarragona...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...i a Lleida va arribar, no un AVE, eh?...

El president

Senyor president, s'ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

...un «rapidillo» com a molt, eh? (*Rialles.*)

— Pregunta al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics a Catalunya (tram. 317-00062/08)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Joan Ridaó.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president... (*Remor de veus.*)

El president

Si recuperéssim el silenci, el senyor Ridaó podria formular la seva pregunta.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. La recent visita a Finlàndia d'alguns membres del Govern ha demostrat que Catalunya fa molt bé de tenir una política exterior pròpia, per cert, tot i l'allèrgia que sembla que això provoca en algunes mentalitats que conceben el país més aviat com una reserva índia, però sobretot al mateix temps ens ha refermat en la necessitat de dur a terme els grans pactes nacionals en matèries com la innovació, com l'educació, perquè precisament la clau de l'èxit d'aquell país ha estat la creació de marcs estables, de marcs a llarg termini, bàsicament per obrir-nos al món, per ser competitius en els diferents mercats i també, per què no, per ser líders mundials fins i tot en alguns sectors de més alt valor afegit, i això, en definitiva, és la millor desconnexió, per aquell qui ho vulgui entendre.

Però, com deia Galbraith, a llarg termini tots calbs, i, per tant, a curt termini hi ha alguns factors estructurals que amenacen la nostra cohesió social, que frenen el nostre dinamisme, que hipotequen el nostre futur i que, en definitiva, doncs, evidencien, per què no, que la nostra subordinació a Espanya és un pessim negoci, perquè Espanya en aquest cas fa de tap.

Em refereixo concretament, no només a la manca d'inversió de l'Estat en infraestructures a Catalunya, sinó també al desgavell en la gestió d'aquelles infraestructures que són de titularitat de l'Estat. Portem, senyor president, vostè ho sap, una mitjana d'un incident diari de Renfe Rodalies, de Regional de Renfe o de Renfe Colonial, tant se val, gràcies en bona part a les avaries constants, a les aglomeracions per la saturació de la xarxa, a la manca de planificació històrica que fa que el simple hàbit per a molts ciutadans d'agafar el tren cada dia esdevingui una autèntica heroïcitat. I, de fet, el col·lapse d'aquest cap de setmana, després del descarrilament del tren d'Euromed, és un nou exemple d'inoperància tècnica i de gestió.

Bé, arribat aquest punt, senyor president, permeti'm que insisteixi, una vegada més, que aquests temes àmpliament sentits per la gent, com pot ser el tema de Renfe o pot ser el tema de l'aeroport, al marge d'exigir a l'Administració de l'Estat que faci de manera immediata allò que toca, necessàriament, s'han de resoldre anant plegats, i això vol dir apartant el partidisme i per tant començant, com li vaig dir ara fa alguns dies, pels pressupostos de l'Estat per a l'any vinent.

El missatge que cal donar a la ciutadania és que el que cal fer és anar junts —i crec, senyor president, que vostè ha de liderar aquest discurs i aquest missatge—, anar junts senzillament perquè les coses es facin bé i perquè allà on cal s'actui amb contundència.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, li agraeixo que em formuli aquesta pregunta i li agraeixo que uti-

litzem aquestes sessions, no?, per parlar de temes importants, com és la situació de Rodalies.

Però abans de parlar del tema, vull aclarir que vostè sap que l'accident de l'Euromed ocorregut el passat divendres és fortuït i totalment independent de les incidències ordinàries i regulars de la xarxa de rodalies, que s'han produït al llarg dels darrers anys. Com s'ha sabut en els darrers dies, ha estat una deficiència en la conducció del tren el que ha provocat un accident i no pas una deficiència ni de les infraestructures ni del material mòbil; un incident fruit de l'error humà, i, per tant, tampoc ens enganyem: no s'hauria pogut evitar –aquest en concret, altres sí– encara que les rodalies estiguessin traspassades a la Generalitat.

Dit això, les rodalies són prioritat per al Govern. I li avanço que el proper dia 17 de juliol durant la celebració de la comissió bilateral demanarem que s'obri formalment ponència per tractar en els termes que estableix l'Estatut el traspàs de la titularitat del servei de rodalies, per dir el terme en la formulació correcta que demanava el senyor Piqué, a la Generalitat de Catalunya. Són molts els catalans i catalanes que pateixen les deficiències massa reiterades, com aquí s'ha dit, d'aquest servei, i això necessita resposta per part de les administracions.

Intentaré també exposar l'opinió del Govern en aquest tema de forma clara. Primer, el problema de Rodalies ve de lluny; les deficiències actuals són les conseqüències de les deixadeses passades. Segon, el traspàs per si mateix no resoldrà el problema; per solucionar el problema s'ha d'invertir tot el que no s'ha invertit abans, s'ha de millorar la gestió i, en definitiva, s'ha de posar la xarxa de rodalies a l'alçada de la demanda que en aquest moment té i de la demanda que en fan els ciutadans. I tercer, el Govern considera tan prioritari que el Govern espanyol faci les inversions que calen com que en el seu moment es faci efectiu el traspàs de la titularitat del servei de rodalies; traspàs que, per cert, fa anys que es podia haver fet, tot i que alguns segurament han hagut d'arribar a l'oposició per saber-ho. Per tant, no dubti que el traspàs es farà efectiu i, el que és més important, amb les inversions necessàries garantides.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el Pacte nacional per l'habitatge 2007-2016 (tram. 317-00065/08)

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula per formular la següent pregunta la il·lustre senyora Marta Camps.

La Sra. Camps Torrents

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, l'accés a l'habitatge s'ha convertit en els darrers anys en un dels principals problemes de la nostra societat, i ens trobem, a més, davant d'una preocupant contradicció: mai com ara s'havia construït tant, mai com ara hi havia hagut tant sol qualificat com el que

hi ha en aquests moments i tampoc mai com ara havia estat tant fàcil, financerament parlant, és clar, comprar un habitatge; però tampoc mai com ara amplis sectors de la població havien tingut tantes dificultats per poder accedir a un habitatge digne, perquè els pisos s'han encarat proporcionalment molt més que l'augment del nivell de renda.

Per si mateixa la gran dinàmica de creixement del sector immobiliari ha estat incapaç de donar resposta a la demanda d'aquests segments de la població, especialment joves, gent gran, immigrants i treballadors de rendes baixes, que no poden comprar el que el mercat ofereix.

Per tant, i davant d'aquesta inquietud, ja fa temps que les diverses administracions públiques van posar fil a l'agulla per tal de garantir el dret a un habitatge digne i assequible: els ajuntaments facilitant sol i concertant amb el sector privat, amb fundacions, entitats bancàries i sindicats –precisament ahir a Lleida posaven la primera pedra d'un bloc de vint-i-vuit habitatges que construeix la cooperativa de Comissions–, i la Generalitat, per la seva banda, establint els mecanismes que permetin incentivar la construcció d'habitatge protegit, com és el Projecte de llei de l'habitatge, actualment en tramitació en aquesta cambra, i el Pacte nacional per l'habitatge 2007-2016, en fase de debat.

Des del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi considerem que aquesta és la línia adequada per tal d'assolir un compromís encara més ambiciós per a la construcció massiva d'habitatge protegit, tant de compra com especialment de lloguer.

És per això que li volem preguntar, senyor president, quines són les línies principals que s'ha marcat el Govern per fer front a aquest repte, principalment a través del Pacte nacional per l'habitatge, i en concertació amb els diversos agents del sector i amb el món local.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, el propassat 10 d'abril es va presentar una primera proposta de formulació d'aquest Pacte nacional per l'habitatge 2007-2016.

Els cinc reptes als quals ha de fer front el Pacte nacional per l'habitatge són la millora de l'accés a l'habitatge, de les condicions del parc d'habitatges, de l'allotjament de la gent gran i de les persones amb discapacitat, la prevenció de l'exclusió social, residencial, mitjançant un sistema universal d'ajuts personals i garantir també un allotjament digne i adequat a les llars mal allotjades.

Des de la presentació de les bases del pacte, s'han desenvolupat les següents accions: una distribució del document on consten les bases del Pacte nacional per l'habitatge a trenta cinc organitzacions, associacions, corporacions, grups parlamentaris; reunions amb dinou

de les organitzacions, associacions i corporacions que disposaven d'aquest document de bases; reunió amb els grups parlamentaris de l'oposició; reunions amb els departaments i altres organismes de la Generalitat de Catalunya.

De totes les reunions realitzades, podem afirmar que hi ha una unanimitat en la necessitat del Pacte nacional per a l'habitatge i una actitud receptiva per a la seva signatura. En aquest sentit, cal fer ressaltar l'interès i aposta pel pacte manifestat per alguns dels actors clau per l'èxit de les previsions d'aquest, com són les associacions municipalistes i també l'associació de promotors; finalment els habitatges els fan les empreses, les institucions i es fan en un municipi.

Finalment, la setmana passada es va presentar el segon esborrany del pacte, que incorpora els suggeriments dels sectors i agents econòmics i socials, així com dels grups parlamentaris, i que encara se sotmetrà a una nova revisió abans, esperem, del seu tancament o del seu acord, que, com vostè sap, voldríem fer abans de vacances.

El nou document, per tant, s'ha millorat respecte a la primera versió i concreta molt més els compromisos de cadascun dels sectors: la demanda d'habitatges, la necessitat d'habitatges a rehabilitar.

D'aquest segon esborrany també cal destacar el reconeixement, com deia abans, del paper fonamental dels municipis, també, perquè han de tenir un paper molt important per fer viable i per fer possible després aquest pacte.

Estem convençuts que treballem en la bona direcció i que aquest serà un gran pacte de país...

El president

Senyor president, s'ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

...en un dels temes que més preocupen la ciutadania.

Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els esdeveniments de l'actualitat política (tram. 317-00067/08)

El president

Té la paraula per formular la següent pregunta l'honorable senyor Artur Mas, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, avui hem conegut unes manifestacions públiques d'un membre del Govern, en aquest cas, del secretari de Mobilitat, el senyor Manel Nadal, que parlant de l'aeroport del Prat i de la seva gestió deia que ara hem de ser pragmàtics i no identitaris. I resulta que hem descobert que el pragmatisme pel Govern vol dir renunciar a tenir la majoria. Se'ns diu: «Això serà im-

possible; per tant, siguem pragmàtics i no identitaris.» Curiosa definició del pragmatisme i de la identitat.

M'agradaria conèixer si el president de la Generalitat subscriu aquestes manifestacions d'un membre del Govern.

I, per altra banda, jo celebri que vostè, en respostes anteriors, hagi dit que el 17 de juliol, en aquesta comissió bilateral, s'obrirà la ponència per al traspass de Rodalies de Renfe. Li recordo que han de ser rodalies i regionals, les dues coses, perquè Catalunya no és només l'àrea metropolitana, sinó que és alguna cosa més, no?

Ara, com que això és un canvi d'opinió per part de vostè, perquè jo sempre l'he sentit dir, en aquests darrers mesos, que com que no teníem garantides les inversions, no s'havia de començar el traspass, m'agradaria també saber si vostè té garanties del president del Govern espanyol que les inversions que s'han de fer es faran en rodalies i en regionals.

El president

El senyor president té la paraula

El president de la Generalitat

Senyor president... Senyor diputat, respecte a l'aeroport del Prat, al marge de les declaracions que pugui fer qualsevol membre, no del Govern, sinó dependent del Govern, la posició és la que vostè coneix i la que figura també al pla de govern. Nosaltres apostem per un consorci, una gestió consorciada de l'aeroport del Prat, amb una posició determinant de la Generalitat, amb una participació d'altres administracions i també del sector privat. Aquesta és la posició del Govern; no hi ha cap canvi, per tant.

Respecte a la segona qüestió. A mi, el que vaig dir és que em preocupa més el fet que les inversions es facin, perquè això és garantia d'un futur bon servei de rodalies, que no un traspass immediat en qualsevol de les situacions. I per tant el que pensem és que és perfectament possible començar a treballar, obrir ponència i començar a treballar les condicions del traspass i a la vegada accelerar les inversions per en definitiva possibilitar que els ciutadans, que són els destinataris dels serveis de rodalies i de regionals, tinguin en el seu moment un millor servei. Aquest és l'objectiu.

El president

Senyor Mas, té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Sí, moltes gràcies, president. No, simplement una observació. Vostè diu «posició determinant en el consorci del Prat». No se sap què vol dir, això. En canvi, tothom entén què vol dir «tenir la majoria». «Tenir la majoria» vol dir tenir la paella pel mànec, vol dir ser molt més que determinant, vol dir manar, des de les institucions catalanes. Li'n poso un exemple: què es va fer els anys 96, 97, 98 per part d'un anterior govern de la Generalitat amb els ports de Tarragona i Barcelona? Allà no teníem una posició determinant; teníem la majoria, les institucions catalanes.

I, finalment, un prec. Jo celebri molt que s'acceleri la ponència per al traspàs de rodalies i, hi insisteixo, de regionals, però mentrestant això no arriba –perquè em temo que serà lent, i més en mans de vostès–, doncs, potser seria bo –i jo li ho demano formalment– que els grups de la cambra i el Govern de la Generalitat donessin suport a la petició de Convergència i Unió de compareixença de la ministra de Foment, de la senyora Magdalena Álvarez, en aquest Parlament. Això l'Estatut ho fa possible, és perfectament possible, i crec que és el moment que la màxima responsable de tot aquest gran desgavell doni la cara davant del poble de Catalunya des de les mateixes institucions catalanes.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Senyor president... Senyor diputat, miri, posició determinant és que en els grans temes cap podrà prendre una decisió sense que l'avalí i, evidentment, hi participi la Generalitat, entre altres coses. Per tant...

Jo ja sé que hi ha qui ha hagut de passar a l'oposició, no?, per adonar-se de la importància de traspàsos, d'aquest traspàs, també de les rodalies, i puc entendre la impaciència també dels ciutadans, perfectament. El que no puc compartir és la impaciència de qui, havent governat, no es va preocupar d'aquests temes –no es va preocupar d'aquests temes–, no va votar les inversions que calien –no va votar les inversions que calien–, no van demanar el traspàs, podent-ho fer. Miri, aquesta és la situació, li agradi a vostè o no li agradi. Jo ja sé que això segurament, doncs, a vostè no li agrada, però aquesta és la realitat.

I, per tant, en aquesta legislatura –sí, senyor Mas–, traspàs dels aeroports de Girona, Reus i Sabadell, consorci a l'aeroport del Prat i traspàs de rodalies, i altres coses, i nou finançament. Moltes assignatures pendents, després de tants anys en què es podien haver fet algunes de les coses i no es van fer.

El president

Senyor president, gràcies.

Pregunta al Govern sobre la valoració que el conseller de la Vicepresidència fa del recent desplaçament de membres del Govern a Finlàndia (tram. 310-00083/08)

La següent pregunta, ja al Govern en aquest cas, la formula l'honorable senyora Marta Cid, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La Sra. Cid i Pañella

Gràcies, senyor president. Honorable vicepresident, en la seva compareixença davant la Comissió d'Acció Exterior i Unió Europea va exposar les línies d'actuació en matèria d'affers exteriors que vostè portaria endavant per a bastir d'una manera estable una política pública

d'acció exterior, dotar-la de l'estructura institucional pertinent, de la coordinació executiva de les activitats internacionals desplegades per tots els departaments i òrgans del Govern..., eren esmentades com a prioritats per a garantir la coherència i l'eficàcia de la política internacional del Govern.

Deia vostè: «La nostra acció exterior es farà, doncs, en clau nacional normal, com qualsevol país del món, i una de les línies estratègiques a desenvolupar és establir relacions bilaterals directes entre governs.» Era vostè, honorable vicepresident, qui explicitava que, en tots els contactes amb els governs estrangers, estatals o regionals, l'agenda institucional ha d'anar necessàriament acompanyada d'aspectes comercials, socials, culturals i d'innovació.

És evident, doncs, que l'objectiu de la Direcció General de Relacions Internacionals no és anar a «descobrir» països, verb emprat despectivament que no pot tapar mancances polítiques pròpies dels qui l'utilitzen, envers una política exterior decidida a desenvolupar relacions bilaterals amb països europeus i la resta del món, dels quals podem extreure experiències profitoses per als reptes que tenim plantejats com a país i establir relacions estables en diferents àmbits.

Així, en el darrer viatge oficial a Finlàndia creiem que aquests posicionaments que vostè esmentava a la comissió així ho demostren. Ha permès establir contactes entre empresaris d'ambdós països en l'àmbit de la informació i la comunicació, i també ha permès conèixer experiències en àrees que interessin al nostre país, com és educació o empresa. Ens interessa saber, doncs, quina valoració fa el vicepresident del Govern del recent desplaçament dels diferents membres del Govern a Finlàndia.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable vicepresident del Govern, senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El conseller de la Vicepresidència (Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, la valoració que fem del viatge és, evidentment, positiva, com la fan també positiva el grup d'empresaris que ens van acompanyar en aquest viatge, en el qual també van prendre part, amb agendes pròpies i compartides en determinats moments, el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa i el conseller d'Educació.

En primer lloc, vam establir unes relacions polítiques institucionals formals i reals amb dos ministeris, amb el ministeri d'Indústria i Comerç, amb el ministeri d'Educació, i també amb l'alcaldia d'Hèlsinki, la capital del país i de la seva àrea metropolitana, amb un interès suplementari per l'euroregió que estan estructurant amb Tallinn, amb la capital d'Estònia.

En segon lloc, relacions amb els organismes més representatius del món empresarial, com és la Confederació d'Indústries Fineses, amb les institucions que promouen la recerca, la innovació i el desenvolupament, com

l'Acadèmia de Finlàndia, i amb les principals empreses del país, com l'empresa capdavantera Nokia.

En aquest viatge ens van acompanyar també exactament trenta-tres empresaris catalans, pertanyents a tres àmbits empresarials i econòmics molt concrets: l'àmbit de les tecnologies de la informació i la comunicació, l'àmbit de la biotecnologia i l'àmbit de vins i caves. En aquest cas concret, en l'àmbit de vins i caves, va ser, per exemple, doncs, un goig poder comprovar com en la majoria de restaurants –com vam poder veure a través de les cartes que ens van facilitar d'Hèlsinki– els vins i caves catalans formen part amb naturalitat de l'oferta gastronòmica de qualitat que allí es dona, cosa que ja ens agradaria que passés també en altres latituds mediterrànies.

Allà es van acordar negocis concrets. Per tant, els... (*Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'orador.*) ...hi van acordar negocis concrets; se'n van plantejar d'altres, de negocis concrets, i s'hi va aprofitar l'oportunitat de situar-hi una antena tecnològica de forma permanent. Per tant, de cara al futur, queda clar que el camí emprès per Finlàndia..., ells van prendre la decisió que volien ser un país capdavanter; va ser una decisió col·lectiva, nacional, conjunta. Crec que els nostres pactes nacionals, si volem de forma col·lectiva, també poden anar en aquesta direcció...

El president

Senyor vicepresident...

El conseller de la Vicepresidència

...i és això el que vam anar a fer a Finlàndia.

Gràcies, senyor president.

— Pregunta al Govern sobre el Pla estratègic d'ordenació de l'atenció de pediatria a l'atenció primària (tram. 310-00087/08)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *consellera*, recientemente hemos conocido el Plan estratégico de ordenación de la atención de pediatria en la atención primaria. Este plan ha generado cierto nerviosismo en la ciudadanía en general e inquietud entre los profesionales sanitarios.

¿Considera que el plan propuesto asegura una asistencia de calidad a los niños de cero a catorce años en Cataluña?

El president

Té la paraula l'honorable consellera de Salut, senyora Marina Geli.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor diputat. Clarament, per això hem fet aquest pla, que és un pla fet amb els professionals. I el perquè l'hem fet: fonamentalment per tres raons.

La Catalunya dels 6 milions patia perquè hi havia un índex de fecunditat i de natalitat molt baix. La Catalunya dels 7,4 milions té, per sort, una població infantil que creix.

Segon, perquè tenim un dels indicadors de mortalitat i morbiditat infantils més bons del món –del món–, però en canvi tenim alguns estils de vida que estan canviant. En podria dir molts exemples, però per exemple l'acreciment de sobrepès i obesitat infantils.

I el tercer, perquè malgrat tot s'han de revisar, perquè tenim uns centres de salut molts accessibles, amb molts professionals, però en canvi continuem tenint un excés de necessitat de les famílies, per diferents motius, d'atenció a les urgències, especialment hospitalàries.

Per tant, aquest és un pla que neix d'una revisió amb profunditat. Intenta, per descomptat, millorar –millorar– l'atenció pediàtrica. No canvia el model, totes les famílies continuen tenint un pediatre en el seu centre de salut i una infermera, que sembla que ara descobrim que les infermeres fan un paper extraordinari, que a més cal potenciar; estan formades en l'atenció, fonamentalment, d'aquells temes d'estils de vida, promoció de la salut, i també patologies lleus, dels mateixos infants; però també estem revisant amb les societats científiques el paper, precisament, pel qual va néixer l'especialitat de medicina de família. Han fet una atenció molt més individual, i poc familiar, i poc comunitària. I precisament els riscos que tenim avui amb els infants de Catalunya són precisament derivats d'estils de vida, de temes extrasanitaris.

I, per tant –gràcies per fer-me aquesta pregunta–, voldria transmetre, per descomptat, i potser demanar perdó si no ho hem comunitat bé..., es tracta, amb els professionals i amb les famílies, de fer un model més adaptat a les necessitats de totes les parts.

El president

El senyor Domingo pot repreguntar.

El Sr. Domingo Domingo

Que es necesario un nuevo plan, fue formulado por este grupo en la moción anterior y se votó en contra, si bien es cierto que ahora se trae aquí un nuevo plan, un período más reducido del que se propuso por el Grupo de Ciudadanos.

Ahora bien, nosotros creemos que es cierto que el plan realiza un exhaustivo análisis de la situación actual y que la Cataluña de los 7.400.000 habitantes merece una atención pediátrica distinta de la que había para la Cataluña de los 6 millones. Ahora bien, creemos que el plan tiene algunos errores de bulto que deben ser corregidos, *consellera*.

Todo niño tiene un pediatra asignado, se dice en el plan, pero no tiene garantizada la atención por un pediatra.

Esto nos parece especialmente preocupante y muy grave, pero no solo en el seguimiento del niño sano, sino incluso en la atención del niño enfermo con carácter urgente. Es decir, la patología urgente, leve o moderada, puede ser atendida por un profesional que no sea pediatra, por una enfermera. Nos parece especialmente grave ese dato que se contiene en su plan. Pero en situaciones especiales la asistencia pediátrica puede además ser realizada por facultativos no especializados en pediatría.

De la lectura del plan nos parece, *consellera*, que corremos el riesgo que la situación de excepcionalidad –esto es, que las enfermeras o los médicos no especialistas en pediatría atiendan de vez en cuando, en situaciones, eso, excepcionales– se convierta en el hábito, en aras de lo que se define como las necesidades del servicio. Esta preocupación no es solamente de este grupo parlamentario, sino que ya ha sido manifestada por los distintos colegios profesionales –en este caso el de enfermería– y por sindicatos de médicos y las propias sociedades de pediatría.

En definitiva, la falta de profesionales formados específicamente no puede ser asumida por otros estamentos para la que no han sido formados ...

El president

Senyor Domingo, se li ha acabat el temps.

El Sr. Domingo Domingo

Un cursillo de pocos días no sustituye una formación de años, *consellera*.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable consellera de Salut.

La consellera de Salut

Insisteixo, senyor diputat, que tot nen i tota família tenen assignats un pediatre i una infermera. I de cap manera podem dir que els metges de família o les infermeres generalistes no tenen formació pediàtrica, perquè això passa cada dia –cada dia.

Insisteixo que el pla torna a dir que optem per un model diferent a d'altres llocs. Hi han llocs que no hi ha pediatria a la primària; el nostre model és amb pediatria en els centres de salut, eh?, però que també hem estat revisant amb les societats científiques. Això fa un any llarg que s'està fent amb les societats, i a més a més en el Consell de Direcció, el setembre de l'any passat va ser presentat...

El president

Senyora consellera, ha acabat el temps.

La consellera de Salut

...i, per tant, només els demano que el que hem de traslladar és precisament la confiança d'un model...

El president

Senyora consellera...

La consellera de Salut

...que només ha de fer que millorar.

Gràcies.

El president

Gràcies.

— Pregunta al Govern sobre les previsions de funcionament del Centre Penitenciari Brians 2 (tram. 310-00086/08)

La senyora Agnès Pardell, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, pot formular la següent pregunta.

La Sra. Pardell Veà

Gràcies, president. Divendres 1 de juny, el president de la Generalitat i la consellera de Justícia van inaugurar el Centre Penitenciari de Brians 2. Amb la inauguració d'aquest centre es posa en marxa el pla d'equipaments penitenciaris aprovat pel Govern de la Generalitat el 2004. El pla preveu l'obertura de vuit centres penitenciaris nous, incloent-hi el de Brians 2, i quatre més de règim obert.

El Centre de Brians 2 és el primer centre penitenciari que entra en funcionament a Catalunya des del juny de 1991, quan es va inaugurar Brians 1; d'això fa setze anys. Aquest centre té unes característiques que permetran als interns seguir un programa individual de tractament per a la millor rehabilitació i reinserció a la societat.

En aquest sentit, el molt honorable president de la Generalitat, senyor José Montilla, ja va manifestar que una política penitenciària d'èxit és la que posa a l'abast de les persones internes aquells recursos educatius, culturals, sanitaris i de suport psicològic i emocional que minimitzen la probabilitat de reincidència. No hi ha dubte que l'entrada en funcionament de Brians 2 permetrà rebaixar la densitat d'interns d'altres centres, com el cas de la Model de Barcelona.

Honorable consellera, el nostre grup parlamentari està interessat a conèixer quines són les previsions del trasllat, quin és el calendari d'ocupació prevista, quins són els elements i recursos que es posen a disposició dels interns perquè adquireixin els coneixements, els hàbits, les habilitats per al seu desenvolupament personal i professional. En definitiva, quines són les previsions de funcionament del centre penitenciari Brians 2 ara que ja s'ha posat en marxa?

Gràcies, consellera.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Montserrat Tura, consellera de Justícia.

La consellera de Justícia (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Gràcies, senyor president. Il·lustre diputada, efectivament, setze anys sense posar en funcionament un equipament d'aquestes característiques són molts anys en un país en què la demografia creix, els índexs delinqüencials varien i les tipologies delictives també varien. De manera que, no només perquè un país dinàmic ha d'anar creant equipaments, sinó perquè hi ha hagut creixement en tots aquests indicadors que li dic, calia anar inaugurant centres penitenciaris. Si a més a més volem acabar prescindint de centres penitenciaris que estan clarament obsolets, i no només la Model, que és la que es repeteix permanentment, sinó també Tarragona, Girona, Figueres, això volia dir haver de construir presons amb una certa celeritat, cosa que malauradament no s'ha fet.

Ara sí que està en funcionament no només aquest Brians 2, inaugurat el dia 1 de juny, sinó que s'està construint el centre de joves que ha de substituir el situat al barri de Trinitat Vella i el de Sant Joan de Vilatorrada, al Bages, i estan en fase d'inici de construcció sis més i quatre centres oberts, que ens han de permetre situar-nos a les necessitats d'aquest tipus d'equipament públic alhora que prescindir o canviar o remodelar o destinar a altres usos els edificis ja fets malbé pel pas dels anys.

Vostè em preguntava quines són les previsions immediates. Doncs en aquests moments, vint dies després de la seva entrada en funcionament, hi ha 118 interns. A finals d'any n'hi haurà entre 900 i 1.000. En aquest cas, doncs, s'hi van derivant interns, que les diferents juntes de tractament dels diferents centres penitenciaris decideixen que els correspon traslladar-los allà, i això permetrà descongestionar els existents, i a més a més, dotar –aquest centre així ho té– d'espais de reeducació de l'àmbit sociocultural, espais sanitaris –perquè no cal oblidar que una part molt important de la població penitenciària té malalties concomitants–, i a més a més permetrà, a través de la formació ocupacional i el treball productiu, fer veritables programes, a més a més, en condicions de formació ocupacional, de treball productiu i de reinserció, en un intent de disminuir la reincidència a l'hora de delinquir.

Això significa també que a més a més de ser un equipament social és un equipament de seguretat.

El president

Senyora consellera, gràcies. Senyora diputada... *(Pausa.)*

— Pregunta al Govern sobre els nous estudis de la Universitat de Lleida (tram. 310-00085/08)

Doncs la següent pregunta la formula l'il·lustre senyor Francesc Pané, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds.

El Sr. Pané Sans

Gràcies, senyor president. Honorable conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, vostè coneix com la

Universitat de Lleida ha experimentat en l'últim decenni un creixement notable, tant en els seus equipaments com també en les seves titulacions, de grau i de postgrau. Una d'aquestes titulacions, uns d'aquests estudis que més arrelament tenen en el territori i que més prestigien la singularitat de la Universitat de Lleida són els d'enginyeria agrònoma, que a més a més, com vostè sap, fan recerca en estreta col·laboració amb l'IRTA, i recerca aplicada a l'estructura productiva agropecuària de Catalunya.

La Universitat de Lleida té legítimes aspiracions, però, a augmentar tant la ràtio de finançament com les titulacions; entre aquestes, les que tenen a veure amb especialitats noves: agricultura ecològica, ara emergent, o amb la veterinària, no tant nova però necessària en el nostre territori. Es tracta d'una demanda que la comunitat universitària ha fet manta vegades, i també força sectors socials de Lleida. I és una oportunitat, segurament, per millorar la producció de qualitat, que és molt valuosa a tot Catalunya, i aquests estudis de veterinària, especialment els de veterinària, són, segurament, complementaris, no pas competitius, amb altres que es fan a Catalunya.

Sabem que aquestes aspiracions no podran ser una realitat fins a partir del curs 2008 i 2009, curs en què l'espai universitari europeu dona noves oportunitats per a les universitats de tot Europa, i per tant també a les catalanes. Però ara, que encara hi som a temps, ens caldria com a mínim, reflexionar-hi i cercar consensos.

A la llum, honorable conseller, d'aquestes consideracions, llargament debatudes per la comunitat universitària a Lleida, i la xarxa social lleidatana, preguntem, quin és el seu criteri, honorable conseller, en relació, doncs, amb els nous estudis per a la Universitat de Lleida, en un curt o mitjà termini?

Moltes gràcies, senyor president, senyor conseller.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, senyor Josep Huguet.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Les universitats tenen autonomia, com sap vostè, senyor diputat, a l'hora d'establir els seus plans d'estudis. Estem en un moment en què la confluència en l'espai europeu portarà el replantejament de totes –de totes– les titulacions. I en aquest marc, com deia el poeta «tot està per fer i tot és possible», no?, però hem de saber d'on sortim.

Sortim d'una dotació d'enginyeries tècniques agrícoles, a Lleida, especialitat d'explotacions agropecuàries, hortofrutícola, agràries alimentàries, mecanització..., amb una oferta de 135, el 2006-2007, oferta de places; matrícula final, 43. Enginyeries tècniques forestals: oferta 2006-2007, 120; matrícula, 66. Enginyeria agrònoma: oferta 150, matrícula 82. Enginyeria de forest: oferta 120, matrícula 38. Tot això s'ha de tenir en compte. Per tant, serà la universitat, que d'acord amb aquestes dades i amb les seves expectatives, tenint en compte que totes les titulacions es podran configurar d'acord amb

un programa obert, haurà de decidir com reprograma, com resitua, com reconsidera els seus recursos humans i materials per veure si cal i és possible ampliar l'oferta, sabent que el 2006-2007 hi havia un enorme creixement de màsters, en genètica, en sistemes agrícoles periurbans, en psicologia de l'educació, etcètera.

També en el curs 2007-2008 s'ha aprovat, com ara una vintena de màsters nous, en dret esportiu, en esport sostenible, activitat física i gestió de sòls, producció integrada de cultius, recerca de sistemes de producció agroalimentària... És a dir, la Universitat de Lleida és de les que ha crescut més en dotació, en nombres relatius, en aquests darrers temps. Concretament, l'última vegada que va ser ocasió de nous estudis de grau, van ser autoritzades la diplomatura en nutrició humana i dietètica, la llicenciatura en arquitectura tècnica i la llicenciatura en biotecnologia. I es va donar suport a un màster en sanitat i producció porcina que es fa amb la Universitat de Saragossa.

L'altre dia parlàvem aquí amb el diputat de les Borges, senyor Estradé, també de la possibilitat d'algun estudi especialitzat, si la universitat feia els números i li sortien, sobre l'oli.

El president

Honorable conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Per tant, en funció d'això es veurà quines són les ofertes que fa la Universitat de Lleida i si formen part del programa.

El president

Honorable conseller...

— Pregunta al Govern sobre els criteris seguits per a seleccionar els escriptors que han d'anar a la Fira del Llibre de Frankfurt (tram. 310-00082/08)

Doncs la següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Rafael López. (Pausa.) Sembla que tenim algun problema de micròfon...

El Sr. López i Rueda

Ara?

El president

Ara.

El Sr. López i Rueda

Perfecte. Senyor conseller, quins han estat els criteris seguits pel Govern de la Generalitat a l'hora de seleccionar els escriptors que han d'anar a la Fira de Frankfurt?

El president

Té la paraula el vicepresident del Govern, honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El conseller de la Vicepresidència

Moltes gràcies, senyor president. Exactament els mateixos criteris que han seguit tots els altres països i cultures convidats a la Fira de Frankfurt fins al moment present.

El president

Senyor López pot repreguntar.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor conseller. A banda que no ha contestat la pregunta, un pensava que després del ridícul que van fer amb l'absència dels escriptors catalans que escriuen en castellà, després que a Frankfurt es quedessin perplexos per aquesta situació, i que el *Frankfurter Allgemeine* ens va dir allò que enviàvem un equip de segona, un pensava que el Govern havia esgotat la capacitat de sorprendre'ns. Doncs bé, només cal veure la llista dels escollits que vostè ens ha presentat.

Jo no posaré en dubte la respectabilitat dels escollits, però després d'escoltar les declaracions que ha fet aquests dies, cada cop estic més convençut que vostès no han tingut més criteri científic que el criteri de l'afinitat política. I va a la premsa i vostè diu que, amb això, aquest criteri científic, el major criteri científic és que envia autors que tenen traducció a l'alemany. Jo, senyor vicepresident, jo no sé si això és un criteri científic, és una excusa o és una broma de mal gust.

I resulta que amb aquests criteris científics s'obliden de personatges que han obtingut el Ramon Llull, com per exemple el senyor Valentí Puig. Vostè, senyor conseller, permeti'm que li digui que encara tenen amb la cultura el síndrome Pla, que és que posen la cultura al servei de la construcció nacional, i aquells que no estan al servei d'aquesta construcció nacional queden relegats de la cultura dominant.

Aquesta llista l'han feta polítics amb criteris polítics. El debat de Frankfurt ha estat un debat polític, i ho hem vist aquí a la cambra, que s'ha resumit en una baralla entre Esquerra Republicana i Convergència i Unió, entre nacionalistes, per veure qui era més patriota.

Senyor vicepresident, on hem deixat espai a la cultura? On hem deixat espai a la narrativa infantil i juvenil? On hem deixat espai als il·lustradors que són l'escola aquí i fora d'aquí? On hem deixat espai a la no-ficció, a l'assaig, a la filosofia i a la producció científica? Que no hem de dir res, els catalans, de ciència, d'història, de política o d'economia? On hem deixat, senyor conseller, també, autors catalans ja morts, però que representen també tots els catalans, com la Montserrat Roig, la Mercè Rodoreda o el Josep Pla? Quina imatge hem donat de Catalunya? Quina imatge ha donat de la cinquena potència editorial del món? On està el nostre potencial per liderar el mercat hispà? On està el nostre potencial per liderar les traduccions en llengües minoritàries?

Senyor conseller, permeti'm que acabi amb unes paraules del pròleg del llibre en alemany *Excursions literàries per la capital de Catalunya*, un llibre escrit per autors catalans en castellà. En el pròleg es diu: «Catalunya hauria d'estar orgullosa de la quantitat de bons autors que té la seva regió, el seu país o com li vulguem dir.» Aquest era l'esperit de Frankfurt, senyor conseller. Independentment dels sentiments polítics, independentment dels sentiments nacionals, independentment de la llengua, anaven a servir orgullosos tota la nostra cultura...

El president

Senyor diputat...

El Sr. López i Rueda

...-acabo, senyor president-, i al final hem prioritzat més la fidelitat política...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. López i Rueda

...que no pas la qualitat cultural.

El president

Té la paraula l'honorable vicepresident.

El conseller de la Vicepresidència

Gràcies, senyor president. Els criteris que ha seguit el Govern de Catalunya a través de l'Institut Ramon Llull -que vull recordar que és un consorci en el qual properament confio que altres territoris de la mateixa llengua hi siguin..., en formin part de manera oficial- han estat els següents: En primer lloc, els autors l'obra dels quals ha estat recentment traduïda a l'alemany; entre ells, hi ha algun autor que té obra actual traduïda exactament a trenta-tres llengües. Presència d'escriptors de tots els territoris de l'àrea lingüística catalana. Presència de tots els gèneres literaris, més enllà del seu èxit comercial. Potencial de traducció de l'obra, en el cas d'obres que no han estat traduïdes.

En el marc dels participants en diferents programes concrets, s'ha utilitzat, per exemple, com a criteri, el coneixement que aquells escriptors tenien de la llengua alemanya o d'altres llengües estrangeres per tal de fer més fàcil el diàleg, evidentment, però també el reconeixement d'alguns d'aquests escriptors com a traductors de poesia, del català a l'alemany, de l'alemany al català, etcètera. També hi són presents autors alemanys que presenten obra sobre Catalunya o que han participat i participen en grans debats literaris amb escriptors catalans. Però de manera molt i molt particular el que s'ha fet és tenir en compte les propostes i els suggeriments que ens feien les mateixes editorials, les editorials catalanes i les editorials alemanyes.

En el conjunt de la presència catalana, crec que hi ha també una àrea força interessant on es demostra la continuïtat de Catalunya com un país obert, com un país multicultural, com un país plurilingüe, en el qual hi

formen part, per exemple, autors com Agnes Agboton, nascuda a Benín; Matthew Tree, d'Anglaterra; Mònica Zgustova, de la República Txeca, o bé Simona Škrabec, originària d'Eslovènia, tots els quals, malgrat tenir una llengua pròpia diferent a la catalana i continuar-la utilitzant en el seu àmbit privat, han optat pel català com a llengua literària, i per tant, formen part, amb naturalitat, de la nostra literatura.

Aquesta és la realitat. M'ho posa sincerament molt difícil per fer que autors que sincerament ja són morts puguin ser presents a Frankfurt. I si vol saber algun escriptor que vostè ha anomenat...

El president

Gràcies, vicepresident...

El conseller de la Vicepresidència

...per què no ha anat a Frankfurt, pregunti-ho a l'encara Govern de les Illes Balears per què aquest nom no formava part de la llista d'escriptors balears.

— Pregunta al Govern sobre les previsions d'actuació amb relació al fons artístic del Museu de Lleida Diocesà i Comarcal (tram. 310-00088/08)

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor Josep Pont, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per formular la següent pregunta.

El Sr. Pont i Sans

Gràcies, senyor president. No fa encara vint-i-quatre hores el Govern entregava la Creu de Sant Jordi a un col·lectiu de persones i entitats entre les quals es trobava el bisbe emèrit de Lleida, Xavier Ciuraneta. El currículum allí exposat argumentava la seva tasca en defensa del Museu de Lleida i amb ell de les obres reclamades.

Fa també tres dies, el diumenge, la premsa lleidatana recollia unes manifestacions del conseller de Cultura referents al dit litigi en què de forma clara i concreta marcava el full de ruta en línia amb l'acord parlamentari acordat per unanimitat; també amb la convicció de la legitimitat de la propietat de les peces reclamades avalada per la documentació fefaent; amb la no-ingrència, però també la no-submissió a les decisions internes de l'Església, i, per tant, amb la necessitat d'acudir, si era necessari, a l'únic marc de referència, que és, en un estat laic, l'ordenament jurídic civil. I, finalment, d'acord amb aquestes consideracions, feia l'oferiment de continuar buscant les necessàries vies de diàleg. Fins aquí no sols no hi ha qüestió a fer, sinó més aviat agraïment per la seva claredat.

Tenim, però, dues consideracions que ens preocupen. La primera, la intensa activitat d'aquests dies de la maquinària vaticana i de l'administrador apostòlic de la diòcesi de Lleida; a Lleida ja l'anomenen «el liquidador

apostòlic», fent referència segurament a altres tipus de societats.

La segona té a veure amb els dissortats antecedents de membres reeixits del Govern de l'anterior tripartit. Llavors es van succeir una sèrie de declaracions i documents fets públics d'esquena a l'obligada defensa de la legalitat vigent i del que és patrimoni de tots els catalans.

Amb aquests antecedents no és d'estranyar, doncs, que aquí, en seu parlamentària i en nom del Govern, li demanen que ens ratifiqui les seves declaracions i, per tant, la línia de conducta a seguir per tal de garantir la unitat de la col·lecció, dins dels acords fixats per unanimitat en la seu d'aquest Parlament.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, senyor Joan Manuel Tresserras.

El conseller de Cultura (Sr. Joan Manuel Tresserras i Gaju)

Bé, gràcies, senyor president. Senyor diputat, li agraeixo la primera part de la seva intervenció, i jo li ratifico aquí en aquesta cambra el que va expressar, amb la seva economia expressiva, pròpia del periodisme, la premsa de Lleida aquest passat cap de setmana. És a dir, segurament amb més matisacions a introduir, però que substancialment és aquesta; és a dir, la convicció que aquí hi ha un tema fonamental i important, i és la voluntat d'aquest Govern que el 30 de novembre es pugui procedir a inaugurar un projecte de llarga durada en què molta gent ha treballat, dels aquí presents, per tal que Lleida tingui un gran museu, aquest museu dit Diocesà i Comarcal, el gran museu de Lleida –aquesta és la qüestió fonamental–, amb unes peces magnífiques, de procedència molt diversa.

Realment, el procés d'aquest museu, el procés de posada en marxa d'aquest museu ha estat afectat per un contenciós que prové del fet que una col·lecció de peces adquirides per les formes en el seu moment ordinàries i habituals, i que podríem considerar dins de les bones pràctiques en el període, i que tenen més d'un segle de pertinença al bisbat de Lleida, a l'antic bisbat de Lleida, com a conseqüència d'una partició episcopal, són sotmeses a un procés de debat, que té una via en l'interior de l'Església, però hi ha mocions d'aquesta cambra, i hi ha la convicció dels assessors jurídics del Govern en el sentit que la legitimitat d'aquestes peces és completa.

Per tant, no creiem que hi hagi d'haver cap entrebanc per procedir a la inauguració, com cal, d'aquest museu el 30 de novembre. Dient, això sí, que el que esperem és, des del treball que es fa en el consorci, col·laborar amb totes les institucions i poder dur a terme aquesta posada en marxa del museu en interès públic. Aquí hi ha hagut un patrimoni important que s'ha preservat, que s'ha conservat, que volem que estigui en les millors condicions a disposició de tothom, i esperem poder-ho fer de comú acord, també, amb el Govern d'Aragó i de comú acord amb el bisbat.

Jo he intentat aquests dies posar-me en contacte amb l'administrador apostòlic, demà tindrè una reunió amb ell, perquè no ha estat possible veure'ns abans; demà ell ve a Barcelona i ens podrem veure. Espero que em posi al corrent de la seva informació respecte a això. Aquest tema el seguirem atentament, actuarem quan tinguem informació rellevant, però mentrestant entenem que l'obligació d'aquest Govern és que es pugui inaugurar aquest museu magnífic el dia 30 de novembre, i amb això complir un desig, em sembla, llargament esperat per part de la població de Lleida.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Pont? *(El Sr. Pont i Sans renuncia a fer ús de la paraula.)*

— Pregunta al Govern sobre les actuacions dutes a terme en resposta al caos en el sistema ferroviari de Renfe del cap de setmana de Sant Joan (tram. 310-00089/08)

Doncs, la següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, tornem a estar..., senyor conseller Nadal, tornem a estar davant d'un nou esdeveniment negatiu del funcionament de Renfe, l'enèsima incidència.

I sap què?, les incidències s'esdevenen ara, senyor president de la Generalitat, ara, no fa tres anys, ni en fa quatre, ara, perquè..., i aquí em refereixo al que va dir Mercè Sala, l'antiga presidenta de Renfe, que va posar el dit a la nafra, va dir: «El problema no és tant d'inversions, que també, sinó que és un problema de gestió.» És, bàsicament, un problema de gestió de decidir si els nous combois van prioritàriament a Madrid o a Barcelona, i han anat prioritàriament a Madrid; és un tema de no desmantellar el personal de manteniment, com ha fet la ministra Álvarez; és un problema de saber coordinar bé les obres del TGV amb el servei de rodalies. I per això està passant ara; aquesta és la responsabilitat dels seus col·legues espanyols, dels seus col·legues del PSOE.

Però aquest enèsim incident evidencia diverses coses. La primera, la incapacitat de respondre davant de la contingència que ha tingut el Govern espanyol. Segon, la prepotència, la irresponsabilitat, la incapacitat de la ministra de Foment. I, tercer, la complicitat del Govern de la Generalitat, del seu Govern, de vostè mateix, conseller Nadal, que ha estat desaparegut durant tota la crisi.

Què ha fet el Govern de la Generalitat, senyor Nadal? Quan acabarà la paciència aquest Govern davant d'aquests esdeveniments? Quan s'acabarà aquesta actitud comprensiva respecte a la ineficiència del Govern espanyol?

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques
(Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, des que a les 5.37 del matí del divendres 22 va descarrilar l'Euromed el Govern de la Generalitat va estar en permanent contacte amb Renfe, va saber exactament quines mesures prenia Renfe per resoldre l'emergència que s'havia produït i va tenir consciència de la proporcionalitat de les mesures preses i dels mitjans arbitrats, i, finalment, va prendre les pròpies mesures que li corresponien per tal de reforçar el sistema de transport alternatiu que havia de garantir amb transport amb autobusos el servei que havia deixat de prestar-se a través del servei de rodalies.

I una única precisió. D'acord, és l'enèsim incident, però aquest, que és un accident i no un incident, si poguéssim fer extracció de tots els altres, hauria significat només la valoració de com Renfe responia a aquesta emergència. I a aquesta hi va respondre correctament, proporcionadament, amb molts mitjans, i ho va resoldre amb menys temps del que havia dit. Amb un únic problema, li ho admeto, que és que sempre falla la informació

L'altre tema és: és una qüestió de gestió també el tema de rodalies? Només faltaria. Però aquest accident de l'altre dia no era un tema de rodalies, sinó que era un tema de trens de llarg recorregut amb repercussions sobre les rodalies.

I nosaltres vam crear el comitè d'emergència que calia, el vam mantenir operatiu divendres, dissabte, diumenge i tot dilluns; va estar actuant i donant compte de les seves actuacions, vostè probablement no se'n va assabentar, però jo em vaig passar el dissabte al despatx.

Gràcies.

El president

Senyor Rull, pot repreguntar.

El Sr. Rull i Andreu

Senyor conseller, tenen un problema molt greu: ningú no se n'assabenta, com no se'n van assabentar aquest estiu quan hi van haver els incidents de l'aeroport, que els ciutadans tampoc no se'n van assabentar.

Li preguntava: fins quan vostès aguantaran? Vostès –vostès– han de demostrar que volen assumir responsabilitats com a govern, que volen el traspàs. Quines inversions volen per a Rodalies de Renfe? No ho saben. Amb quins calendaris? No ho sabem. Amb quin model?, quin és el seu model de gestió? En cas que hi hagués la transferència d'aquestes competències, quin és el seu model de gestió? No l'hem sentit absolutament mai a l'hora de parlar-ne.

Aquesta és la seva feblesa, aquesta és la seva debilitat. Actuïn com a govern, que vol dir demanar responsabilitats i plantar cara a Madrid, però també assumir les seves pròpies responsabilitats. La reunió del mes que ve

serà un fracàs si vostès no defineixen el model. Si volen ja els ajudarem; nosaltres sí que tenim clar quin és el model de rodalies i de regionals en aquest país.

Gràcies.

El president

Senyor Rull, ha acabat. Gràcies. Té la paraula el conseller Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, la gesticulació, la vociferació, alçar la veu, a veure qui la diu més grossa no resolen absolutament res. El model està lliurat a Renfe des de fa més d'un any per part del Govern de la Generalitat, i el tenen a disposició. Vostè el coneix i sap que el vam lliurar a Renfe i al Ministeri de Foment perquè el tinguin.

Vostès han confós sempre allò que avui el senyor Piqué ha intentat aclarir amb tota la raó del món. Finalment han entès que la gestió és només la gestió...

El president

Honorable conseller, ha acabat el temps.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...no la titularitat de les infraestructures.

El president

Gràcies.

Interpellació al Govern sobre el balanç del desplegament de l'Estatut d'autonomia (tram. 300-00055/08)

El següent punt de l'ordre del dia és el vuitè, i és la interpellació al Govern sobre el balanç del desplegament de l'Estatut d'autonomia. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Francesc Homs per a la seva exposició.

(Pausa. Remor de veus.)

El vicepresident primer

Si us plau, senyores i senyors diputats, permetin que comenci el senyor Homs la seva intervenció. Té la paraula, senyor Homs.

El Sr. Homs i Molist

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor conseller: «Hi ha un problema en el Govern, i és que el PSC té una por reverencial al PSOE i intenta no entrar-hi en conflicte. Zapatero asfixia Catalunya, i Montilla ha de plantar cara. Tenim senyals molt clars que el PSOE no vol desenvolupar l'Estatut, no vol parlar de res i pretén bloquejar-ho tot. Tenim comissions bilaterals on estem parlant amb la paret. No podem callar.»

Efectivament, senyor conseller, no podem callar; hi estem plenament d'acord. La novetat d'això que els acabo de llegir no és que ho digui jo o que ho digui algú de Convergència i Unió, sinó que la novetat del que els acabo de llegir és que això ho ha dit públicament un membre del Govern del qual vostè forma part. Hi insisteixo, eh?: «Hi ha un problema en el Govern...», i ho diu un membre del Govern, en el Govern de Catalunya: «Hi ha un problema en el Govern de Catalunya, i és que el PSC té una por reverencial al PSOE i intenta no entrar-hi en conflicte.»

Evidentment, no podem callar, davant de tot això no podem callar. Portem un any d'Estatut nou i no hem vist ni cinc de calaix, senyor conseller, no n'hem vist ni cinc, de calaix; el balanç és realment lamentable, i si m'ho permet dir amb un punt d'entranhabilitat, és de fa vergonya; el balanç fa vergonya, senyor conseller. L'única cosa que podem tocar, l'única cosa que podem tenir als dits són cinc comissions, dues subcomissions, un grup de treball i no sé quants informes i no sé quants estudis, tants com problemes vostès tenen.

Les causes, evidentment, són diverses, no?, però jo vull deixar clar, per endavant, que el problema no és l'Estatut, com algú a vegades intenta fer veure, no? L'eina és bona. Nosaltres ho hem dit, i, de fet, hi vàrem donar suport. L'eina, fins i tot, jo dic, és molt bona. I els convido –i aquí és present– que vostès agafin un llibre que ahir va presentar el senyor Ridao, no? I quedaran parats. Agafant el llibre del senyor Ridao, vostès descobriran que l'Estatut és un molt bon estatut; a més a més, descobriran que Esquerra Republicana ha de repassar els seus argumentaris amb tot això de l'Estatut, però això ja són figures d'un altre paner. Jo els convido que ho facin.

Per tant, el problema no és l'Estatut, la paràlisi no es deriva de l'Estatut, la paràlisi es deriva de qui l'ha d'aplicar. I l'ha d'aplicar, com vostès saben, el Govern espanyol i el Govern català. Per tant, vostès són coresponsables d'aquesta aplicació que no es fa.

El Govern espanyol, més enllà de constatar la seva gasiveria i que no són tan amics com alguns defensen, oi?, no toca analitzar què fa o deixa de fer en aquest moment i aquí, no? Però del Govern català sí que n'hem de parlar, del que fan vostès o deixen de fer sí que n'hem de parlar. Vostès són, hi insisteixo, coresponsables d'aquesta immensa paràlisi. I no ho dic jo només, eh?, hi insisteixo, ho diu també algú del Govern de la Generalitat: «Hi ha un problema en el Govern, i és el PSC que té una por reverencial davant del PSOE i no vol conflictes.»

Vostès van menysprear, senyor conseller, la mà estesa de Convergència i Unió... *(Pausa.)* Senyor conseller, vostès varen menysprear la mà estesa de Convergència i Unió per coresponsabilitzar-se del desplegament estatutari formant part de les comissions bilaterals. Vostès van menysprear aquesta mà estesa. Vostès s'han negat a fixar un pla de treball conjunt sobre com aplicar l'Estatut, amb quin calendari i amb quines prioritats. Vostès s'han empassat una rere l'altra les plantades de Madrid. Però no només això: s'han esforçat com qui més a dissimular-les, no? I aquest és el problema, no?

El finançament. Què passa amb el finançament? D'aquí a un parell d'anys, potser? Les inversions de l'Estat? «Mira'm i no m'emboquis», li vénen a dir, no? La posició determinant de l'aeroport del Prat, que ara ens acaba d'explicar el president Montilla..., vostès saben què diu l'Estatut sobre la paraula «determinant»? Què diu l'Estatut a la disposició addicional segona, quan fa referència a què passa quan la Generalitat té una posició determinant? Doncs bé, que es convoca la comissió bilateral, i l'Estat ha de justificar la decisió que hagi pres i que no agradi al Govern de la Generalitat. Això és «la posició determinant». Això no té res a veure amb el que ens acaba d'explicar aquí el senyor Montilla. Això no té res a veure amb gestionar l'aeroport del Prat.

Rodalies. Vostè mateix, senyor Saura, va anunciar que a la primavera d'això se'n parlaria a la comissió bilateral passada. Ara se'ns anuncia que d'això se'n parlarà a la comissió bilateral que ve. Jo crec que, escolti, ja som a l'estiu i rodalies..., el més calent a l'aigüera, com és evident del debat d'avui, no?

Frenar lleis invasores, com alguns de vostès a vegades diuen –nosaltres també. Però sap quin problema hi ha a l'hora de frenar lleis invasores que vénen de Madrid? Que és que vostès les voten; aquest és el problema. Saben què va passar ahir al Congrés dels Diputats? Doncs que amb relació a l'aplicació de la Llei de dependència, que saben que nosaltres hi vàrem votar en contra, bàsicament perquè envaeix les competències en polítiques socials de la Generalitat de Catalunya i ens impedeix fer una política pròpia en aquesta matèria tan important, vostès ahir varen consensuar amb nosaltres una esmena per millorar i garantir més recursos a favor de la Generalitat de Catalunya per a l'aplicació de la Llei de dependència, que, com vostès saben, són absolutament insuficients els que en aquests moments estan previstos.

Després d'arribar a aquest acord, vostès varen fer una cosa absolutament sorprenent, no?; no tinc paraules, vaja. Quan van veure que el Partit Popular hi anava a votar a favor i que, per tant, el Partit Socialista Obrer Espanyol perdia aquesta votació i s'havia d'empassar aquesta decisió que comportava més recursos per a la Generalitat de Catalunya, vostès van votar en contra de la seva pròpia esmena. Escolti, llavors es queixen que hi han normatives invasores per part de Madrid, per part de les Corts espanyoles. Vostès són autèntics protagonistes d'aquesta invasió permanent.

I així li podria anar posant exemples –i llista llarga, per entendre'ns– del que hem vist en aquests mesos, no? Vostès, senyor conseller, van absolutament perduts a l'hora d'aplicar l'Estatut, no?, i es nota. Si em permet dir-li-ho col·loquialment, no?, a vostès se'ls rifen, a vostès a Madrid se'ls rifen. Perquè, és clar, veient aquestes votacions, que a l'hora de la veritat es tiren enrere i voten contra les seves pròpies esmenes, doncs, és evident que a vostès només poden fer que rifar-se'ls, no?

Vostè se'n recorda, senyor conseller, que el 13 de setembre del 2004 –li'n poso aquest exemple; n'hi podria posar molts més, no?– va anunciar a bombo i platerets en una reunió de la comissió mixta, juntament amb el senyor Sevilla, el traspàs de les beques? Tretze de se-

tembre del 2004, traspàs de les beques. Encara no s'ha fet –encara no s'ha fet. Han passat tres anys, pràcticament, i no s'ha fet res. Està tot negociant-se. Molts estudis, molts informes, moltes subcomissions, moltes ponències, molt de tot, però no s'ha fet res.

El mateix passarà, senyor conseller, amb rodalies? Quant temps ens tindran marejant-nos amb el tema de rodalies?, quant de temps? Perquè, si tot just ara, aquest juliol, com sembla que ens anunciat el president de la Generalitat, obren el ball, em pot dir quant durarà aquest ball?, quants mesos durarà aquest ball? Perquè, si per la qüestió de les beques portem tres anys i no n'hem vist ni cinc de calaix, imagini's vostè una cosa un pèl més complicada, com són les rodalies, com pot acabar anant.

I és normal, senyor conseller; no vol dir que ho comparteixi, evidentment, però és normal que vostès vagin tan perduts, sap? És normal que vostès vagin tan perduts a l'hora d'aplicar l'Estatut. Vostè ho sap: són exactament el mateix Govern que fa també un any..., ara fa un any que es va aprovar l'Estatut, no?, però fa també exactament un any que vostès varen partir peres precisament per l'Estatut. És exactament així, no? Per tant, és normal que vostès vagin perduts en el tema de l'Estatut. Vostès són exactament aquell Govern que ara fa un any va partir peres per la meitat, va haver de convocar anticipadament unes eleccions, va haver de plegar abans d'hora, va fins i tot canviar el president de la Generalitat, per entendre'ns, no? –més clar no va poder ser tot això, eh?–, pel tema de l'Estatut. I ara són vostès els que el pretenen gestionar, aplicar, defensar amb convenciment.

De fet, varen posar vostès mateixos, varen posar al capdavant del Govern de la Generalitat un senyor –el senyor Montilla, l'actual president de la Generalitat– que s'ha arribat a vanagloriar –no ho ha fet ningú més d'aquesta cambra, ningú més ho ha fet, això– que, després que s'aprovés el projecte d'Estatut, el 30 de setembre en aquesta cambra, ell va defensar presentar seixanta-dues esmenes a Madrid. L'endemà que s'aprovés aquest Estatut en aquesta cambra, el senyor Montilla va anunciar que ell presentaria seixanta-dues esmenes a Madrid, que, ei!, per sort de tots els catalans i per l'esforç de molts diputats i diputades d'aquesta cambra i de diferents grups parlamentaris, no van prosperar totes, aquestes seixanta-dues esmenes, no? I jo, quan sento, per exemple, el senyor Montilla dient que fa gestions prop del Tribunal Constitucional per arreglar no se sap ben bé què que no pot explicar, em temo molt que les gestions que està fent són per veure si pot aconseguir sortir-se'n amb aquestes seixanta-dues esmenes que va anunciar que presentaria el mes de setembre del 2005 i que no se n'han sortit, no?

Per tant, escolti, miri, jo avui, aquí, Convergència i Unió li donem l'ocasió perquè vostè es pugui explicar davant del poble de Catalunya, no? Jo li vull formular cinc preguntes concretes –després li faré alguns comentaris més si tinc temps, en la rèplica–, amb el prec que me les contesti amb tanta precisió com jo li formulo les preguntes, no?

Vostè creu que hi ha paràlisi en el desplegament de l'Estatut, senyor conseller? –primera pregunta.

Segona pregunta: quins traspassos concrets –amb noms i cognoms, eh?, els traspassos– s'han fet efectius des que hem aprovat l'Estatut?

Tercera pregunta: creu el Govern que cal plantar l'Estatut en el si de la comissió bilateral, tal com s'ha dit des del tripartit? És a dir, està vostè per ultimàtums davant del Govern de l'Estat?

Quarta pregunta: què pensen fer per desplegar l'Estatut en matèria de finançament i en matèria d'inversions? Exactament, què pensen fer?

I cinquena i última pregunta: quina llista reivindicativa –amb paraules del conseller portaveu d'ahir, el conseller Huguet, no?– posaran damunt de la taula el proper 17 de juliol a la comissió bilateral?

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Homs. L'honorable conseller senyor Joan Saura té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor diputat. Miri, vostès tornen a repetir el missatge que van intentar col·locar a l'anterior legislatura, que era el següent: a l'anterior legislatura, només Convergència i Unió defensava Catalunya.

I, miri, en l'elaboració de l'Estatut..., l'Estatut que tenim ha estat possible només quan la majoria parlamentària de vint-i-tres anys va deixar de ser-ho, i quan la majoria parlamentària era d'esquerres. No és un judici d'intencions; és un fet. Catalunya té un nou estatut amb una majoria d'esquerres.

I, miri, de la mateixa manera que li dic això, li he de dir claríssimament que aquest missatge que vostè intentarà dir, que només vostès defensen Catalunya, torna a ser equivocacat, i que qui és la garantia del desplegament de l'Estatut és l'actual Govern; amb tots els consensos a què puguem arribar amb vostès, però és l'actual Govern, no en tingui cap dubte. Es repetirà allò de l'anterior legislatura: vostès van parlar molt durant vint-i-tres anys; mai van tirar endavant la reforma de l'Estatut.

Ara fa una intervenció de perdigonada. Diu set o vuit coses, amb el missatge de dir que el Govern no és exigent. Miri, senyor Homs, vostè sap que l'Estatut no porta un any en vigor. Per què diu que porta un any? Que no ho sap, això? Que no sap que vostès es van passar del 9 d'agost fins a l'1 de novembre repetint que no volien que poséssim en marxa el desplegament de l'Estatut? Vostè, el senyor Mas... Per tant... I en vam fer cas: ni vam crear la comissió bilateral ni vam crear comissions de traspassos. I, per tant, l'Estatut el tenim des de fa set mesos.

Però li diré més: l'altre dia, parlant amb un dirigent d'una altra comunitat autònoma, em qualificava –amb

una paraula que no la diré— el fet que vostès, al cap de tres mesos —tres mesos— de tirar endavant l'Estatut, demanessin un debat específic en el Parlament català. Què vol dir que es demani el mes de març un debat específic de l'Estatut quan portàvem tres mesos d'aplicació de l'Estatut? Vol dir que vostès intenten, en definitiva, col·locar que aquest Govern no defensa l'Estatut.

I els he de dir el següent, senyor Homs: en base a què?, quin és el referent per saber si complim o no l'Estatut? Quatre frases que vostè diu? Jo li diré quin és el referent per nosaltres. Sap quin és? Les resolucions que va aprovar aquest Parlament el 28 i el 29 de març. I ara li faré un repàs d'algunes, on quedarà absolutament demostrat que qualificacions com «lamentable», com «de vergonya», no tenen res a veure amb el que està passant. I em referiré a vuit punts, senyor Homs.

Primer, compliment de les resolucions que aquest Parlament va aprovar. No el que vostès diuen: el que el Parlament va aprovar, que vostès algunes les van votar a favor. Per exemple —primer punt—, tirar endavant projectes de llei de Catalunya, que com a govern diem que en són cinquanta, i tres importants lleis institucionals: la llei del Consell de Garanties Estatutàries —està aquí—, la llei de l'Agència Tributària —que està aquí— i la llei de la Presidència —que entrarem dintre de pocs dies. El segon punt de la resolució del Parlament deia: «tirar endavant lleis que desenvolupin els drets i deures de la ciutadania». Tenim la Llei de serveis socials, la Llei de l'habitatge.

Segon punt, la Junta de Seguretat. És poc important, senyor Homs, que s'hagi reunit dos cops, que l'hagi presidit el president de la Generalitat o que hàgim acordat l'ampliació de tres mil mossos a la Junta de Seguretat, que implica que l'Estat finançarà els tres mil mossos? Ho considera poc important, o molt important?

Tercer punt, Resolució del Parlament del 29 de març: «instar el Govern a promoure el consens en la llei electoral». Doncs bé, ahir el Govern va aprovar un informe que remet al Parlament per tirar endavant el consens a la llei electoral.

Quart punt, la Resolució del 29 de març diu: «la necessitat de promoure les relacions amb la Unió Europea i de projectar la cultura catalana». Tenim per primera vegada una delegació oficial de Catalunya a Brussel·les —per primera vegada—; hi ha l'exposició de Frankfurt com a projecció de la cultura catalana...

Cinquè punt, vostè diu que s'han creat comissions. Home, hem creat les comissions en els termes que diu l'Estatut, les tres comissions: la comissió bilateral, la Comissió d'Afers Econòmics i la Comissió Trilateral d'Inversions. L'única comissió que tenia data era la Comissió d'Afers Econòmics. S'han creat les tres comissions. I a la primera reunió no només se n'ha aprovat el reglament —i aprovar el reglament en unes comissions d'aquestes característiques no és formal: és políticament importantíssim; i el reglament que s'ha aprovat, de funcionament de les tres comissions, és important i favorable per a Catalunya—, sinó que s'han fet reunions importants amb decisions importants.

Sisè punt de la Resolució del 29 de març: «instar a promoure modificacions importants de les lleis de l'Es-

tat que donin compliment a l'Estatut». A vostè se li escapa que hi ha una reforma del Tribunal Constitucional, de la llei que vostès van votar també favorablement, que diu que hi hauran membres del Tribunal Constitucional proposats pel Senat a proposta de les comunitats autònomes? Ho considera poc important o molt important, això? Considera poc important que en aquests moments estiguem negociant la Llei orgànica del poder judicial per poder habilitar el conseller de Justícia?

Sisè punt, el tema de les transferències. Miri, al cap d'un mes i mig, abans d'un mes i mig que es formés el nou Govern, el Govern va fer un buidat del que considerava que eren transferències automàtiques que es desprenien de l'Estatut. I ho vam dir: quaranta. I li ho vam entregar al Govern. I vam decidir iniciar onze ponències que en aquests moments estan funcionant: seguretat privada, associacions i fundacions, la metodologia del càlcul d'inversions —aquest és un grup de treball—, l'Hospital Clínic... Algunes d'aquestes transferències no porten tres anys, no: algunes en porten vint-i-tres.

Miri, senyor Homs, el proper 17 de juliol aprovarem algun traspass que porta vint-i-tres anys pendent. I el tema de les beques no porta tres anys pendent, senyor Homs, té mala memòria. Té sentències del Constitucional de fa vuit i nou anys —vuit i nou anys—, i ara es produirà... (*Veus de fons. Pausa.*) No, m'estic referint a fa vuit o nou anys, quan governaven vostès —quan governaven vostès... (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau, si us plau...

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Fa vuit o nou anys, amb sentències amb el Partit Popular que vostès no van passar.

El tema de comunicacions electròniques, el tema d'ordenació i gestió del litoral, el tema de rodalies i regionals —també es podia fer amb l'anterior Estatut—, el tema dels aeroports —que no es contempla en l'Estatut, i hem obert un grup de treball— o el tema del servei meteorològic. Tot això són les ponències que hem obert.

Em sobta, vostè, i vostès que tenen experiències de Govern, que pensin que una transferència d'un tema important es pot fer en un mes. Vostès saben que cal fer una valoració, que cal obrir ponències. I la voluntat d'aquest Govern és que en aquesta legislatura —en aquesta legislatura— siguin efectius els quaranta traspassos que hem dit que es produiran.

Tema del finançament. Senyor Homs, vostè sap, l'Estatut..., vostè sap el que diu l'Estatut de finançament. En sap el termini?, se'n recorda? Hem de tenir un acord l'agost del 2008. Per tant, complir el que vostè va votar i el que vostè va acordar, el que vostès van acordar. Vostès van acordar, en una famosa reunió, fins i tot aquesta data. I ara ve aquí i diu que aquesta data és massa llarga. Però si la van acordar vostès! En el tema de finançament diu: «dos anys des de l'entrada en vigor».

I el tema de les inversions..., han d'estar resoltes el mes de setembre. Evidentment que sí, el mes de setembre

hem de tenir resolta la metodologia i el càlcul d'inversions de l'Estat a Catalunya.

I, a més –vuitè punt–, el tema dels informes preceptius, que vostè sap que l'Estatut no és només transferències... Vostè només em parla de transferències; jo li he parlat de vuit punts. Hi insisteixo: projectes de llei interiors, Junta de Seguretat, nova llei electoral, relacions amb Europa, creacions de les comissions, les lleis de l'Estat, les transferències, el finançament i els informes preceptius que Catalunya ha de fer davant de qüestions importantíssimes –que vostè sap que va ser un tema políticament complicat amb l'Estat en els temes d'energia i mines, de jocs i espectacles, d'obres hidràuliques, de medi ambient, d'obres públiques, d'ordenació del territori i de transport. Miri, si davant de tot això vostè que diu que és lamentable, no sé quin qualificatiu donarà vostè a la seva gestió de vint-i-tres anys. No sé quin qualificatiu. Si en menys de set mesos –en menys de set mesos– de funcionament del Govern hem fet tot això, no sé com vostè pot, en definitiva, qualificar la seva gestió en aquests vint-i-tres anys.

Li contestaré les preguntes, senyor Homs. Paràlisi? Ja li he demostrat que no. És a dir, només es pot parlar de paràlisi des de la demagògia, no des de la realitat; des de la demagògia, com he demostrat amb el que li he explicat.

Segona, què passarà amb els traspassos? Li explicarem el dia 17, senyor Homs. Em permetrà que la negociació que fem entre governs... A la comissió bilateral, que és entre governs, no vam excloure ningú, sinó que és l'aplicació del que vostès també van aprovar. Li explicaré el tema...

Si ens retirem de la bilateral? No ens retirarem mai de la bilateral –no ens hi retirarem mai. La bilateral és per primera vegada un espai de bilateralitat política entre Catalunya i Espanya com mai havia existit –mai! No hi havia hagut mai aquest tipus de relació.

Que farem el desplegament del finançament? Ja li he dit en el desplegament del finançament. Estem negociant en les dues comissions.

I la pregunta del llistat reivindicatiu. El llistat reivindicatiu el vaig explicar a la compareixença del mes de març: les lleis que s'han de modificar a l'Estat, l'estat de transferències i la modificació de les pràctiques normatives.

Senyor Homs, la majoria parlamentària d'esquerres va propiciar el nou Estatut, i aquesta majoria parlamentària d'esquerres propiciarà el compliment exigent de l'actual Estatut.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Homs, té la paraula.

El Sr. Homs i Molist

Gràcies, senyor president. Jo ja entenc que vostè, senyor conseller, amb tot plegat, en això es troba una mica sol, no?, perquè acabar com ha acabat ara mateix que la majoria d'esquerres va propiciar l'Estatut, quan tothom sap... (*l'oradorriu*) que la majoria d'esquerres es va

trencar precisament per l'Estatut, doncs, home, escolti, és molt voluntariosa aquesta interpretació, no?

Miri, de les preguntes concretes que jo li he formulat, fixi's bé que..., és veritat que les hi he formulat jo, però, d'això que m'ha contestat aquí, vostè n'hauria de mirar de convèncer els seus companys de Govern. Són companys seus de Govern que diuen que hi ha paràlisi –vostè ara ens diu que no–; són companys seus de Govern que diuen que no s'ha fet cap traspàs –vostè ha estat incapaç de citar-me cap traspàs concret que ja s'hagi fet–; són companys de Govern seus que diuen que s'han de presentar ultimàtums i que s'ha de plantar l'Estat en el si de la comissió bilateral –no ho hem pas dit nosaltres això, no?–, i són companys seus de Govern que anuncien llistes reivindicatives que ara sembla que això és el que ja coneixíem de fa uns quants mesos i que vostè va donar al ministre Sevilla, doncs, al mes de febrer, no?

Miri, senyor conseller, nosaltres no defensem Catalunya sols ni ho pretenem –ni ho pretenem–, el que passa és que ens hi deixen moltes vegades a nosaltres de sols, especialment a l'hora de votar, no a l'hora de fer discursos –jo això ja li ho admeto, no?, però a l'hora de votar sí que ens hi deixen de sols. I ens han deixat sols durant vint-i-tres anys. I així ha anat això. Entén què vull dir?

Ja que apella a la nostra experiència –la nostra experiència de Govern, s'entén– i ja que feia referència a què era impossible fer no sé quantes coses de les que jo li demano en set mesos, permeti'm que li llegeixi la relació de traspassos acordats i executats en la comissió mixta i en el Consell de Ministres corresponent –no ponències obertes, no– que es van fer entre el 8 de maig del 1980 i el mes de desembre del 1980, per tant, també en set mesos. Miri, en set mesos es va aprovar i traspassar: urbanisme, joventut, esports, biblioteques, carreteres, sanitat i assistència social, conservació de la natura, Institut de Mediació, Arbitratge i Conciliació, fires interiors, reforma de les estructures comercials, disciplina de mercat, ensenyament –amb 27.000 funcionaris, en set mesos això, eh?–, Institut Nacional de Temps Lliure, ports –excepte Barcelona i Tarragona–, formació cooperativa, investigació agrària, cambres agràries, reforma i desenvolupament agrari, extensió i capacitat agràries, cultures. Escolti, jo li puc i li lliuro de fet aquest informe. Faci'l servir. Aquest informe, aquest escandall de tot el que es va aconseguir només en set mesos..., que és veritat que després això es va frenar –tots vostès aquí saben per què es va frenar això després, no?– a partir del febrer del 81. I tots vostès saben què va passar després del febrer del 81. Hi ha una cosa que es deia LOAPA, eh? I tots vostès saben què va passar el 82: majoria absoluta socialista, els de «la cosa plural», que es van escarrassar a enviar-nos traspassos i, com vostès saben, també, el Govern Pujol no els volia, els va dir que «no» trenta vegades en el tema de les rodalies. Perquè, miri, jo me'n recordo, era joventut, però jo havia vist unes pintades allà a l'Hospitalet que deien: «Volem rodalies. Pujol no ens les acceptes.» I el Felipe González venia aquí cansat de dir-nos que ens portava l'AVE i nosaltres no el volíem; que ens portava les rodalies i nosaltres no volíem.

Però, on volen anar a parar? No se n'adonen? Jo ja ho entenc que vostè se sent sol a l'hora de defensar tot això. Però vostè sap tan bé com jo que tot això va pel pedregar en aquests moments, i que tot el que vostè aquí m'ha justificat són comissions, subcomissions, grups de treball, estudis i informes, res més, senyor conseller, ni cinc de calaix. Llavors tingui present una cosa: ara tenim una conjuntura que no sabem si es mantindrà d'aquí a un any, i l'hauríem de saber aprofitar i els estan fent passar amb raons, i no n'estan traient –hi insisteixo– ni cinc de calaix.

Escolti, miri, tot això que vostè m'ha dit jo ho tindrè molt en compte a l'hora d'escriure la moció que debatem d'aquí a quinze dies, abans de la comissió del dia 17 de juliol. Jo confio que a l'hora de les votacions, no dels discursos, de les votacions, eh?, d'allà on realment un es mulla, eh?, no del que deixa dit per aquí flotant, sinó d'allà on realment les coses es mullen, jo confio realment trobar-hi el tripartit. Jo espero que això pugui ser d'aquesta manera, no? Nosaltres plantejarem coses tan raonables com la tirallonga de traspassos que els acabo de llegir i que va ser possible aconseguir només –només, hi insisteixo– en set mesos.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Homs. Honorable conseller té la paraula per al seu torn de rèplica.

(Veus de fons.)

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

És que li llegiré aquesta llista, la llista de transferències. Perquè he fet el que el senyor Homs ha dit, no?, he anat a veure què havia passat el vuitanta. Per tant, tinc també la llista de transferències –tinc la llista de transferències, sap? I miri, vostè ha posat títols genèrics. Que si tot el que vostè diu que es va traspasar s'hagués traspasat, no caldria demanar res –res. Urbanisme, ha dit! Ha dit «urbanisme». Bé, i què estem fent encara amb l'ordenació del litoral i amb altres temes?

Miri, la primera transferència es va produir el 30..., surt en el DOGC número 76, del 30 de juliol del 80, que venien de la Generalitat provisional, i és simplement transferència d'actuacions de l'Institut Nacional d'Urbanització. Vostè ho ha convertit en urbanisme, però vostè és així... (rialles) –vostè és així.

Vol que li llegeixi la segona? Li llegeixo la segona –li llegeixo la segona. (Veus de fons.) La segona, miri, li llegeixo: «Reial decret...» –no ha passat encara aquest temps– «Reial decret 167/1980, de 31 de juliol, sobre traspàs de determinats serveis a l'Estat en matèria de joventut.» I, per tant, la relació seva de transferències no la poden presumir. Ja no dic res de les lleis, senyor Homs. No dic res del desenvolupament intern de les lleis. Vol que li digui quan van aprovar la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu? Dos anys després, el 82. Vol que li digui quan van aprovar la Llei de la

Sindicatura de Comptes? El 84, quatre anys després. Vol que li digui la Llei del Síndic de Greuges? El 84.

Vostès no poden presumir de desplegar l'Estatut del 79. Fixi's, si en poguessin presumir, possiblement no hagués estat necessari el nou Estatut. Possiblement no hagués estat necessari perquè en aquest nou Estatut hem hagut de contemplar competències i transferències que eren possibles en l'anterior que vostès no han fet –com rodalies. Com vostès no han fet. I, per tant, senyor Homs, si em cita antecedents sigui rigorós. Li demano que sigui rigorós. Li demano que no vingui aquí amb un document, a veure si hi ha la casualitat que jo no el tingui i la gent cregui el que vostè diu, perquè acostuma a tenir documents.

Vostè em pregunta, diu que la majoria d'esquerres no ha fet possible l'Estatut. No en tingui cap dubte. Quan ha estat possible l'Estatut? Li diré més: el Govern d'esquerres anterior va tirar endavant l'Estatut sabent que tenia riscos de trencament, però ho va fer. Vostès es van atrevir a fer això? Mai –mai. Recordo una conversa amb el Pasqual Maragall i amb en Bargalló, on érem conscients que tirar endavant l'Estatut ens podria portar problemes i hi podria haver eleccions anticipades. I ho vam discutir en el Govern –aquí hi ha la Marta Cid que em fa així amb el cap– i vam decidir tirar-ho endavant. Ens vam jugar el Govern per tenir un nou Estatut. Quan ho van fer vostès, això? En quin moment ho van fer? Mai. No ho van fer mai, perquè l'important era governar, no Catalunya ni l'Estatut: governar, amb transferències que portaven temps i temps pendents i que ara ens reclamen que el que no han fet en vint-i-tres anys, ho fem en tres mesos.

Miri, no estic sol en el Govern. I l'opinió que jo dono aquí és la del Govern –l'opinió que jo dono aquí és la del Govern. Quan aquí surti algun membre del Govern en nom del Govern a dir això en aquesta cambra, vostès ho podran dir. Mentrestant, aquí l'opinió és la meva.

I vostè em demana, senyor Homs, que li digui quins traspassos farem. No tingui cap dubte que el 17 de juliol donarem un pas endavant qualitatiu importantíssim. I el que m'estranya és que vostè no faci un reconeixement dels vuit punts que jo li he dit que hem avançat, en sis mesos. M'estranya que vostè consideri que és poc important la modificació de la Llei del Tribunal Constitucional, que no en faci referència. Com és possible que no en faci referència? M'estranya, m'estranya molt que vostè no copsi la importància de la reunió de la Junta de Seguretat amb els acords que es van prendre. M'estranya moltíssim que vostè no valori positivament el fet dels projectes de llei que el Govern està impulsant com a desplegament de l'Estatut. M'estranya molt. I això li fa perdre credibilitat, senyor Homs. Les transferències que s'estan produint, que es produiran, són importants. No és cert el que vostè ha dit de l'any vuitanta, no és absolutament cert. I aquest Govern, igual que va ser garant de l'Estatut, serà garant de la seva aplicació.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Projecte de llei de l'obra pública (tram. 200-00008/08)

El següent punt de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen del Projecte de llei d'obra pública. D'acord amb els articles 109.4 i 112.1, el diputat senyor Roberto Edgardo Labandera ha estat designat relator per presentar els treballs de la comissió. Té la paraula, senyor Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en nom dels membres d'aquesta ponència i com a relator seu, doncs, passo a explicar-vos exactament el procediment i els processos que s'han viscut amb aquesta llei, la Llei de l'obra pública de Catalunya, la primera llei de l'obra pública a Catalunya, una llei d'enorme importància per al desenvolupament econòmic social del nostre país.

Deixeu-me que prèviament a això, també pugui recordar que vam acordar la compareixença en comissió d'entitats professionals, entitats públiques i, per altra banda, també socials, com la Unió General de Treballadors, Comissió Obrera Nacional de Catalunya, el Col·legi d'Enginyers de Camins, geòlegs, la Cambra Oficial de Contractistes d'Obres de Catalunya, la Confederació d'Associacions de Veïns de Catalunya, el Col·legi Oficial d'Enginyers Tècnics de Mines, el Col·legi Oficial d'Enginyers Tècnics en Topografia de Catalunya, el Col·legi d'Enginyers Tècnics Industrials de Barcelona i el Col·legi d'Enginyers Tècnics d'Obres Públiques de Catalunya.

Recordar aquest aspecte, eh?, no és un element menor perquè de les serves intervencions i de la seva compareixença en comissió també es desprèn i es van desprendre moltes de les esmenes que després nosaltres hem atès en la ponència. La ponència d'aquesta llei ha rebut un total de 140 esmenes, de les quals han estat acceptades 39, no acceptades 48, retirades 20 –jo crec que en el procediment ara parlamentari del seu debat encara es retiraran algunes altres esmenes– i transaccionades un total de 33.

Aquest projecte de llei, com tots sabem, prové d'un mandat parlamentari. Un mandat que està reflectit en les resolucions 95/VII i 257/VII d'aquest mateix Parlament, en què s'instava el Govern de la Generalitat a elaborar una llei reguladora de l'obra pública a Catalunya que incorpori –com ho diu també l'exposició de motius de la llei–, dins de l'àmbit de les competències de la Generalitat, unes normes que facin possible completar i establir uns majors requisits amb relació a les obres públiques, en les diverses fases de la seva planificació fins a la total execució, més enllà d'allò que estableix la normativa bàsica de l'Estat. Hem de tenir en compte, també, que uns apartats importants d'aquesta llei són complementaris de la legislació bàsica, i segurament en el decurs del debat també podrem fer referència a aquests elements.

És una llei que s'estructura en sis capítols, cinquant-tres articles i algunes disposicions –una transitòria, tres addicionals i la final–, en què el primer capítol es

dedica, sobretot, a l'objecte de la llei; el segon, a la planificació i la programació de les obres competència de la Generalitat de Catalunya; el capítol III, a les referents a als estudis i projectes; el quart, a les normes complementàries al règim de contractació; el cinquè, a les normes referents a l'execució de l'obra, amb la finalitat de millorar la informació als ciutadans i als usuaris, i el sisè, la creació d'un organisme, el Consell de Túnel, que al llarg de la ponència també ha canviat el seu nom, ha completat el seu nom, i que d'alguna forma ve a crear-se com un organisme rector per assessorar l'Administració en el cas d'execució d'aquests tipus d'obres.

Jo voldria referir-me a alguna de les incorporacions fetes en la ponència i, per tant, doncs, citaré alguns dels elements destacats que la ponència ha considerat per acceptar les esmenes i aquelles transaccions més destacades que en ponència..., perquè també avui, senyor president, parlarem també d'algunes altres transaccions produïdes amb posterioritat, però algunes de les conclusions més importants que nosaltres hi hem pogut incorporar per millorar el text d'aquest projecte de llei.

Bàsicament, començaré per aquelles incorporacions que s'han fet a l'article 4, de principis generals, en què s'ha millorat el text original amb referències a la subcontratació i a les condicions laborals, al fet de la participació en tots els processos de definició, de planificació, no només de les persones afectades, sinó també de la societat civil organitzada. Alguns elements importants també des del punt de vista mediambiental, com el fet que en l'execució, la planificació i l'execució d'aquestes obres, es tingui en compte el material reciclable, per exemple, i d'eficiència ambiental i energètica, que és un factor important pel que fa a la construcció de l'obra civil al nostre país, de l'obra pública. I, com no?, reforçar aquells elements que són les garanties jurídiques dels ciutadans en els processos en què puguin veure's afectats per l'execució d'aquests tipus d'obres.

També, un altre element que surt també de les compareixences és el concepte de la idoneïtat i l'especificitat del personal tècnic en els seus diversos àmbits, des del projectista, el director d'obra, fins al responsable, també, el coordinador de seguretat i salut laboral, que ha estat una referència constant en el debat per part d'aquells que van comparèixer i que van fer substituir la paraula «suficient» per la paraula «idoneïtat», el concepte «idoneïtat» que s'ha incorporat a la llei d'una forma clara.

També faré referència a un altre element que s'ha incorporat en matèria de planificació a l'article sisè i a l'article vuitè: la planificació que és competència de la Generalitat de Catalunya d'aquestes obres o dels governs locals, en què ha incorporat la ponència un tema importantíssim, que és planificar les accions i les actuacions per part de l'Administració pública, en un termini o amb un horitzó temporal de quatre anys, amb l'excepció d'aquelles obres que tinguin unes especials dificultats. En tot cas, això s'incorpora al text de la llei i, evidentment, millora, estableix una major elasticitat pel que fa referència a aquesta planificació que es demana des de la llei a les administracions públiques.

També, en aquest mateix article sisè s'incorporen aquells elements que fan referència a la difusió de les planificacions i programacions i els sistemes d'informació, que ha estat una constant també en tot el debat de la llei: com es podien extreure, com es podien millorar, com es podien enriquir els processos d'informació als ciutadans afectats, als col·lectius, com dèiem abans, a la societat civil organitzada.

En matèria d'elements tècnics pel que fa referència als estudis i projectes, a l'article 10, dos factors que són importants fan referència a tot allò de les canalitzacions relatives als serveis de comunicacions electròniques, que és un element substancial, també, en la modernització i en la posada a punt d'algunes obres amb relació a les noves exigències tecnològiques. Aquests serveis de comunicacions electrònics tornen a repetir-se en diverses esmenes i han estat incorporats a la llei.

Un altre tema important que també s'ha discutit en el decurs de la ponència és tot allò que fa referència als requisits del contractista i, sobretot, a la subcontractació, que sé, sóc conscient que més d'un dels companys que ha participat en aquesta ponència s'hi referirà en el debat posterior, tenint en compte –i per això ho dèiem al seu començament– que aquesta llei en molts aspectes és complementària de la legislació bàsica, i la legislació bàsica ja marca les pautes pel que fa referència a les competències i a les obligacions de contractistes i de subcontractistes.

Finalitzo aquesta intervenció sobre la llei, sumària, ràpida, segurament, no excessivament prolònga perquè deu minuts donen poc de si en aquesta ponència, però, en tot cas, destacar un element fonamental. Un altre debat sortit també de les compareixences i que la ponència ha recollit és el canvi del Consell de Túnels. El Consell de Túnels, que en la seva versió original per part de..., si el projecte original es quedava només amb aquest nom, Consell de Túnels, s'ha entès i s'ha valorat, després de sentir els diversos compareixents, i ha estat criteri també de la ponència canviar-ne el nom, ampliar-ne el nom; en tot cas, Túnels i Obres Singulares. Perquè entenem que els efectes tant des del punt de vista econòmic, social, com d'afectació a la ciutadania en general..., és evident que no només són els traçats dels túnels, sinó totes aquelles obres que puguin tenir en aquest sentit, doncs, una importància transcendental. I, per tant, el Consell de Túnels, passarà a denominar-se un cop aprovat el projecte, Consell de Túnels i d'Altres Obres Singulares.

Es recullen a la llei –i amb això acabo– algunes modificacions també pel que fa al sistema d'arbitratge, que està inclòs en aquesta llei i que és una innovació des del punt de vista legislatiu i jurídic que, realment, millora les garanties generals de les parts que actuen en un procés de concessió d'obra pública.

I acabo aquesta intervenció com a relator agraït al nostre lletrat, el senyor Xavier Muro, a la resta de ponents d'aquesta ponència –la senyora Dolors Montserrat, el senyor Rull, el senyor Domingo, la senyora Clavell i el senyor Vigo, substituït avui pel senyor Estradé–, als juristes del Departament de Política Territorial i Obres Públiques –la senyora Olga Garcia i la senyora Car-

men Sardà–, la secretària general –Carmina Llumà– i a la nostra col·laboradora inestimable, Núria Pérez, el treball que han fet perquè aquesta llei avui pugui veure la llum.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Labandera. Passem ara a la defensa de les esmenes reservades, per ordre de major a menor. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, fer una salutació als experts, a alguns dels experts que ens han pogut acompanyar avui i que van formar part de la Comissió d'Investigació del Carmel. Per als membres d'aquella comissió és un autèntic honor de tenir-los avui acompanyant-nos aquí, perquè de fet, diguem-ne, la llei que estem a punt d'aprovar, doncs, té la gènesi justament en l'informe que vam redactar plegats i que vam consensuar plegats. I aquest és l'inici de tot aquest procés, que és un fet extraordinàriament greu, un fet luctuós, que van ser els fets del Carmel, l'esfondrament del túnel de la línia 5.

Fruit d'aquella ensulsiada, ens vam plantejar dos tipus d'iniciatives parlamentàries. Una primera va ser un debat, diguem-ne, general que vam dur a terme immediatament després d'aquells esdeveniments, i fruit del qual es van aprovar algunes resolucions, entre les quals n'hi havia una que ens demanava específicament que aprovéssim una llei d'aquestes característiques. I més enllà, quan es va acabar la comissió d'investigació i va evacuar un dictamen, aquell dictamen el que establia era quin contingut concret havia de tenir aquesta llei en determinats aspectes, en determinats àmbits.

Per tant, aquesta era una llei complicada de ser gestionada, perquè el legislador –nosaltres– ha de mirar de fer lleis que no responguin a reaccions, a fets puntuals. Aquesta és una norma bàsica que hauríem de ser capaços de respectar i que de fet respectem en la immensa majoria de les ocasions. La legislació, a cop d'esdeveniment, diguem-ne, sovint grinyola per determinades bandes. I, per tant, teníem aquest risc, teníem el risc de fer una llei que fos excessivament casuística, una llei que només respongués a un tema concret, a un esdeveniment concret, però que constrenyís la resta d'activitat. Per tant, aquest era un primer element. Potser, si no hagués passat el que va passar al Carmel, una llei d'aquestes característiques, en els termes que l'hem feta, no hauria fet falta.

Un segon risc és que la llei no sabés trobar l'equilibri entre seguretat i control, d'una banda, i fluïdesa en la tramitació de l'obra pública de l'altra, de fer pivotar tot el control només en l'acumulació i superposició de mecanismes de control i supervisió. Aquest era el segon risc que teníem. Primer, fer una llei excessivament casuística; segon, trencar aquest equilibri complicat en un país, justament, que té un problema de dèficit d'infraestructures.

Des de Convergència i Unió creiem que ens n'hem sortit. Des de Convergència i Unió, des del nostre grup parlamentari, creiem que aquesta és una llei que ha sabut superar aquests dos riscos, aquestes dues amenaces, i per tant ha sabut enfocar els quatre objectius bàsics d'aquesta llei. El primer, garantir la qualitat dels projectes, com a peça clau en el procés de l'execució de l'obra pública. El segon, reforçar la transparència en el procés de licitació en totes les seves parts, com a eix central de la lliure concurrència. El tercer, reblar la planificació i programació de les obres, per tal de donar estabilitat al sector, tot evitant fluctuacions exagerades que impedeixin a les empreses d'afrontar compromisos a mitjà o a llarg termini. I el quart, que és la clau de volta de tot aquest procés, que és garantir la qualitat en l'execució de les obres.

Aquests, doncs, són els quatre objectius, en una llei que ha estat enriquida a partir de diversos elements. Si se'n recorden, al debat a la totalitat nosaltres vam dir, vam apuntar que, si el Govern no hagués estat molt sensible a les al·legacions que es van presentar, nosaltres no hi hauríem pogut donar suport. Però, a més a més, s'ha estat extraordinàriament sensible també en allò que ens demanaven els compareixents. Jo crec que la modificació del Reglament de la cambra, que permet que abans d'iniciar tot el procés, doncs, hi hagi la compareixença dels sectors interessats, ens ha anat bé, ens ha anat molt bé. De fet, per al nostre grup parlamentari ha sigut la principal font d'inspiració.

Però, per altra banda, més enllà de les aportacions dels compareixents, a mi em sembla que és de justícia aquí subratllar la bona predisposició del Govern. I m'adreço molt directament al conseller Nadal, amb el qual en altres ocasions, doncs, la seva i la meua relació es caracteritzen per la confrontació; en aquest cas, em sembla que és de justícia de dir que aquesta llei va endavant perquè el conseller Nadal, diguem-ne, hi ha posat tota aquesta voluntat, juntament amb el seu equip. I ha tingut un excel·lent diputat, el senyor Labandera, que també ha estat capaç de canalitzar aquesta bona predisposició del Govern.

Dit això, m'agradaria acabar de desenvolupar aquesta intervenció en dos blocs. El primer, de posar en valor aquelles transaccions a què hem arribat en determinats àmbits, que ens han permès de bastir aquest acord d'assolir el consens. I un segon bloc serien aquelles esmenes que queden pendents i que els grups de la majoria hauran de rebutjar, la qual cosa no obstarà perquè nosaltres no puguem donar suport a aquesta llei globalment.

Transaccions importants; en posem sobre la taula tres. La primera, les unions temporals d'empresa. Aquest va ser, justament, un dels temes que apuntaven –apuntàvem– a la comissió d'investigació i, per altra banda, també vam anar insistint amb cadascun dels compareixents. El projecte original deia que s'havien de justificar les raons econòmiques o d'especialització tècnica o tecnològica. Hem arribat a una transacció incorporant-hi també elements de caràcter empresarial, que és dir: escolti, les UTE poden ser una oportunitat per tal que empreses locals, diguem-ne, les utilitzin per créixer i professionalitzar-se, ampliant les seves classificacions, perquè, si no, arribaríem a l'absurd que només les

empreses petites molt especialitzades poguessin participar d'aquestes unions temporals d'empreses. Per tant, raons econòmiques, d'especialització tècnica o tecnològica, però també raons de caràcter empresarial que ens permetin reforçar el teixit productiu del nostre país. Hem incorporat i la llei incorpora tot un seguit de cauteles per tal de garantir, a les memòries que s'hauran de lliurar, que aquesta relació sigui una relació que compleix estrictament la normativa de caràcter general i allò que estableix aquesta llei.

Amb relació a les subcontractacions, hem volgut treure pressió a una certa presumpció que una subcontractació pot ser dolenta d'entrada. Però, escolti, no fem prejudicis: les subcontractacions ben gestionades i en els termes que estableix la legislació vigent de caràcter general i de caràcter nacional de Catalunya poden ser un element positiu.

I, per tant, hem incorporat, diguem-ne, alguns aspectes que clarificaven qüestions i que treien la redacció originària de l'àmbit d'allò jurídicament indeterminat, quan es deia que els contractistes haurien d'acreditar si aquestes empreses subcontractades disposen de l'aptitud suficient. Fem-ho més senzill, fem-ho més fàcil: si aquestes empreses subcontractades compleixen allò que estableix la legislació aplicable. Sempre el Govern tindrà la possibilitat, la clau, per, si hi ha un incompliment, impedir que es duguin a terme aquestes subcontractacions. De fet, la mateixa llei ja ho estableix en aquests termes.

Hem parlat de les UTE, hem parlat de les subcontractacions; el tercer element és el Consell Assessor de Túnels i Altres Obres Singulares. Hi hem incorporat aquest afegit «d'altres obres singulars», perquè, si no, incorríem a caure en aquell parany que els deia abans, que aquesta fos només una llei que reforçés molt la idea de la seguretat en els túnels. Hi pot haver altres tipus d'obres que també necessitin un tractament específic, un tractament molt concret.

Per tant, no només serà un consell assessor de túnels, sinó també d'altres obres singulars, i estarà integrat per persones expertes de l'àmbit universitari i professional. Aquestes obres singulars dependran de la complexitat i el volum. Ens deien..., hi ha obres grans que costen molts diners, però que no són excessivament complexes des d'un punt de vista de la seva execució; en canvi, hi ha obres més petites i menys costoses, però que sí que poden tenir una incidència.

Aquests són els elements d'acord. I nosaltres creiem que hem pactat un bon text, com a mínim un text suficientment apte perquè nosaltres puguem donar suport finalment a la llei.

Elements on no s'ha assolit l'acord, i aquí és molt difícil de no caure..., allò, en una miscel·lània inconnexa, i, per tant, intentarem endreçar-ho una miqueta.

Primer, la figura del director d'obra. Quin problema tenim? Que hi ha una desconfiança després del que vam descobrir, del que vam aprendre en aquella comissió d'investigació. I, per tant, fan molta por els modificats, i la llei tanca extraordinàriament la possibilitat de fer

modificats i que el director o la directora d'obres pugui fer matisacions, puntualitzacions.

I em sembla que no podem caure a enrigidir excessivament la llei. Ja hem incorporat les cauteles, però en el dia a dia de la gestió d'una obra pública hi ha d'haver la possibilitat de fer algunes matisacions, algunes puntualitzacions. Aquest és el sentit de la nostra esmena número 10, que diem que es pugui procedir, que el director d'obra pugui procedir a efectuar precisions en el projecte. I fins i tot oferim una transacció als grups del tripartit, en el sentit de dir que sempre pugui ser el gestor qui tingui la clau d'analitzar la idoneïtat d'aquestes precisions, perquè, si no, li traïem un àmbit fonamental de capacitat de decisió al director d'obres. I em sembla que el que necessitem és aportar sentit comú. I la seguretat i el sentit comú no han d'anar desconectats. Si fem la llei excessivament rígida, i en aquest àmbit hi ha el parany que sigui excessivament rígida, em sembla que farem un mal favor.

Aquest és el mateix sentit de l'esmena número 46, que bàsicament el que plantejem és el següent: que les ordres i instruccions es donaran per aclariments, definició de detalls constructius o petites modificacions. I hi afegim que correspon al gestor de decidir si cal que aquestes s'hagin de reflectir com a modificació del projecte i que sigui necessari que s'elabori un document específic amb els tràmits que estableix la llei, o, per contra, simplement quedi com una anotació al llibre d'obres. I, per tant, tornem a donar al gestor la clau per poder decidir en un sentit o en un altre. No creiem que això vulneri l'esperit, diguem-ne, d'aprofundir en la seguretat, l'esperit garantista d'aquesta llei; al contrari, introdueix elements de flexibilització que creiem que valdrien la pena. I, en aquest mateix sentit, el que diem és que el llibre d'ordres hauria de poder estar visat pel col·legi professional corresponent.

També creiem, i reforçant aquesta idea del director de l'obra, que el projectista, si és el cas, també pugui ser escollit com a director d'obra. I si finalment no és escollit com a director d'obra, que es determini, que s'obri la possibilitat que pugui opinar en aspectes de seguretat, de constructibilitat, d'eficiència i, en general, d'informació i explicació dels documents que ell mateix hagi redactat. Ens hi trobàvem molt, que una cosa és el projecte, i l'altra, la direcció d'obra. I hi ha determinats aspectes que el director d'obra no acaba de veure clar d'aquell projecte. Valdria a pena que el projectista pogués tenir un paper actiu per explicar, justament, quan va incorporar determinats elements, per què els incorporava. Aquest és el sentit de l'esmena número 9.

Esmena número 39. I passem a un altre capítol, que és el registre de bones pràctiques. Conceptualment està molt bé dir: «Escolta, llistem totes aquelles empreses que actuen per a les diverses administracions públiques i mirem si ho fan bé o ho fan malament.» Però és que això, senyores i senyors diputats, ja existeix; és el Registre oficial d'empreses classificades per contractar amb l'Administració pública, que atorga els certificats a les empreses que acrediten la seva solvència en el procés de certificació: solvència econòmica, financera, tècnica i professional. I, per tant, doblar no té cap mena de sentit.

També incorporem la necessitat que es faci una planificació concurrent.

I per últim, una darrera esmena que és de també situar en l'àmbit del projecte el coordinador de seguretat i salut; el coordinador de seguretat i salut en la fase de projecte.

Segons un informe de la Unió Europea encarregat a Pierre Lorent, l'impacte de la proposició de directiva d'obres temporals o mòbils sobre formació i de seguretat, més –i atenció a aquesta dada– del 60 per cent dels accidents laborals en el sector de la construcció tenen el seu origen en decisions preses en la fase d'elaboració del projecte i de planificació de l'obra. Per tant, ens sembla de sentit comú, ens sembla de lògica, incorporar aquesta figura. No entenem per què vostès s'hi han tancat d'una manera tan rotunda.

Aquests, doncs, senyores i senyors diputats, són alguns dels aspectes que nosaltres hem volgut incorporar en forma d'esmena, que no hem trobat una resposta positiva. Moltes d'aquestes esmenes tenen forma d'addició, per tant, el seu rebuig no ha de comportar necessàriament el vot contrari. D'alguns articles sí; reservarem un parell o tres d'articles als quals, evidentment, no podem donar el suport.

Ja anuncio, senyor president, que retirem les esmenes 8, 13, 19, 22, 30, 51, que el senyor Labandera ara explicarà exactament quins són els termes de la transacció a què hem arribat, juntament amb el Grup Parlamentari Popular.

I acabar simplement donant les gràcies als ponents dels altres grups parlamentaris i al lletrat de la comissió, el senyor Muro, que, com sempre, amb les seves bones arts, ha sabut trobar el desllorigador de determinats temes que no ens en sortíem.

Ens sembla que a partir d'avui Catalunya tindrà un bon instrument, que haurà de ser aplicat de manera sensata pels successius governs, siguin quins siguin; aquest ha de ser un aliat en la qualitat de l'obra pública, no ha de ser un element que enrigideixi, que dificulti aquesta execució de l'obra pública en el nostre país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, honorable conseller, primer, permeti'm que agraeixi al relator que, en nom de tots els ponents, amb breu espai de temps, el que ell comentava, en deu minuts, doncs, amb sinceritat, ha donat molt de si, perquè ha explicat perfectament quin ha estat el nostre treball, com i de quina manera hem contribuït cadascun dels grups en la confecció, en la millora, per dir-ho d'una manera, d'aquesta llei, que creiem que és molt important, que ve en un bon moment, i que, per tant, nosal-

tres..., i avui m'hi vull referir, abans de posicionar-me en les esmenes..., crec que molts de vostès recordaran que el nostre grup parlamentari, en el debat de totalitat que hi va haver aquí a la cambra el passat mes..., em sembla que era el mes de febrer, del projecte de llei d'obra pública, ja vàrem anunciar que creiem en línies generals que el projecte presentat pel Govern era positiu.

I això ho era per dues raons. Perquè el nostre grup ja va avançar, arran del debat específic sobre l'enfonsament del barri del Carmel, que s'havia d'avançar cap a una major transparència en la contractació de l'obra pública, millorant-ne evidentment els mecanismes i instruments de participació, enfortint garanties d'aquests davant de contractistes i de les administracions contractants.

Així mateix anunciava en aquell moment, i també ho vull recordar, que ho vàrem reflectir en les propostes de resolució, motivades pel debat, les quals, doncs, vàrem presentar el passat 25 de febrer de l'any 2005. És evident que, doncs, el temps evoluciona molt de pressa, però que ha estat un cas cabdal i important, malauradament, però, que ens ha servit també, doncs, perquè hàgim pogut construir entre tots, i de manera especial aquesta voluntat del Govern, aquesta llei de l'obra pública.

I també, doncs, voldria recordar que no solament va ser en aquell moment, sinó que és evident que el Partit Popular havia presentat una iniciativa parlamentària en la qual instàvem el Govern a fer una llei d'aquestes característiques, que avui tenim aquí sobre la taula, específica, en el marc de les competències que podíem desenvolupar des del Govern de la Generalitat.

Creiem, doncs, i així ho vàrem manifestar, que a grans trets el projecte assumeix aquestes línies mestres que pel nostre grup parlamentari eren i són cabdals. És evident que no és la nostra llei; hi hem pogut participar, i no vàrem presentar l'esmena a la totalitat, i sí que hem treballat en el tràmit parlamentari d'aquest projecte presentant cinquanta-sis esmenes.

Tenint en compte que estem davant, doncs, també s'ha de dir, d'una llei molt tècnica, d'una llei que n'has de ser molt coneixedor, perquè hi ha la llei bàsica, d'una banda, i que una cosa no se superposi amb l'altra, sincerament, el Grup Parlamentari Popular hem fet precisions concretes a través de les esmenes presentades.

Hem participat en tot el procés, i val a dir que, en nom del Govern i del grup parlamentari, del Grup Socialistes, el senyor Roberto Labandera ens ha acceptat, entre esmenes acceptades i transaccionades del nostre Grup Parlamentari, el 30 per cent d'aquestes. Aquestes esmenes ja estan recollides, i és evident que estan recollides en l'informe de la ponència que avui és motiu de debat i, posteriorment, doncs, d'aprovació.

Vull recordar que, de la resta d'esmenes, en comissió vàrem retirar vuit esmenes i la resta les vàrem reservar per defensar-les en el Ple.

Senyor, president, hem arribat a un acord. Fa uns breus moments el diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula recordava que hi ha hagut una transaccional, que hi ha hagut una transaccional important, amb l'esmena

37, del Grup Parlamentari Popular, de la qual, doncs, el mateix senyor Labandera, senyor president, li farà el trasllat, de l'esmena signada per tots els grups parlamentaris, que transaccionem, i, evidentment hi estem d'acord.

Per tant, la nostra esmena 37 queda retirada en base al fet que pugui prosperar aquesta esmena transaccional.

I els faig avinent, senyor president, que, en ares d'ampliar aquest consens aconseguit en el treball de la ponència, perquè nosaltres creïem, com els deia, que a grans trets al Grup Parlamentari Popular ens satisfia la mateixa llei, el grup parlamentari retirem totes les esmenes, llevat de tres esmenes, senyor president; llevat de la número 50, de la 52 i de la 58, que corresponen a l'article 52.

I per què dic això? Doncs, hem volgut i hem mantingut aquestes esmenes, no perquè estiguem en contra de l'esperit de l'article, sinó de l'aspecte relatiu a la denominació de l'article. Hem defensat i defenso que el redactat presentat pel nostre grup, en base a les esmenes, doncs, era el de Consell Assessor de Túnels i Grans Infraestructures.

Nosaltres, el nostre grup, estem totalment d'acord amb la creació d'un consell assessor de túnels, amb les personalitats que podran estar presents en el Consell Assessor de Túnels, i que, la veritat, doncs, enriqueix, de cara al present i al futur, una vegada aquesta llei entri en vigor, qualsevol qüestió que pugui ser cabdal quan parlem d'obres o d'infraestructures importants, no solament, evidentment, de túnels, sinó d'altres infraestructures que per la seva complexitat, evidentment, aquest consell assessor hi podrà anar molt i molt bé.

I vostès em diran: «I per què mantens aquestes tres esmenes?» Doncs, sincerament, al redactat —que es va ampliar del que era en principi, que era només el Consell Assessor de Túnels i que després s'ha adoptat que sigui Consell Assessor de Túnels i d'Obres Singulares—, nosaltres creiem que és més escaient tècnicament les «grans infraestructures» que les «obres singulares». No ho dic amb esperit de crítica, sinó que nosaltres creiem que tècnicament, per al desenvolupament i per a l'esdevenidor futur que ve en obres a Catalunya..., creiem que el títol és millor tal com els comentava i com comenten les nostres esmenes.

Per tant, no coincidim en el redactat final de les obres singulares, que contempla..., i el que el Govern i, doncs, el tripartit volen mantenir, que ho entenem però no ho compartim. I vostès em preguntaran: «Bé, i per què?» Doncs, senzillament, de vegades diem que el nom no fa la cosa, i en aquesta ocasió el nom sí que fa la cosa. I nosaltres creiem que el nom, en aquest contingut del consell assessor, indica, de present i de futur, cap a on i com podem treballar. I, per tant, nosaltres creiem que —ja ho diu la paraula— no ens quedem en obres singulares, sinó que anem amb més pluralitat i anem a parlar de grans infraestructures.

Per aquesta raó, nosaltres mantindrem aquestes esmenes. Sabem, coneixem, que no gaudiran del seu suport. I és evident que a l'article 52 nosaltres no hi podem votar en contra, però sí que ens abstindrem, perquè nosaltres

els hem comentat en diferents qüestions que volíem mantenir aquest redactat.

Per finalitzar, permetin-me que faci, evidentment, tots els agraïments. El senyor Labandera ha explicat molt bé tot el contingut de la mateixa... Permeti'm fer els agraïments a tots els representants que van venir a la Comissió de Política Territorial amb la seva compareixença, els representants dels col·legis oficials de Catalunya, entitats socials, laborals, de tot tipus..., socials, que han comparegut en la comissió i que amb la seva col·laboració ens han permès tenir una visió tècnica, laboral, de seguretat, de qualitat, de geologia, molt i molt important, i potser fins i tot millor de la que podíem tindre els diferents grups parlamentaris en el moment de tenir el projecte inicial a la mà. La geologia, que és cabdal i important, crec que la compareixença va ser d'una gran intensitat. I crec, per tant, que totes aquestes compareixences han permès també que el nostre treball, a través de les esmenes, hagi pogut ser les que han pogut ser, no?

Agrair, com sempre, la col·laboració del lletrat senyor Muro, de tot l'equip, així com a tots els ponents de cadascun dels grups parlamentaris, que han pogut contribuir, que hem parlat, ens hem entès, per dir-ho d'una manera, per tal que fossin acceptades les esmenes transaccionades, les nostres, i amb altres grups parlamentaris. De manera especial amb vostè, senyor Roberto Labandera, pel seu interès a recollir esmenes del Partit Popular encaminades a millorar el text del projecte de llei, i que fins a l'últim moment, com vostè molt bé sap, en la passada comissió del dia 20 i avui mateix..., doncs, així ha quedat reflectit.

I agraeixo –permetin-me que ho faci– a l'assessor del meu grup parlamentari, que ha assessorat aquesta diputada que els parla, el senyor Carles Jaume, que he pogut rebre d'ell la interpretació tècnica i jurídica de la llei, i això, doncs, també et facilita la labor i la gestió no solament per a les teves esmenes, sinó per comprendre i entendre altres esmenes d'altres grups parlamentaris, bé siguin esmenes del grup del tripartit o bé siguin del grup de Convergència i Unió. I, per tant, per això he volgut expressar aquest agraïment.

I, per tant, anuncio, doncs, que votarem a favor dels articles de la llei, llevat del número 52, que ens hi abstindrem, i que votarem favorablement el Dictamen del Projecte de llei de l'obra pública, esperant, evidentment, que quan entri en vigor, doncs, pugui ser una molt bona llei, al costat de la llei bàsica, aquesta Llei de l'obra pública, i que ajudin que molts processos –que potser n'hem tingut pocs, però malauradament han sigut importants–..., o que en un futur puguem millorar la qualitat en totes les vessants que estan dintre de l'elaboració, evidentment, d'obra pública: contractant, contractistes, la part de l'Administració, etcètera, en benefici, evidentment, de la societat civil catalana i de la societat sociocivil econòmica catalana, que serà molt important per tots nosaltres.

Res més.

I moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, en nom del Grup Mixt, i per defensar les seves esmenes, l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Honorable *conseller*, señor presidente, ilustres diputados y diputadas, como ha referido el ilustre diputado señor Rull, al principio fue el Carmelo. Y fue el Carmelo el que ha sido la causa de la existencia de la Ley de obra pública catalana. Viene a cumplir, esta cámara y hoy, un mandato del propio Parlament, que fue consecuencia de esos hechos, los hechos del Carmelo. Hechos que, por cierto, todavía hoy colean y no se han acabado de resolver, que a veces olvidamos. Quedan todavía residuos y, si no, alguna asociación por ahí lo recuerda de vez en cuando.

Pero, en todo caso, también me gustaría hacer referencia a la resolución de febrero del 2005, que fue el *big bang*, el inicio de este proyecto de ley, y aun cuando no se refiera a esta ley, recuerdo que allí también, en un apartado de aquella resolución, se obligaba a crear una oficina antifraude. Esperemos que en alguna legislatura, y a lo mejor es en esta, podemos contar con una oficina antifraude en Cataluña.

La Ley de obra pública que hoy aquí probablemente se aprobará, y que regula la obra pública catalana, tanto la promovida por la Generalitat como por las administraciones locales, consideramos que es una buena ley. Y así lo ha puesto de manifiesto el relator de la ponencia, el ilustre diputado señor Labandera, a quien felicito por sus gestiones, aun cuando no tenga ningún motivo este grupo para hacerlo, puesto que ninguna de las enmiendas que se ha planteado ha sido aceptada en el proceso de la legislatura.

En este sentido, quiero anteponer el interés público al interés de este grupo parlamentario. Valoramos el contenido de la ley, aun cuando no se hayan tenido en cuenta las propuestas, las enmiendas que se hicieron por parte de este grupo parlamentario, por parte de este diputado, en el curso de la ley, y que por eso nos vemos obligados a reservar para el Pleno y defenderlas posteriormente, como tendré ocasión de realizar.

El ilustre diputado Labandera ha hecho referencia al desarrollo de la ley y ..., que es que regula aspectos relacionados con la planificación, la programación, la proyección, la contratación, la dirección y la ejecución de la obra pública en Cataluña, además del novedoso Consell Assessor de Túnel i d'Altres Obres Singulares.

La ley es ambiciosa. Es ambiciosa puesto que tiene un componente recopilador de la norma ya existente, y al mismo tiempo innova, especialmente en aspectos relacionados con la transparencia en el proceso global de contratación y la introducción de aspectos relacionados con la seguridad de la obra y de aquellos otros que contribuyen a crearla, esto es, la de los trabajadores.

La ley, a nuestro juicio, refuerza la seguridad jurídica y pone las condiciones, los requisitos, para que mejore la calidad de la ejecución de la obra pública, de la construcción de la obra pública en Cataluña, aun cuando

echamos en falta, quizá, un mayor atrevimiento en la regulación de las subcontratas, que podría haber contribuido a evitar a veces el uso indebido que en tantas ocasiones se hace de esta figura y que tiene tan perjudiciales consecuencias para la seguridad de los trabajadores.

Es una ley de actualidad, y a ello se ha referido antes el señor Rull cuando la ligaba al hundimiento del Carmelo. Pero no solamente al hundimiento del Carmelo. Hoy mismo, aun cuando no sea competencia de la obra pública catalana, pero es cierto que existe una desconfianza ciudadana respecto a la ejecución de túneles en Cataluña, y el túnel del AVE es una buena muestra de ello.

Y siendo una ley de actualidad, y en eso coincidimos con alguna intervención anterior, traspasa lo inmediato para regular lo sustancial con efectos duraderos. Esperamos que sea una ley que tenga vigencia en el tiempo y que no merezca demasiadas modificaciones, porque sea eficaz y garantice una obra pública catalana adecuada.

Celebramos y consideramos especialmente afortunada la creación del Consell Assessor de Túnel·s i d'Altres Obres Singulares, quizá con independencia del nombre, pues si bien el nombre no hace la cosa, sí que nos hubiera gustado, a lo mejor, que se hubiera establecido una mayor definición en la ley de lo que se entiende por «obra singular», y no se ha atrevido a ello.

Ahora bien, las preocupaciones, controles y asesoramientos tendrán eficacia si se cumple escrupulosamente la ley. Si no es así, estaremos ante papel mojado. La confianza de los ciudadanos se consigue con buenas leyes y con buena gestión de las administraciones públicas. De buenas leyes está el cielo empedrado; de buenas gestiones de las administraciones públicas, no tanto. Es ahí donde está el reto y donde tienen que dar la talla las administraciones públicas, especialmente la Administración catalana, que es la impulsora y la que tiene mayor compromiso, pero al mismo tiempo todos los agentes que participan en la obra pública.

En resumen, apoyamos el dictamen. Hemos dicho que consideramos que es una ley valiosa, positiva, pero también lamentamos que no hayan prosperado ni en ponencia ni en comisión, ni hoy aquí en el Pleno, y era la última esperanza nuestra, algunas de las enmiendas que sin duda entendíamos que mejoraban la ley.

No acabamos de entender, sinceramente, por qué no se ha aceptado que en el estudio informativo o anteproyecto..., no se haya entendido conveniente su remisión a la autoridad medioambiental para que pueda hacer las indicaciones oportunas al promotor, a efectos de la redacción del estudio de impacto ambiental. Hubiera mejorado y hubiera garantizado mayormente la seguridad medioambiental.

Tampoco entendemos por qué la ley no ha procedido..., o no ha entendido oportuna la creación en el Departamento de Economía y Finanzas de un órgano de supervisión de las obras públicas promovidas por la Generalitat, para que cuando se considere que el desarrollo de la obra no se ajusta a lo previsto en la ley se comunique al promotor de la obra, y tampoco entendemos por qué el contenido

de la auditoría técnica no sea revisado por este órgano cuando se puedan plantear deficiencias.

Otra de las enmiendas que se proponía por nuestro grupo hacía especial referencia a la sensibilidad que los ciudadanos..., y buena prueba de ello han sido las comparecencias que han tenido lugar en la comisión, y en este sentido quiero recordar especialmente la de la Confederación de Asociaciones de Vecinos, en la que se planteaba la necesidad de ser especialmente cauteloso en la mejora de los procesos de información pública.

Nosotros aportábamos en su momento una enmienda que precisamente trataba de garantizar que los ciudadanos directamente afectados por las obras públicas –en aquellas que sean de especial trascendencia– tengan la seguridad de la notificación personal, que no se enteren a través del boletín oficial, que no se enteren a través de una página web que no siempre todo el mundo consulta, sino que hubiera una notificación personal a los directamente afectados, para que pudieran hacer las alegaciones en trámite de audiencia. No se ha entendido así, y creemos que se ha perdido una gran oportunidad para ello.

En todo caso, reiteramos nuestra predisposición al voto favorable de la ley, al voto íntegro de la ley, y no vamos a poner más prevenciones. Únicamente les invito a reflexionar sobre la conveniencia ..., una última reflexión sobre la conveniencia de aceptar alguna de las enmiendas que nosotros proponemos. Sin duda..., no les quepa la menor duda que mejoraría el contenido de la ley que se aprobará.

Muchas gracias.

El president

Té la paraula, seguidament, per fixar la posició sobre les esmenes reservades i el text del dictamen, en nom del Grup Socialistes, l'illustre senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Bé; gràcies, president. Em referiré en primer lloc, justament perquè ha estat el grup amb què no hem pogut transaccionar, malgrat la intenció d'aquest ponent de buscar el màxim d'acords, bàsicament perquè..., a les esmenes que resten vives del Grup Mixt. Bàsicament, senyor Domingo, perquè la justificació –i ho veurà ràpidament– és molt senzilla: la tramitació en matèria mediambiental del qualsevol projecte ja està legislada. I, per tant, qualsevol referència, eh?, que durant aquesta tramitació o en aquesta llei fes referència a aquesta matèria seria d'alguna forma fer allò que aniria en contra de l'economia processal de qualsevol projecte.

I és per això, i no pel contingut de l'esmena, que hem cregut que no havia d'estar en aquesta llei un procediment que ja es contempla en la normativa actual amb relació a les obres.

Vostè també feia referència a l'òrgan de supervisió en..., vostè assenyalava en l'esmena o assenyalava, el seu grup, la creació d'un òrgan de supervisió dins l'àmbit del Departament d'Economia i Finances perquè fes com a control d'aquestes obres. Però vostè d'alguna forma ha explicat avui una altra cosa com a justificació.

Jo no sé si ho ha volgut lligar, o està lligada. Vostè ha parlat del tema de l'oficina antifrau. Home, no és la llei de l'obra pública la que ha de plantejar temes d'aquestes característiques, eh?

En tot cas, nosaltres hem cregut oportú deixar clar que els organismes de supervisió ja estan molt fixats en la llei, tant en la bàsica com en la complementària, que acosta aquesta llei a tota la tramitació, i per això hem desestimat la incorporació d'aquesta esmena.

Amb relació als processos de transparència, als processos de publicitat, als processos informatius, senyor Domingo, en aquesta llei si d'alguna cosa justament es parla i hi és de forma molt detallada és justament de les garanties que tinguin els ciutadans afectats. Inclús hem incorporat alguna esmena que diu: «La societat civil organitzada, però sobretot els ciutadans afectats, en matèria d'informació sobre els efectes que puguin tenir aquestes obres en la seva vida quotidiana.» De l'article 12 al 19 es parla d'aquesta matèria dels processos d'informació; l'article 39, l'article 40, eh?, que parlen justament dels temes de publicitat i d'informació als ciutadans i als usuaris.

Per tant, i com jo també li vaig fer arribar el dictamen que es feia per part del departament jurídic sobre el grau de concreció que els processos d'informació tenien en la llei, no hem cregut oportú incorporar-hi aquesta esmena que presentava el seu grup.

Però li diré sobretot que, i li hi faré referència, no?, on estava, on radica la diferència amb l'esmena que presentava el Grup Mixt. Fonamentalment en un factor que deia: «Localitzar un per un els veïns afectats de forma individual per donar-los la informació, per facilitar-los la informació.» Vostè ha de comprendre que això, des del punt de vista experimental i material, té dificultats importantíssimes, però en canvi les garanties del ciutadà, les garanties del ciutadà afectat, allò sí que quedava completament a *buen recaudo*. Queda absolutament garantit que els drets dels ciutadans no s'incompleixen de cap de les maneres i que tindran accés a tota la informació, eh?

I és per això que, senyor Domingo, no hem acceptat les esmenes del seu grup. Li agraeixo de totes formes que, malgrat que no hem tingut l'oportunitat, vostè doni suport a aquest projecte, i li agraïxo al seu grup també, per tant, aquesta disponibilitat.

Passo a respondre, també, algunes de les observacions que s'han fet sobre altres esmenes, la 50, la 52 i la 58 del dictamen, corresponents al Grup Popular, que no han estat acceptades. O sigui, hi ha un debat important sobre exactament què volem dir quan parlem d'«altres obres singulars». Això ha quedat definit en un punt, que a mi m'agradaria també tornar-lo a citar, allò que diu l'article 21.1 quan parla, justament, d'aquestes obres que corresponen, diguéssim, a l'àmbit d'obres a què fa referència la llei. I, quan parlem de grans infraestructures, jo crec que si féssim un joc de cercles seria d'alguna forma, estarien incorporades en aquestes grans obres singulars, perquè l'article 21.1, que acaba definint exactament què són aquestes obres que són l'àmbit d'actuació de la llei, assenyala clarament, senyora Montserrat, que diu túnels de zona urbana, túnels d'especial complexitat tècnica

i grans obres que per la seva complexitat requereixen, justament, d'informe d'aquest consell assessor. És evident que la definició abasta un conjunt d'obres que va més enllà de les infraestructures. En tot cas, si no hem acceptat aquestes tres esmenes, senyora Montserrat, és perquè consideràvem que «grans infraestructures» possiblement no fóra del tot suficient com a concepte, eh?, amb relació a les obres singulars. Però, en tot cas, també, com vostè sap, hi havia tota la voluntat de poder fer una transacció en aquests aspectes.

Em referiré a alguna de les esmenes que ha citat, també, el senyor Rull que es mantenen vives. Ell plantejava, per exemple, el rol o la funció del director d'obra en les modificacions del projecte. Sí que és cert que aquesta llei, vostè ho deia, és una llei garantista. Sí que aquesta llei segurament, eh?, és absolutament garantista i rigorosa amb relació a alguna de les perversions –si em permet l'expressió– que a vegades es poden trobar en les obres públiques, que les modificacions s'han realitzat, eh?, per part d'alguns que no són els autors del projecte, o, per dir-ho d'alguna manera, sense el rigor en què una modificació d'una obra, una modificació d'un projecte..., es requereix un altre procés. I és per això que hem volgut separar, eh?, senyor Rull, la funció i precisar exactament que la direcció d'obra té una funció especificada i que, en canvi, el projectista en té una altra. I, per tant, no acceptem per això el tema de la modificació, no el matís. Perquè vostè ha dit abans: «Modificacions o matisos.» Una cosa és un matís, però una altra cosa és una modificació de projecte, eh? I, en tot cas, he entès que segurament vostè ho ha fet més com un recurs literari i no com una precisió. Si vostè es refereix a modificacions, nosaltres entenem que la llei ha de ser rigorosa que el director d'obra no té aquesta competència.

L'altre tema important que vostè ens assenyalava, no?: el visat dels col·legis professionals pel que fa al registre d'ordres. I nosaltres diem: «Bé, exactament aquest llibre de registre d'incidències que es puguin produir en una obra, quin caràcter tindrà?» És que quan comencem l'obra ens anem al col·legi corresponent, comprem el llibre, paguem per la compra d'aquest llibre i després fem dos llibres paral·lels? O és que haurem d'anar, cada vegada que hi hagi una incidència, a avisar d'aquesta incidència el col·legi corresponent? Entenem que la supervisió i el llibre d'ordres que té el promotor ja és un instrument suficient, si es compleix i si es tracta amb el rigor que correspon, perquè no faci falta aquest altre doble llibre de visats.

El tema de la funció del projectista, que el projectista pugui ser també el director de l'obra. Nosaltres no l'hem rebutjada, senyor Rull, perquè no hi puguem coincidir, sinó perquè sap vostè perfectament que això està regulat en el text refós de la Llei de contractació de les administracions públiques, al 52.3. En tot cas, vostè em podrà dir que la interpretació que en fem és una interpretació absolutament rigorosa o rígida, però, en tot cas, nosaltres considerem que és una garantia que es pugui fer d'aquesta forma com ha quedat plantejat a la llei.

Després la supressió que planteja en l'esmena 39 del registre de bones pràctiques és una de les conclusions que també el mandat parlamentari ens donava i, per

tant, nosaltres no hem acceptat la seva supressió i hem considerat que era necessari i era important que es mantingués aquest article, que és exactament l'article 37, tot l'article 37 de la llei.

En matèria de planificació concurrent, vostè ha insistit durant el debat de la Ponència que nosaltres acceptéssim aquesta esmena. Les dificultats de la planificació concurrent –i no la voluntat que sempre la planificació pugui anar a ser concurrent–, les dificultats específiques de la planificació concurrent són exactament la capacitat de portar-la a la pràctica. I, per tant, no volíem deixar en la llei una matèria que pel seu grau d'incompliment després podria ser, justament, una mancança de l'aplicació legislativa.

I amb relació a l'aspecte que diu «el coordinador de seguretat i salut en fase de projecte», també en moltes ocasions tot el que fa referència a la seguretat i la salut vostè sap que es contracta de forma separada. Per tant, nosaltres hem considerat que no era oportú que estigués en la contractació en fase de projecte justament la figura d'aquest coordinador de seguretat i de salut.

Bé, i, finalment, senyor president, li he lliurat les transaccions a les esmenes 36, que els grups que donem suport al Govern hem fet amb Convergència i Unió sobre l'article 34, que fa referència a un debat interessant que hi hagut en ponència, i més enllà de la ponència, sobre les UTE, sobre un factor fonamental que vostè ha assenyalat, senyor Rull: la importància que les empreses catalanes també puguin justificar la creació de les UTE per interessos empresarials i no exclusivament econòmics o d'especialització tecnològica. I després hem estovat els articles, si em permet l'expressió, amb referències a la legislació estatal, que, com tots bé sabem, estan en aquests moments també a punt de desenvolupar-se, ja sigui per via reglamentària o d'aprovació, modificacions substancials que van en aquesta línia. I, per tant, l'article 34 ha quedat redactat en els termes que hem procedit en la transacció.

I amb relació a la subcontractació, que ha estat un dels elements de debat, també hem arribat a aquesta transacció, conjuntament amb una esmena del Grup Popular, l'esmena 37 i l'esmena 38, bàsicament per diverses coses. Primera, perquè sempre els contractistes hagin d'acreditar davant l'òrgan de contractació que el subcontractistes compleixen el que estableix la legislació aplicable. L'article inicial era molt més concret. Segona, les condicions, evidentment, que s'estableixin per a aquestes subcontractacions han de quedar reflectides. I, tercera, que tot això es reflecteixi en la memòria final, que és un objectiu que planteja la llei i que també estava en l'informe del mandat parlamentari.

Dit això, senyor president, nosaltres, doncs, donarem suport a aquesta transacció i rebutjarem les esmenes que queden vives dels grups que ho han plantejat: Convergència i Unió, Partit Popular i Grup Mixt. I, en tot cas, torno a agrair als ponents la seva permeabilitat expositiva i de diàleg i de treball a l'hora d'elaborar aquesta llei, i agrair també i saludar els experts que hi havien col·laborat, la senyora Carmina Virgili i la resta, i també el secretari general de Seguretat, que havia format part dels

treballs de la comissió com a president, eh?, el senyor Boada, que ens han acompanyat en aquesta sessió.

Gràcies, president. Gràcies, diputades i diputats. Gràcies a tots.

El president

El senyor Miquel Àngel Estradé, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula.

El Sr. Estradé i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre grup, com ja és públic i notori, perquè ja ho hem anunciat, donarem suport a aquesta llei. I donarem suport a aquesta llei fonamentalment per tres motius: un, perquè respon a un mandat parlamentari, i els mandats parlamentaris, doncs, s'han d'obeir, s'han de complir. I tot i que això sembla obvi, doncs, hem de dir que, en aquest cas, aquest mandat parlamentari s'ha materialitzat en un termini raonable i, a més, en un clima de consens, cosa que no sempre ha succeït en aquesta cambra.

Per altra banda, és una llei força oportuna, perquè tot allò que envolta l'obra pública, tot allò que envolta l'execució de l'obra pública, doncs, la veritat és que és motiu d'interès per part de la ciutadania, per part dels mitjans de comunicació també, i sovint, no sé si per bé o per mal, doncs, està envoltat de polèmiques que tenen la seua transcendència, no? Tots recordem la crisi del Carmel i el debat públic, ciutadà i polític que va suscitar també en aquesta cambra, o recordem la famosa polèmica del 3 per cent, que la Catalunya benpensant vol oblidar, però que va existir i d'alguna manera o altra segueix existint, o bé, el que fa referència, en aquest moment –que és un tema de moltíssima actualitat–, per exemple, al traçat del TGV per Barcelona, i que és una qüestió que incideix també directament en l'obra pública, no?, i que tots sabem que està despertant, doncs, déu n'hi do!, el debat i la polèmica que això està despertant.

Per tant, com que l'obra pública és una part molt important, doncs, de l'obra que s'executa al nostre país, i a més, el titular, és a dir, el promotor és l'Administració i es finança amb cabals públics, és a dir, es finança amb els diners de tots, doncs, això obliga l'Administració a ser especialment curosa, ens obliga a ser especialment curosos, a ser especialment escrupolosos, a tenir una actitud exemplar. I, per tant, doncs, ho repeteixo, aquesta llei és molt necessària.

Nosaltres entenem que pot tenir un impacte molt positiu, doncs, en un seguit de qüestions, perquè, si s'aplica correctament –i estem convençuts que s'aplicarà correctament i aprofundint en el seu esperit i en les seves circumstàncies–, doncs, pot ajudar a incrementar el prestigi de les institucions, perquè, ho repeteixo, l'obra pública és seguida amb lupa per la ciutadania i pels mitjans de comunicació. Pot també incrementar la confiança dels ciutadans en la política, pot contribuir a la competitivitat del país i de les seves empreses, pot millorar la vertebració territorial, pot tenir també una incidència directa sobre la professionalització de la gestió de l'obra, pot millorar la sostenibilitat, pot també refor-

çar la mobilitat, pot també fer una aportació important a la qualitat del nostre mercat laboral i, en definitiva, pot ajudar a donar garanties a la ciutadania en qüestions de seguretat, perquè, al cap i a la fi, l'obra pública ens acaba afectant a tots d'una manera o de l'altra.

I en aquest sentit, doncs, em sembla oportú i necessari recalcar els principis generals que informen aquesta llei, perquè expliquen molt bé, per una banda, els objectius i, per altra banda, també ens indiquen quins poden ser els beneficis, doncs, d'aquesta llei. Perquè, per una banda, doncs, la llei pot garantir la idoneïtat de l'obra a les necessitats socials i econòmiques; pot garantir també l'adequació de l'obra pública a l'entorn, als indrets a on s'executi; la qualitat dels projectes i dels materials; ja ho hem dit també, pot reforçar la seguretat de les persones; també pot ser un instrument molt adequat per a assegurar l'eficiència dels recursos, i quan parlem de cabals públics és molt important assegurar aquesta eficiència.

Tindrà també una repercussió especial, sobretot, en el que fa referència al compliment de la legislació sobre subcontractació. I aquí hem de recordar que si aquesta legislació s'aplica de forma curosa, doncs, pot ajudar a fer més eficients les nostres empreses i pot millorar l'execució de l'obra. Però, si no és així, també sabem que la subcontractació pot originar conflictes i pot ser també la font d'alguns problemes seriosos que tots hem anat detectant.

També la llei assegura, doncs, la participació de les entitats i de les associacions en la planificació; millora la informació a les persones afectades; estableix clarament la publicitat dels plans i dels programes; garanteix la transparència i la concurrència i la publicitat dels processos de contractació; assegura la sostenibilitat i la protecció del medi ambient, i, en definitiva, pot fer una aportació molt important a la celeritat en la tramitació dels procediments.

I tots aquests principis, doncs, són un bon compendi dels objectius, de les justificacions per les quals s'ha redactat i s'ha consensuat aquesta llei, i poden explicar per què s'ha redactat i, en definitiva, per què s'ha decidit un determinat contingut. Tot i que són molt importants, aquests principis, i que jo crec que expliquen molt bé de forma general, doncs, el que són els pilars i les columnes vertebrals d'aquesta llei, al nostre grup ens agradaria incidir en algunes qüestions concretes. No ho farem en totes les que considerem importants, perquè els altres diputats que m'han precedit, doncs, han donat explicacions que jo crec que han estat molt interessants, però sí que creiem que hi ha altres qüestions que també són importants que potser no s'han tractat i en què nosaltres creiem que val la pena insistir, per donar una visió més àmplia i una visió més global de les bondats i les virtuts d'aquesta llei.

Per exemple, tot el que fa referència al reforçament de la supervisió. Una bona supervisió, doncs, dels projectes i de tota la redacció de la documentació, entenem que és la garantia perquè després, un cop entrem en el terreny concret de l'execució de l'obra, un cop entrem en la materialització dels projectes, realment, el procés sigui un procés que doni els resultats que nosaltres vo-

lem i els resultats que nosaltres esperem i que la ciutadania ens reclama.

La llei preveu també una supervisió contínua, sobretot en el cas de projectes de túnels en zones urbanes, i tots sabem que tot allò que fa referència als túnels en zones urbanes, doncs, genera una especial inquietud. I, ho repeteixo, aquests últims mesos, doncs, hem estat tots espectadors del debat ciutadà que s'ha originat a Barcelona amb el traçat de l'AVE. I aquesta és una polèmica que seguirà i que, evidentment, si existeix un marc legal que ajudi a oferir solucions objectives per tal que aquestes polèmiques es puguin conduir de forma adequada, doncs, això serà positiu per a tots, no?

La llei també preveu una auditoria tècnica, que és un altre instrument, doncs, per assegurar que els projectes es redacten d'una forma correcta.

Incideix també en les unions temporals d'empreses. Tots sabem que les UTE són un mecanisme necessari, imprescindible, doncs, perquè, a causa de la complexitat de bona part de l'obra pública, és molt difícil que una sola empresa pugui abordar totes les necessitats. Per tant, el que preveu la llei és que s'hagi d'especificar quins són la capacitat i la solvència i els mitjans econòmics i tècnics i personals de cada una de les empreses que integren aquesta unió temporal, no?, i això és un principi també de transparència i una garantia de solvència tècnica i de solvència professional, en definitiva.

També incideix, com no podia ser d'una altra manera, en la subcontractació. I aquí, en aquesta cambra, hem mantingut debats sobre el que pot reportar la subcontractació quan no està prou ben regulada o quan és utilitzada de forma perversa; i al revés, quan la subcontractació, doncs, està ben regulada i s'utilitza correctament, és un element d'eficiència i és un element que permet optimitzar recursos. Doncs, el que diu la llei, entre altres coses, és que els contractistes han d'acreditar davant de l'òrgan que contracta que els subcontractistes tenen la solvència suficient per a realitzar la tasca que se'ls ha d'encomanar; és a dir, que compten amb els elements tècnics i humans suficients.

Per altra banda, el contractista ha d'informar l'òrgan de contractació, doncs, dels pagaments que ha efectuat als subcontractistes i ha de presentar una memòria on tot això queda recollit, amb la qual cosa sabem llavors, podem conèixer millor, realment, els termes reals en què s'ha produït aquesta subcontractació.

També, en l'execució de l'obra la llei preveu una informació precisa, clara, als ciutadans i als usuaris, i, tot i que això és un principi de sentit comú, és a dir, potser no caldria..., això ja ho haurien de fer les administracions d'ofici, doncs, com que sempre no ha estat així, aquí la llei ho regula perquè a partir d'ara no hi hagi cap mancança en aquest sentit.

Respecte a les garanties de seguretat i de salut en el treball, el que preveu la llei és que les persones responsables de la coordinació de la seguretat i l'obra es puguin contractar independentment i abans de la designació de la direcció de l'obra o de l'empresa constructora, com una garantia més que, realment, la seguretat i la salut en el treball estaran garantides.

I, finalment, també faré referència, doncs, a una qüestió que han esmentat, que ha esmentat algun dels diputats que m'han precedit, però que jo crec que per la seua importància, doncs, no és sobrer que hi tornem a incidir, que és la constitució d'un consell assessor de túnels i d'altres obres singulars, perquè, com sabem, tot allò que envolta aquest tipus d'obres requereix un especial seguiment i requereix l'existència d'un organisme que vetlli perquè l'execució d'aquesta mena d'obres, que són segurament potencialment les més conflictives, doncs, s'executin d'una forma eficient, d'una forma segura, d'una forma correcta, perquè no creïn cap problema.

Per tant, doncs, nosaltres entenem que per part dels ponents..., en aquest cas, vull agrair la feina que ha fet el diputat del meu grup, el senyor Pere Vigo, que per motius de salut avui és absent, i al qual, doncs, desitgem que aviat es pugui incorporar als treballs d'aquesta cambra, com també, per descomptat, he d'agrair la feina de tots els altres ponents i del personal de la casa que ha assistit en els treballs de la ponència els diputats. Crec que la cambra en conjunt ha fet una bona tasca; malgrat que hi ha algunes esmenes que es mantenen vives, crec que tenen una importància menor i una incidència petita dins del que és el conjunt de la llei, i el que podem dir és que és una llei consensuada, que serà una llei útil i que, en definitiva, doncs, podrà permetre'ns a tots plegats estar molt més tranquils quan hàgim d'emprendre noves obres públiques.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Estradé. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell i Nadal

Gràcies, president. Bé, el primer que m'agradaria fer és saludar les persones que ens acompanyen i, en especial, els representants sindicals; la secretària, Carmina Llumà; els membres que van formar part de la comissió d'investigació del Carmel, experts i experta especialment, i el que va ser president de la comissió, saludar-lo amb un especial afecte, evidentment, el senyor Joan Boada. Tots ells, experts que penso que cal dir que són experts en obra pública.

I m'agradaria mencionar especialment que, malgrat que la comissió d'investigació va ser dels fets del Carmel, aquesta no és la llei dels fets del Carmel. No és, no ha de ser una llei del passat; no volem rebotcar-nos en records ingrats. És una llei de futur, és una llei amb la qual el Govern, la majoria parlamentària que el sustenta, i també parcialment l'oposició en tot allò a què s'ha pogut arribar a acords, volen mostrar, volen visibilitzar aquest interès a fixar criteris de rigor i bona feina quan es tracta d'obres públiques.

I la millor manera de fixar aquests criteris és fer-ho amb una norma, amb una norma amb rang de llei a més, lluny de decisions opaques, a vegades arbitràries, a vegades injustificades, que en altres moments creiem que han caracteritzat la forma d'adjudicar i executar l'obra pública en aquest país. La llei s'ha cenyit a les

obres d'enginyeria civil; és cert que són aquelles en què tenim major preocupació i, dins d'aquestes, en especial les obres subterrànies. Crec que cal dir clarament que són aquestes obres, les d'enginyeria civil, aquelles en què hem detectat l'existència de pràctiques una mica viciades, que obliguen que hi actuem, perquè això pot ser excessivament arriscat, sens perjudici que algun dia ens puguem veure amb cor d'estendre aquesta regulació a totes les obres públiques.

Però segurament és raonable que comencem per allò que més ens preocupa, i més tenint en compte un fet que penso que val la pena destacar, que és que estem fent una llei que no té referents als quals puguem acudir. I això sempre és un *handicap* quan es vol legislar, i ho sabem molt bé en aquesta etapa de govern, en què estem intentant regular coses innovadores que ningú s'hi ha posat abans encara, i quan ningú s'hi ha posat tens el problema de què dir, per on començar, què has de fer, i penso que així de clar s'ha de reconèixer. En aquest cas, després de donar-hi moltes voltes, vam optar per dir: «Anem a aquelles obres que avui ens preocupen més», com dic, sens perjudici que en algun moment puguem estendre aquesta regulació a altres tipus d'obres públiques.

Quines coses podríem triar per destacar-les en aquesta intervenció? A mi m'agradaria destacar especialment la reflexió que hem tingut entorn d'això de les unions temporals d'empeses. Hem estat especialment defensors que es mantingués l'article 34 que fa menció d'això. L'oposició, i en aquest cas Convergència i Unió i PP, ens demanaven la supressió d'aquest article, amb una vella idea de no voler acceptar que es pogués considerar que, a vegades, la constitució d'UTE s'ha fet servir de forma desviada. I a nosaltres ens sobta, això. Perquè, si volen, no parlem de Catalunya, si volen, no mirem Catalunya, però nosaltres sabem que en altres llocs, en alguns llocs les empreses no es poden presentar a concursos públics si no fan una UTE prèviament amb altres empreses, que són induïdes indirectament a constituir aquestes UTE. I, com que sabem que això passa, ens sembla absolutament raonable que la llei digui: «Escolti'm, vostè no té prohibit fer UTE, vostè pot fer UTE, però expliqui'ns els motius tècnics, econòmics, i hem acceptat ampliar-ho a empresarials que justifiquen que vostè es presenti a través d'una unió temporal d'empreses.» És absolutament raonable que plantegem això.

En la mateixa línia, m'agradaria parlar del famós tema de la subcontractació, que en els últims temps tants debats ha obert. Pot una llei d'obra pública avui no dir res de la subcontractació? Nosaltres creiem sincerament que no: una llei d'obra pública ha de dir coses sobre la subcontractació. I per això la llei hi fa referència, i per nosaltres amb l'especial satisfacció que aquesta referència és posterior al fet que el Congrés dels Diputats hàgim pogut aprovar una llei de subcontractació, la Llei 32/2006, impulsada precisament pel Grup Izquierda Unida - Iniciativa Verds, en el Congrés dels Diputats, i que avui és una llei ja aprovada i en vigor i a la qual pot fer referència aquesta Llei d'obra pública.

I per això ens sobta també una mica aquest especial interès que s'ha tingut en el debat en ponència a diluir les referències a la subcontractació que hi havia en la llei;

com deia el company diputat Labandera, a estovar les referències a la subcontractació, sabent que la llei estatal està aprovada i està en vigor, i per tant és aplicable, ens agradi o no i diguéssim el que diguéssim la Llei d'obra pública que estem aprovant aquí.

Jo crec que, per desgràcia, l'actitud en aquest tema per part de l'oposició acredita que si tinguessin major influència en aquests moments en el país, a nivell de l'Estat espanyol, la Llei de subcontractació no s'hauria aprovat. I penso que val la pena deixar-ne constància, d'aquesta percepció.

Hi ha referències també a l'eficàcia en la gestió en la prevenció de riscos laborals. És un aspecte que precisament jo crec que hem millorat en el tràmit de la ponència a partir d'esmenes presentades pels grups que donem suport al Govern, i n'hem d'estar especialment satisfets.

I també ens sembla una proposta suggerent i innovadora, i per tant hem d'estar a l'espera dels seus resultats, aquest invent del registre de bones pràctiques. Ens sembla que hauria de servir precisament per generar un sa interès per part de les empreses que treballen en l'obra pública a treballar correctament, a complir la llei de forma escrupulosa.

Vull fer una especial menció d'un tema que finalment no ha provocat una modificació de la llei; però vull que quedi constància en acta d'una problemàtica que ens ha sorgit a partir d'una compareixença en el tràmit en la comissió, que és fins a quin punt es podia considerar que quan l'Administració constitueix un dret de superfície per finançar una obra pública perd el seu caràcter de promotora per aquest fet.

Això ha donat lloc a un seguit d'interpretacions contradictòries. Al final crec que hem trobat la interpretació adequada, ajustada al sentit comú, que és que evidentment l'Administració no perd mai el seu caràcter de promotora pel fet que utilitzi qualsevol via de finançament, i en això ens hem posat d'acord, més enllà del fet que qui sigui l'adjudicatari d'aquest dret de superfície ha de complir determinades obligacions de la Llei d'ordenació i d'edificació com a constructora i a aquests efectes, eh? Però no, l'Administració no perd mai el seu caràcter de promotora. N'hem parlat amb el departament, n'anirem parlant també en l'aplicació pràctica d'aquesta interpretació.

Hi ha hagut un aspecte que també ens ha semblat d'especial interès, i per tant voldria apuntar-lo, i és el de la participació. Perquè va ser molt interessant l'aportació del representant de la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona, que va venir i ens va dir d'una forma com molt gràfica i molt clarivident..., va dir: «Si us plau, si volen que participem, no ens donin cap tràmit ni ens donin burocràcia, perquè en l'obra pública tots participem agafant el telèfon directe menys nosaltres, que ens donen el tràmit de participació.»

Em va semblar una forma molt gràfica i senzilla d'explicar realment quant hem d'aprendre encara tots plegats en això de la participació, tant les administracions com els mateixos administrats, eh?, les administracions per ser més receptives i més obertes a acceptar crítiques cons-

tructives i els administrats també a acceptar que participar no sempre és acabar sentint el que vols sentir, sinó participar.

Però en tot cas és ben cert que avui en el disseny de totes les polítiques públiques la participació hi ha de ser present. I amb això, i lligant-ho també amb una feina que va fer el Govern d'esquerres en aquest país i que nosaltres volem visibilitzar sempre especialment, que és l'Informe sobre el bon govern i transparència administrativa, que es va aprovar ja el juliol de 2005, i que creiem que no està prou present quan nosaltres debatem entorn de com ha de ser la nostra Administració..., la llei ha fet especials referències a la participació.

Tot plegat, doncs, crec que ho hem de valorar com una aposta interessant, en una matèria, com deia, en la qual fins al moment no hi ha referents. Això ens obliga, les previsions de la llei ens obliguen a més a, de forma indirecta, tenir una administració més eficient. I aquest és, penso, un dels més grans i difícils reptes que té aquest Govern de la Generalitat en aquests moments.

En tot cas, crec que hem d'estar amatents a l'aplicació d'aquesta llei, al resultat de l'aplicació d'aquesta llei, oberts a observar i a analitzar els efectes de les decisions que avui estem prenent, disposats a modificar-les i adaptar-les, per què no?; crec que aquest ha de ser el mètode de treball: actuar, avaluar i estar disposat a corregir si és el cas. I això és una actitud, permetin-me dir-ho, és un valor, aquest de la flexibilitat a l'hora de plantejar les coses, que segurament cal potenciar i molt més en un sector on les posicions rígides i arrogants, el de l'obra pública, sovint han estat molt presents. Hi ha hagut un hàbit en què una gran part dels agents que treballen en l'obra pública s'han caracteritzat per una actitud rígida, arrogant, prepotent. Crec que val la pena dir-ho. I em plantejo que potser això és perquè tradicionalment ha estat un món molt d'homes, molt masculinitzat. Així de clar els ho dic. I per això penso que està molt bé que entre altres coses la llei aposti per la paritat en la composició del Consell Assessor de Túnel i Altres Obres Singulares, perquè la senyora Carmina Virgili i jo sabem que de moment encara l'obra pública és «cosa de homes», i volem trencar-ho. Les dones tenim moltes coses a dir també en l'àmbit de l'obra pública.

Votarem, doncs, a favor de la Llei d'obra pública, amatents a la seva aplicació posterior; rebutjarem les esmenes que han quedat vives.

Res més.

Moltes gràcies.

El president

Doncs, cridem a votació.

(Pausa llarga. El Sr. Rull i Andreu demana per parlar.)
Senyor Rull...

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. A efectes de la votació, demanariem, de les esmenes del Grup Mixt, votació separada de l'esmena 24. I respecte a la votació final, treure, de la votació del dictamen, per una banda...

El president

L'article 6.1, el 8.1 i el 52?

El Sr. Rull i Andreu

No. El 36, l'article 36, i el 42.g, per una banda, i per altra banda, la disposició transitòria, el 17.4 i el 43.

El president

Torni-m'ho a repetir, si us plau.

El Sr. Rull i Andreu

De l'articulat, votació separada dels articles 36 i 42.g, per una banda...

El president

Això pot anar junt?

El Sr. Rull i Andreu

Això pot anar junt, sí. I, per altra banda, de la disposició transitòria, de l'article 17.4 i de l'article 43.

El president

I del 43, eh? *(Pausa. La Sra. Montserrat i Culleré demana per parlar.)* Senyora Montserrat... *(La Sra. Montserrat i Culleré intervé sense fer ús del micròfon.)* Votació separada de l'article 52, m'ha dit, eh?

La Sra. Montserrat i Culleré

Del 52, de la resta de l'articulat...

(Pausa llarga.)

El president

Votarem en primer lloc les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió que queden vives, i que si no m'equivoco són la 9, la 10, la 12, la 14, 26, 31, 36, 38, 39, 42, 43, 45, 46, 47, 54 i 59. *(Pausa.)*

Doncs, comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 44 vots a favor, 66 en contra i 16 abstencions.

Seguidament, votarem les esmenes vives del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya; les transaccionals ho farem després, al final.

Votarem les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, que, si no m'equivoco, tampoc, són la 50, 52 i la 58.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 14 vots a favor, 66 vots en contra i 46 abstencions.

Votarem ara les esmenes del Grup Mixt.

Primer votarem l'esmena número 24.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 47 vots a favor, 66 en contra i 13 abstencions.

Votarem ara les esmenes que queden del Grup Mixt, que són la 21, la 32 i la 33.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 3 vots a favor, 109 en contra i 13 abstencions.

Seguidament votarem les esmenes transaccionals. Les podem votar totes juntes? *(Pausa.)* Doncs, votem totes les esmenes transaccionals juntes.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat aprovades per 126 vots a favor.

Votem ara el text del dictamen, i concretament començarem per l'article 52. L'article 52.

Comença la votació.

Aquest article ha estat aprovat per 110 vots a favor i 16 abstencions.

Seguidament votem l'article 36 i l'article 42 apartat g.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 79 vots a favor, 44 en contra i 3 abstencions.

Votarem seguidament la disposició transitòria, l'article 17.4 i l'article 43.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 78 vots a favor i 48 abstencions.

Votem la resta del dictamen.

Comença la votació.

El Projecte de Llei de l'obra pública ha estat aprovat per 126 vots a favor.

Proposició de Llei d'actualització dels límits que donen dret a la percepció de les prestacions per al manteniment de les despeses de la llar dels cònjuges o familiars supervivents (debat de totalitat) (tram. 202-00008/08)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de Llei d'actualització dels límits que donen dret a la percepció de les prestacions per al manteniment de les despeses de la llar dels cònjuges o familiars supervivents. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'illustre senyor Josep Lluís Cleries, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. *(Pausa.)* Senyor diputat, pot començar.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, representants d'associacions, que també avui ens acompanyen, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió anem a defensar, en el debat a la totalitat, la Proposició de Llei d'actualització dels límits que donen dret a la percepció de les prestacions per al manteniment de les despeses de la llar dels cònjuges o

familiars supervivents, el que popularment en diem els complements de les pensions de viduitat.

La legislatura passada es va aprovar la Llei 13/2006, de 27 de juliol, de prestacions socials de caràcter econòmic. En la seva aprovació, el nostre grup parlamentari hi va tenir un paper decisiu, i va aconseguir unes prestacions per complementar les pensions més baixes que varen arribar a l'import màxim permès per la legislació estatal. Cal recordar que el Govern tripartit havia previst uns imports molt per sota del que es varen aprovar i que va ser gràcies a una esmena del nostre grup parlamentari, de Convergència i Unió, pactada amb el Grup d'Esquerra Republicana.

Així es va poder aplicar un 75 per cent de l'índex de renda de suficiència, en lloc del 65 per cent previst al Projecte de Llei del tripartit, que no arribava, ni de lluny, al límit permès per la normativa de la Seguretat Social. Una llei que tot i la seva importància el Govern l'està aplicant amb retard. El reglament de desplegament de la llei que s'havia de publicar el 5 de novembre de l'any passat ha arribat amb set mesos de retard. Una llei que va arribar tard i que s'aplica amb retard. Per cert, amb molt de retard. Encara avui hi ha molts col·lectius beneficiaris d'aquesta llei que no saben que tenen dret a una prestació; per exemple, les persones que cobren un SOVI, un fons d'acció social o una Lismi, per exemple. Ens preguntem quant espera el Govern per comunicar-ho. I més quan la llei de pressupostos que avui s'ha aprovat diu que si la sol·licitud no es fa dins d'aquest any es perd el caràcter retroactiu, des de l'1 de gener del 2006.

Cada dia que passa es fa més palès que vostès, des del tripartit, no hi creien gaire en aquesta llei, tant pel que van proposar com per la manera com l'estan aplicant. Què millor que poder atorgar amb diligència unes prestacions que milloren de forma significativa els ingressos mensuals de milers de persones? Els demanem que actuïn amb rapidesa en benefici d'aquestes persones. Malgrat l'acord aconseguit per una part important de la Llei de prestacions, com abans s'ha dit, el tripartit va rebutjar les nostres esmenes que pretenien millorar les prestacions per al manteniment de les despeses de la llar, dels cònjuges o familiars supervivents. No hi va haver manera. Des de Convergència i Unió els dèiem que pel sol fet de l'augment anual de l'IPC de la pensió de viduitat moltes persones perdrien el complement. Més de setze mil persones vídues varen perdre aquesta prestació en aquests darrers dos anys, varen perdre aquest complement de la pensió de viduitat.

Només degut a l'efecte de la inflació, persones que percebien un ajut poden deixar de percebre'l si no s'actualitzen els límits, tot i això sense haver-se produït cap canvi en la situació de la renda de les persones. No adaptar els límits de les prestacions a l'evolució de la inflació esdevé, doncs, una mesura antisocial. Aquesta mesura antisocial és la que ha vingut aplicant el Govern tripartit. Diguem-ho ben clar: gràcies a les polítiques i a aquestes decisions antisocials, més de setze mil persones vídues han perdut en aquests darrers temps el seu complement mensual d'una pensió baixa, en nom d'això que s'anomena Govern d'esquerres. Clar que si recordem els debats en aquesta cambra, alguns membres

dels grups parlamentaris que donen suport al govern tripartit varen dir que les vídues ja cobraven prou. Ho recorden, oi? Déu n'hi do dir això en aquest Parlament i davant de membres d'associacions de vídues!

Com ja és sabut, el creixement de la pobresa a Catalunya afecta especialment dones que viuen soles i, en molts casos, persones vídues. Si volem lluitar contra la pobresa, no es poden acceptar decisions com les que ha aplicat darrerament l'actual Govern, i que han perjudicat molt negativament aquestes persones que n'haurien de ser beneficiàries. I això, a més a més, ve acompanyat de què no hi ha hagut un pla d'inclusió social ni l'anunciat pla «Pobresa zero».

Aquí cal destacar i recordar que les pensions de viduitat són pensions contributives, perquè moltes vegades quan es diu que precisament aquestes pensions són altes, el que no es recorda és que són pensions que algú ha cotitzat. Ja veiem que aquests temes, a més, no interessen el Govern, perquè no hi ha cap conseller ni cap consellera del Govern, ni la consellera d'Acció Social i Ciutadania... (*remor de veus*), que hauria d'estar aquí escoltant precisament una proposició de llei com aquesta. I precisament passa això que les pensions de viduitat algú les ha cotitzat i que, fruit d'aquesta cotització sencera, hauria de cobrar, aquesta persona, una pensió sencera. Quan hi ha una situació de viduitat, la base reguladora de la pensió es redueix al 52 per cent. Es cotitza per cent i quan hi ha una viduitat se'n paga cinquanta-dos. Doncs mirin, convidem els grups parlamentaris que votin al Congrés de Diputats la proposta de Convergència i Unió de passar del 52 per cent de la base reguladora al 70 per cent, com a primer nou pas. És la millor solució per a les persones vídues, i per a tothom. I també d'aquesta manera, des del Govern de la Generalitat no s'hauran de pagar complements, perquè realment cotitzem a la Seguretat Social, i després la Seguretat Social no retorna aquests diners en forma de pensió de viduitat, sinó que se'n queda una part, pràcticament la meitat.

Però bé, retornem concretament a la proposició de llei, amb la situació actual de les pensions. Vostès han tingut congelat el topall en 7.600 euros, i van dir que ho deixarien aquí, en aquest import, fins que hi arribessin els pensionistes no contributius. Ara, en la Llei de pressupostos que avui s'ha aprovat, gràcies a les pressions polítiques del nostre grup parlamentari i del mateix president del nostre grup, el senyor Artur Mas, que va denunciar aquesta situació a primers d'aquest any en roda de premsa i que va sortir a tots els mitjans de comunicació, denunciant precisament això, que més de 16.000 persones havien perdut aquesta pensió, aquest complement de la pensió més ben dit. I això reconegut en respostes parlamentàries de les diferents conselleres del Govern tripartit.

Finalment han aprovat en aquests pressupostos un topall de 7.948 euros/any. Han rectificat, i en part ho celebrem, però no del tot, perquè han perdut l'oportunitat de realment posar la xifra que corresponia. Vostès han dit: índex de renda de suficiència? 7.444,1 euros/any, més 504 euros, que és la prestació anual del complement, 7.948,1. Però, en canvi, el que no han fet és agafar el topall que hi havia l'any 2003 i anar-lo augmentant

amb la inflació des de l'any 2003 fins avui, que això és el que hem fet nosaltres, i això és el que els proposem. Per què? Perquè ningú perdi poder adquisitiu. Les vídues de Catalunya tampoc. I vostès això no ho tenen en compte. Posen un número aleatòriament, el que els ve bé, i els és igual si algú la perd; i això nosaltres no ho podem tolerar.

Per garantir que totes les persones vídues que cobraven complement el segueixin cobrant, cal que calculem el topall aplicant tots els augments de l'IPC que hi ha hagut des de la creació d'aquestes prestacions. Això ens porta a un topall, arrodonit, de 8.100 euros/any. Per tant, els demanem que ho fem bé. Acceptin tramitar aquesta proposició de llei. Allò que a vostès els agrada dir quan vostès presenten un projecte de llei: «Oh!, no presentin esmena a la totalitat.» Doncs vostès l'han presentat, i en volen el retorn. Doncs, no, acceptin-ho, parlem-ho en ponència, posem-nos d'acord en la ponència i pactem el topall i l'import mensual. És la manera de treballar en favor de les persones vídues. Siguin valents, acceptin-ho. Fem-ho, reunim-nos en ponència i pactem aquests dos imports, el topall i l'import mensual. És una manera de servir les persones vídues del país i de no tancar-se en banda, que és el que vostès fan.

I per cert, també els recordo que vostès no presenten projecte alternatiu, que això és pecat dels grossos: presentar una esmena a la totalitat sense projecte alternatiu. Vostès ho presenten i ja els està bé. Per tant, els demanem serietat, trobem-nos en ponència, igual que ara estem fent amb la Llei de serveis socials, que n'estem parlant i segur que arribarà a bon port, doncs amb aquesta fem el mateix.

Un altre aspecte que modifica aquesta proposició és arribar a una prestació mensual de quaranta-quatre euros al mes, en lloc dels quaranta-dos previstos. Cada any s'augmentava en sis euros al mes, la prestació. Aquest any, en un atac de generositat tripartita, augmenten no més quatre euros al mes. És sorprenent! La vida no ha pujat? En lloc de sis, quatre. Home, ens sembla que la quantitat ja es prou ridícula, i en tot cas nosaltres no hem volgut anar més enllà perquè no diguin: «Ara vostès apugen molt més», no? Però com a mínim mantinguem els sis euros de més. Per tant, de trenta-vuit, passem a quaranta-quatre. No, vostès en proposen quaranta-dos, no sigui cas que les vídues tinguessin massa diners.

Per tant, nosaltres els demanem que siguin raonables, que ens asseiem en una ponència, que acceptin aquesta proposició de llei. Ja sé que els fa com un empatx, una situació estranya això de votar alguna cosa de Convergència i Unió, però els demanem que ho facin, i que tramitem i que ens donin suport a aquesta proposició de llei; que permetin que en ponència treballem plegats per fer possible que les persones vídues puguin viure amb més dignitat. I sàpiguen que si volem ser més generosos tots plegats, per part de Convergència i Unió estem disposats a anar més enllà, tant en la prestació mensual com en el topall.

En el topall nosaltres creiem que els 8.100 fa possible que ningú perdi aquest complement, que tothom el recuperi, i això sí, també li haurem de demanar al Govern

que després ho expliqui a la gent, que a les persones vídues que van perdre el complement se'ls notifiqui que ara ho poden tornar a demanar. Que no ens passi com amb la Llei de prestacions, que la fan d'amagatots per veure si així doncs hi ha algú que no se n'assabenta i de tant en tant doncs s'estalvien algun diner. Poden dir «bah!, bah!», però és el que està passant. A les persones que cobren un SOVI se'ls ha comunicat? No. A qui cobra un FAS se li ha comunicat? No. A qui cobra una Lismi se li ha comunicat? No. I a qui cobra una pensió de viduitat encara tampoc els han dit res.

Per tant, escoltin, per la feina, servir el país, servir la gent, i en aquesta proposició de llei que avui posem sobre la taula, servir les persones vídues, que tenen ingressos baixos, i des del Parlament no els volem girar l'esquena, els volem mirar a la cara i dir, aquí estem per ajudar-los.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. A aquesta proposició de llei s'ha presentat una esmena a la totalitat per part del Grup Parlamentari de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i per defensar-la té la paraula la il·lustre diputada senyora Núria Segú.

La Sra. Segú Ferré

Gràcies, senyor president. Per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel nostre grup, conjuntament amb la resta de grups que donen suport al Govern. Començaria una mica referint-me a les paraules del senyor Cleries amb què justificava la presentació d'aquesta iniciativa parlamentària.

El Govern no creu en una llei que ha fet, senyor Cleries. «La fan d'amagatots», ens diu vostè. Senyor Cleries, per primera vegada en la història de la democràcia d'aquest país, un govern es pren seriosament i es pren de manera seriosa reduir la taxa de pobresa en aquest país. No fa política d'esquix i d'ajudar amb un ajut a un determinat col·lectiu o determinats sectors de la nostra població. Per primera vegada fem una llei que pretén reduir la taxa de pobresa amb mesures globals, ordenades, rigoroses i serioses, no basades en el clientelisme polític, com s'havia fet tradicionalment en aquest país. *(Veus de fons.)*

Una mesura «antisocial», ens diu, perquè no adequem els límits per percebre els ajuts, perquè no els actualitzem segons la inflació. I per tant això, segons vostè, i segons la motivació de la iniciativa parlamentària que presenta, no és de justícia social.

Jo pregunto, i li ho pregunto, senyor Cleries, i pregunto als senyors de Convergència i Unió: i no era antisocial, abans, tenir unes mesures d'ajuda a un determinat col·lectiu, que vam respectar amb aquesta llei i que complim, i deixar altres col·lectius d'aquest país en situació molt pitjor que les persones vídues? No era antisocial, això? Que això és el que van fer vostès! I això era jus-

tícia social, això? Per nosaltres, no. Per nosaltres, el que sí que és una mesura de caràcter plenament social i d'estricta justícia social és fer una llei que englobi tots els col·lectius, totes les persones, homes i dones d'aquest país, que tenen moltes dificultats per arribar a final de mes, que no poden arribar a final de mes, que tenen ingressos de pensions contributives o no contributives que els situen per sota del llindar de la pobresa d'aquest país. Això és una mesura social.

Per altra banda, vostès van votar aquesta llei; fa menys d'un any, la van votar: el 27 de juliol de l'any passat. Ara ja la volem esmenar. Volem esmenar l'article 20, ens comenten vostès, i la disposició transitòria tercera; vostè ho ha explicat molt bé. Jo em pregunto... I vostè ha parlat de pensions contributives. Vostè sap o hauria de saber perfectament que la pensió mínima de viudetat per a majors de seixanta-cinc anys està en 6.905 euros anuals, igual que la pensió contributiva de jubilació per a majors de seixanta-cinc anys: 6.905. És que són diferents, les persones vídues, de les persones que també han pagat i han contribuït i cobren una pensió mínima contributiva? I, malauradament, avui encara no tenim els instruments jurídics per poder donar una ajuda a aquestes persones, tant siguin homes com dones, que cobren una pensió mínima de jubilació, que cobren el mateix que les persones vídues –parlem de pensions mínimes, eh? És que aquests no tenen dret també a rebre un complement? Haurem d'adequar, indubtablement, o trobar les mesures d'adequar el marc legal per fer-ho; però això no ho tenim present? Estem parlant de pensions contributives, senyor Cleries; ho esmento clarament perquè vostè hi ha fet referència en la seva intervenció. Potser, quan s'organitzin en una plataforma, llavors els donarem un complement. Aquest Govern no ho farà; vostès ho van fer així, eh? –vostès ho van fer així.

Segona qüestió. Jo vull recordar que aquest tractament diferenciat respecte a un col·lectiu o altres que hi havia quan el Govern d'esquerrers va assolir el Govern de la Generalitat de Catalunya en aquest país s'ha mantingut; s'ha mantingut i, a més a més, tot i que no s'ha actualitzat –durant dos anys, eh?, estem parlant, durant dos anys, l'any 2005 i el 2006– el topall..., si s'ha fet una cosa que entenem nosaltres que és més de justícia social, que és apujar l'import màxim anual.

M'explico. Ho he esmentat abans: l'import de la pensió anual mínima de viudetat, 6.900 euros l'any. Què ha fet aquest Govern? En comptes d'augmentar el topall, el que ha fet ha sigut augmentar l'import màxim anual. I això què vol dir? Qui n'ha sortit beneficiat? Les persones vídues que només tenen l'ingrés de la pensió de jubilació. Han passat, l'any 2005..., perdó, l'any 2004 tenien 360 euros, màxim, l'any; 432 euros, màxim, l'any 2005; 456, màxim, el 2006, i aquest any 2007, 504 euros, màxim. Amb aquest increment de l'import màxim anual el que hem fet és afavorir les persones vídues que tenen menys ingressos!

Indubtablement, la voluntat del Govern, si pogués ser, hauria pogut ser avançar més amb tot el col·lectiu de les persones vídues, clarament; però és que en teníem uns que estaven allà al darrere de tot, eh?, que mai al Govern s'havia preocupat per ells! Les tenien molt

més endarrerides, aquestes persones, indubtablement, eh? No, jo no li ho discuteixo, no; estem parlant de persones que tenen moltes dificultats, tant unes com les altres. Però les mesures que ha pres aquest Govern estan destinades, sobretot, a aquelles que estan més baixes de tot. I per això, entre la decisió d'incrementar el topall o incrementar l'import màxim anual, que vol dir la mensualitat, aquest Govern va decidir augmentar la mensualitat per anar equiparant aquestes persones que només tenen ingressos provinents de la pensió de viudetat. Què més social que això, i quina millor mesura de justícia social que aquesta?

Indubtablement, també cal recordar i crec que val la pena fer l'esforç de recordar –vostè avui no ho ha dit, però acostuma a dir-ho, perquè, bàsicament, sembla que és fruit de l'única voluntat de Convergència i Unió– que al Congrés de Diputats s'han pres altres mesures per governs d'esquerra en aquest Estat. S'han incrementat el doble les pensions mínimes, tant la de viudetat com totes les altres. Cada any, l'increment de l'IPC que s'aplica a tot el conjunt de pensions contributives d'aquest país, pel que fa referència a les pensions mínimes aquest increment ha sigut el doble que la resta de pensions, percentualment parlant. Per tant, hi ha hagut un increment important de les pensions mínimes. Mai és suficient, hi estem d'acord; però de passar-nos vuit anys amb un govern del Partit Popular, al qual vostès els donaven recolzament, en què s'incrementava l'IPC només d'aquestes pensions mínimes, hem estat tres anys amb un govern d'esquerrers en aquest país que els ha incrementat el doble de l'IPC, a les pensions mínimes. Alguna diferència hi ha. Suficient? No, però diferència. I vostès hi eren abans, eh?, amb els d'abans, que feien això, i que vostès ara aquí ens retreuen...

Què ha fet aquest Govern també a nivell estatal, el Govern d'esquerrers socialista? Doncs, ha fet possible la compatibilitat entre el SOVI i la pensió de viudetat; i no estem parlant de *peccata minuta*, estem parlant de 15.398 persones. (*Remor de veus.*) «Gràcies a Convergència i Unió», diu la senyora Rigau. De fet, m'ha estranyat, eh?, que el senyor Cleries no acabés dient que tot el que es fa adreçat a la lluita contra la pobresa és gràcies a Convergència i Unió (*persisteix la remor de veus*), perquè resulta que, succeeix que en aquest país...

El vicepresident segon

Senyors diputats...

La Sra. Segú Ferré

...allò que vostès no van fer quan governaven o tenien capacitat d'influència sobre altres governs de l'Estat –no ho van fer– ara es fa gràcies al fet que estan vostès a l'oposició. Doncs, home, continuïn molts anys a l'oposició, i les persones que tenen dificultats per arribar a final de mes els ho agrairan profundament, els ho agrairan molt, de tot cor, que vostès estiguin a l'oposició i que, gràcies a la seva tasca d'oposició, allò que no van fer quan governaven sigui avui una realitat. Per tant, per molts anys. Els ho he de dir així perquè és que a vegades, sincerament, eh?, ens indignen, ens indignen determinades intervencions.

Per últim, i per acabar, no ens vulgui donar, senyor Cleries, lliçons de justícia social, ni vulgui utilitzar la demagògia, bàsicament per respecte a les persones afectades –bàsicament per respecte a les persones afectades. Indubtablement, tots, jo crec que, si estiguéssim en un escenari on tot és possible, podríem avançar; però jo crec que la llei marca un escenari de compromís del Govern, d'aquest Govern, en què any a any anirem avançant per tal d'arribar que l'any 2010 hi hagi persones que no visquin per sobre de l'IRS, de l'índex de rendes de suficiència, que això és una mica complicat, el nom, però vol dir, el nom que li hem donat, «el mínim per viure a Catalunya». I potser no és el mínim que voldríem tots, però és el que ens hem dotat conjuntament agents socials, agents econòmics i el Govern de Catalunya.

Per primera vegada tenim un instrument, com deia, seriós i rigorós. No ens utilitzin demagògies ni ens vulguin separar unes persones contra unes altres, o enfrontar un col·lectiu amb uns altres. No es tracta d'això; es tracta d'una llei que preveu un tractament per arribar a un escenari que ens permeti reduir la taxa de pobresa en aquest país, perquè ningú se l'havia pres mai seriosament, en aquest país, aquesta qüestió.

Per tant, nosaltres, per aquest motiu hem presentat una esmena a la totalitat. Creiem que és una llei que comença a caminar, una llei que neix amb una voluntat forta i un alt compromís del Govern, tant pel que fa referència a la conselleria que lidera aquesta qüestió, amb l'aprovació del reglament i amb tots els passos que s'han de dur a terme a partir d'aquest moment i a partir de ja, i que s'estan duent a terme i que s'han dut a terme, per poder assolir aquest compromís, com també per part de tot el Govern solidari, que cada any, quan redacta el Projecte de llei de pressupostos, que acabem d'aprovar, es compromet a destinar-hi força milions d'euros, més de cinquanta milions d'euros cada any anirem sumant al pressupost, per anar assumint els compromisos de la Llei de prestacions, que això està dit ràpidament: més de cinquanta milions d'euros cada any. Això està dit d'una tacada, molt ràpidament, però l'impacte pressupostari d'això i el compromís que significa aquesta llei són la millor manera de posar aquí, damunt la taula, la voluntat i el compromís i el rigor i la seriositat del Govern en aquesta qüestió.

Per tant, no ens faci demagògia i, per tant, entengui que nosaltres li votem clarament en contra aquesta proposta que ens fa vostè avui aquí. Entenem que hi ha l'instrument legislatiu, que abraça tots els col·lectius i que ens permetrà, en un horitzó, assolir aquest compromís de tota la cambra. Perquè he de recordar que la llei va ser votada per tots; per vostès també.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Senyor Cleries, vol utilitzar el torn en contra, i per tant té la paraula.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, em sorprenen algunes de les seves apreciacions i comen-

taris. Donar ajuts a les persones vídues és clientelisme polític? Vostès, sempre que parlen d'algun ajut, parlen amb visió de clientelisme polític. És molt pobre, això. Potser això és el que els mou a vostès a fer política; a nosaltres ens mou la justícia social (*forta remor de veus i alguns aplaudiments*), i per tant aquest és un canvi.

Vostè m'ha estat acusant...

El vicepresident segon

Senyor diputat, si us plau... Es prega que no hi hagi manifestacions des del públic. Gràcies.

El Sr. Cleries i González

Vostè ens està acusant tota l'estona de demagògia, i vostè pràcticament, a part d'arguments demagògics, no ha dit res, perquè no ha tret ni una sola xifra d'on està el topall, el complement, etcètera. Vostè ha barrejat els números de la xifra anual que es paga de complement a les persones vídues amb els seus ingressos.

Jo he volgut destacar que són pensions contributives per una cosa: perquè, si s'ha cotitzat per cobrar una pensió més alta, vol dir que al llarg de la vida s'ha fet un esforç, i et toca una pensió més alta. I vostè això no ho explica, i es queda amb la pensió mínima. I el que li passa és que una persona vídua que el seu cònjuge va cotitzar per cobrar una pensió ics, doncs, l'ha de seguir cobrant. I això és el que hem d'aconseguir, i no caldran complements.

I això, sàpiga... Vostè recorda molt l'època que va governar el Partit Popular, però, que jo sàpiga, vostès estan a punt d'acabar una legislatura a Madrid en què estan governant vostès, i abans hi va haver un president que es va dir Felipe González que també va governar, i tot això, que jo sàpiga, no ho van arreglar. Per tant, recordi totes les èpoques polítiques, i no només algunes de determinades.

Vostè, hi ha exemples que em posa, com el de la compatibilitat del SOVI amb la pensió de viduïtat..., que és un mal exemple, perquè hi ha un paper d'un exministre que diu qui ho va crear –no cal que li ho recordi, però ja sap de quin color és–, i, a més a més, vostè sap que cada legislatura, quan governava el PSOE, i també quan governava el PP, nosaltres presentàvem la proposta de fer compatible el SOVI amb la pensió de viduïtat. I he de dir que nosaltres, tot i així, encara estem en desacord amb el topall que es va marcar; però vam tirar-ho endavant, perquè almenys hi ha hagut moltes persones vídues que han pogut compatibilitzar-ho.

Però vostès ens volen donar..., diu: «No ens doni lliçons de justícia social.» Escolti, jo no vinc aquí a donar lliçons a ningú; vinc a exposar plantejaments polítics, a defensar-los, a defensar els plantejaments polítics en política social de Convergència i Unió. I ho fem amb decisió, amb valentia i amb coratge, perquè és el que ens mou a fer política. El que més ens mou a fer política des de Convergència i Unió és la política social, servir a les persones, servir a la gent. (*Remor de veus.*) I quan a alguns els surt aquesta urticària és perquè no ho entenen, perquè a vostès potser els mouen altres coses;

a nosaltres ens mouen la política social i el servei a les persones. (*Persisteix la remor de veus.*)

I la senyora Segú el que no recorda és que nosaltres vàrem presentar unes esmenes en tot l'apartat dels complements de viduitat –per dir-ho ràpidament– que vostès no ens van acceptar, que la seva majoria no va voler acceptar; legítimament, que la tenen, i no ho van voler acceptar. Per tant, no ens digui: «Vostès estaven d'acord...» No, nosaltres, fins a l'últim moment i en el plenari, vam mantenir vives aquestes esmenes. I se'n recordarà el senyor Comín, perquè ell era el ponent de la llei i, per tant, recordarà que aquestes esmenes estaven vives.

Vostès també ens diuen el tema de la taxa de pobresa. Diu: «Nosaltres sí que som els que hem lluitat.» Home, per augmentar la pobresa a Catalunya, sí, perquè en els darrers estudis fets per la Caixa de Catalunya la pobresa augmenta; ho saben, no? I, per tant, no ens donin ara... També serà culpa nostra, no? Vull dir, per tant, nosaltres vam lluitar amb els elements que teníem.

I els recordaré una cosa: quan vam aconseguir un millor finançament –un millor finançament– per al nostre Govern, per a la Generalitat de Catalunya, aquest finançament nosaltres el vam dedicar a complementar les pensions de viduitat, a les ajudes a les famílies amb criatures, a crear places de residència. Ara a vostès els augmenta molt el pressupost gràcies a un pacte entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat quan governava Convergència i Unió, i amb aquest augment del finançament vostès a les polítiques socials hi passen de puntetes. Ara, en canvi, engreixen la maquinària administrativa i, en canvi, no el dediquen tant a polítiques socials. I, per exemple, els ajuts a les famílies disminueixen, i els complements de les pensions de viduitat, en lloc de sis euros, quatre euros el mes, no sigui cas que s'empatxin.

Escotin, si us plau, nosaltres els hem fet una proposta raonable: trobar-nos en una ponència per elaborar un topall conjuntament, fem una proposta de sortida i el que és el pagament, la prestació mensual. Els convidem a fer-ho. Vostès ho rebutgen. Doncs ho sentim sobretot per les persones que necessiten un Parlament de Catalunya i una majoria en el Parlament que dona suport al Govern que cregui més en les polítiques socials, en el servei a les persones, i a veure que hi ha gent en el país que els costa seguir i que els podem donar un cop de mà.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Senyora Segú, demana la paraula? (*Veus de fons.*) Sí, té un minut.

La Sra. Segú Ferré

Gràcies, senyor president. Senyor Cleries, la meva memòria..., la recordo perfectament, de fet, jo estava a la ponència amb vostè quan elaboraven aquesta llei, per tant, recordo perfectament les postures de tots els grups al llarg de la ponència.

Com recordo perfectament, quan vostè diu: «Amb els elements que teníem vam fer el que podíem fer.» Home, la llei aquesta que ha fet un govern d'esquerreres en aquest país, la podien haver fet perfectament vostès si haguessin decidit que les seves prioritats pressupostàries eren unes i no eren unes altres. Aquest Govern ha decidit que la seva prioritat pressupostària és fer aquesta llei i lluitar contra la pobresa. I l'ha fet. Vostès no la van fer. I tenien les mateixes eines que té aquest Govern: poder-ho fer.

I per últim. Nosaltres no tenim cap problema amb el seu model de política social; no és el nostre. Vostès tenen el seu, basat en xecs i basat en ajudes, i nosaltres..., i aquest Govern en té un altre que és totalment diferent. I en aquesta línia treballa, dedicant recursos a més mestres, a més mossos, a més metges, eh? (*Forta remor de veus.*) En això estem. Vostès feien un altre tipus de model. Indubtablement, tenim models molt diferents; com la dreta i l'esquerra són molt diferents.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Pere Bosch, en nom del grup parlamentari... (*Remor de veus. Pausa.*)

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em permetran que abans de començar faci tres aclariments que al meu entendre són necessaris per a la intervenció del diputat proponent, el diputat de Convergència i Unió.

La primera és que vincular l'absència de la consellera a la manca d'interès per la matèria em sembla una deducció tan frívola com demagògica (*forta remor de veus*), una deducció tan frívola com demagògica...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Bosch Cuenca

L'interès, en tot cas, s'avalua en funció de les polítiques que s'impulsen (*persisteix la remor de veus*), s'avalua en funció de les polítiques que s'impulsen...

El president

Senyores diputades, senyors diputats, els prego que...

El Sr. Bosch Cuenca

I mirin, en tot cas...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bosch Cuenca

Els encomano, en tot cas...

El president

Senyor diputat! Senyor diputat, un segon. Recuperem el to de normalitat, de silenci, perquè es puguin expressar les opinions dels diversos grups parlamentaris, com s'ha fet fins ara.

Senyor diputat, pot continuar.

El Sr. Bosch Cuenca

Molt bé. En tot cas, si tenen algun dubte de la política social que practica aquest Govern, repassin els pressupostos i comparin percentatges de dedicació del pressupost a la política social respecte a altres pressupostos.

En tot cas, vostè també ens parlava dels mèrits de Convergència i Unió. Home, al final, l'aire que respirem serà mèrit de Convergència i Unió. Qualsevol cosa que succeeix en l'univers, sigui Convergència i Unió al Govern o estigui Convergència i Unió a l'oposició, tant se val, és indiferent, és mèrit de Convergència i Unió.

Que ens diguin que la Llei de prestacions és mèrit de Convergència i Unió, quan és prou sabut que la va impulsar el nostre grup, doncs, ho repeteixo, també me sembla demagog. Que diguin vostès que el topall que fixa la Llei de pressupostos que acabem d'aprovar avui també és mèrit de Convergència i Unió..., home!, ho repeteixo, al final, qualsevol cosa que succeeix en aquest hemicle haurem de deduir que, per activa, per passiva o per inspiració divina és mèrit de Convergència i Unió. En tot cas, els ho agraeixo; totes les coses que succeeixen en aquesta vida són mèrit de Convergència i Unió.

En tot cas, vostè ens comentava el projecte alternatiu. Home, el projecte alternatiu està molt clar: està en la llei de pressupostos que hem aprovat avui.

Però en tot cas una vegada comentat això, voldria començar amb un reconeixement a la tasca que han dut a terme, des de fa molt de temps, el col·lectiu de vídues, i molt concretament el Col·lectiu pels Drets de les Dones Vídues, algunes d'elles presents entre nosaltres. Lògicament, el seu esforç i tenacitat han permès, d'una banda, que la seves reivindicacions, les seves justes reivindicacions, formin part de l'agenda política –i el debat d'avui n'és un bon exemple–, i també, de l'altra banda, millorar de forma significativa –encara que, lògicament, no de la forma que tots plegats segurament voldríem– la seva situació.

En tot cas, és evident que el col·lectiu de vídues, igual que altres col·lectius, es troba en aquests moments en una situació de feblesa. Hi ha molts altres col·lectius en situació de feblesa, i també, lògicament, els hem de tenir en compte. I també és lògic, lògicament, que el diferencial d'inflació que hi ha en aquest país respecte a l'altre costat de l'Ebre, també creï una situació de debilitat.

En tot cas, també voldria remarcar que la millora de les seves condicions –i em sembla que tots plegats hi coincidirem– no només passa per millorar les pensions de viduitat de les prestacions socials, sinó per altres polítiques, com les d'habitatge o d'altres temes, per tant

polítiques també transversals, que no només han de tenir en compte aquest aspecte.

Però voldria centrar la meua intervenció en tres aspectes que em semblen importants, un d'ells que pràcticament no s'ha tocat. I sembla que oblidem que, en el fons, la millora de les pensions de viduitat correspon a l'Estat, i que, al marge d'allò que puguem debatre, el que seria bo..., i aquí, en aquest sentit ens emplaço, a tots plegats, que, a través de la Llei de seguretat social o a través de la Llei de pressupostos, intentem que hi hagi una posició conjunta, de Convergència i Unió i la resta de grups d'aquest Parlament, que en tot cas és a través d'aquestes vies que hem de centrar substancialment allò que és la millora de les pensions mínimes.

I, en tot cas, hem de reconèixer un aspecte que, al meu entendre, és fonamental, i és que el Govern de l'Estat en els darrers anys ha pujat les pensions mínimes per sobre de la resta –hi ha hagut un increment del 6,62 per cent des de l'any 2006 fins al 2007–, si bé és cert que hi havia un endarreriment en els últims vuit anys de governs conservadors, amb el suport, la complicitat del Govern de Convergència i Unió.

En tot cas, lògicament el nostre grup està al costat de les vídues, com no podria ser d'altra forma, i també de les seves justes reivindicacions. Però també hem de saber reconèixer que la millora substancial de la seva situació correspon al Govern de l'Estat, que és qui controla en definitiva la caixa. Per això, ho repeteixo, el que proposa el nostre grup és que hi hagi un gran acord entre les forces polítiques d'aquest Parlament per tal que s'impulsin les mesures legislatives adequades per millorar les pensions més baixes. És això, lògicament, el que hem de prioritzar, perquè, si no, altres coses són defugir el debat que en definitiva ens planteja aquesta proposició de llei.

Hi ha un altre aspecte important, també, que és el tema del salt endavant que va significar en el seu moment la Llei de prestacions socials. A mi em sembla que l'impuls, el mateix impuls d'aquesta llei i el fet que el decret de desplegament s'hagi aprovat en les darreres setmanes, significa, al marge d'altres consideracions, un lògic interès d'aquest Govern en allò que és no només la situació de les persones en situació de viduitat, sinó també d'altres col·lectius en situació de pobresa, molts dels quals fins l'arribada d'aquesta llei no tenien un encaix corresponent.

En tot cas, aquesta llei permet donar sortida a un col·lectiu prou nombrós, de 200.000 persones, i estableix, aquesta llei, un tractament preferencial, preferent per als cònjuges o familiars supervivents respecte a altres col·lectius. Volem recordar que les vídues és l'únic col·lectiu al qual s'aplica el cent per cent de l'indicador de renda de suficiència –7.444 euros l'any–, a diferència d'altres col·lectius beneficiats, en què el topall per rebre l'ajut és del 75 per cent, per la qual cosa vol dir que tenen més opcions que altres col·lectius per rebre aquests beneficis. I recordar, com he comentat anteriorment, que això no només va ser gràcies a Convergència i Unió, com a mínim de forma solitària, sinó que el nostre grup també hi va donar suport.

En tot cas, en el marc de la Llei de pressupostos que avui aquest Parlament ha aprovat, hi ha un esforç important –jo diria que importantíssim– en l'augment d'allò que són les prestacions assistencials. Voldria subratllar els 122,6 milions, ampliables fins a 180, classificats a través del complement de les pensions no contributives per invalidesa o jubilació –49,1 milions d'euros–, la prestació de necessitats bàsiques, la de joves extutelats, la d'acolliment a menors tutelats, i lògicament també el manteniment de despeses de la llar del cònjuge supervivent, de 38,6 milions d'euros, que preveiem que puguin beneficiar 84.000 persones.

En tot cas, durant l'any 2006, la Generalitat va acordar una prestació per al manteniment de les despeses de la llar de 456 euros anuals –38 euros mensuals. I el 2007, la disposició addicional setena d'aquest projecte de llei de pressupostos que avui hem aprovat preveu un increment del 10,5 per cent fins arribar als 504 euros anuals –42 euros mensuals. Per tant, realment l'esforç és considerable. I, al mateix temps, per tal d'actualitzar el total màxim d'ingressos amb dret a ajut, també s'estableix el límit del conjunt d'ingressos de perceptors, amb l'ajut de la Generalitat inclòs, que és de 7.948 euros anuals; per tant, no és tan diferent de la proposta que planteja el seu grup.

En tot cas, amb aquesta proposta, entenem que s'aconsegueixen quatre coses importants que voldria remarcar.

La primera –i em sembla que és la més important i és allò que ha de fer un govern progressista i que vol primar les polítiques socials– és afavorir les persones vídues amb menys ingressos. Aquesta ha de ser la nostra prioritat: les persones vídues amb menys ingressos.

La segona és garantir que tothom rebrà més ingressos en aquest any que en l'any 2006.

La tercera és que l'increment per a cadascun dels perceptors serà superior a l'augment de preus, millorant d'aquesta forma la seva capacitat econòmica.

I l'última, que es garanteix un augment mínim del 4,58 per cent del total d'ingressos, pensió més el complement de la Generalitat.

Per posar un exemple que em sembla que resultarà bastant gràfic: per una vídua que cobrés una pensió mínima..., el 2003 cobrava 5.896,56 euros –5.607 de l'Estat i 289 de la Generalitat, amb la qual cosa l'ajut de la Generalitat significava un 5,1 per cent de la pensió–, mentre que aquest 2007 cobrarà 7.409,08 euros –6.905 de l'Estat i 504 de la Generalitat, la qual cosa vol dir que és el 7,3 per cent de la pensió, tenint en compte que parlem d'una pensió revaloritzada, atès que l'esforç de l'Estat en els darrers anys ha incrementat de forma notable el que són les pensions mínimes.

Per tant, és lògic, no arribem –és obvi– a allò que planteja la seva proposició de llei, però en tot cas el que hem de reconèixer –i em sembla que ho reconeixem tots plegats– és que es fa un esforç notable per tal d'atendre les necessitats, primant, ho repeteixo, allò que ha de fer un govern progressista, d'esquerres i que fa política social i que interès per la política social, que no només en té el seu grup, en tenim tots els altres, i és primar aquelles rendes més baixes.

Acabo com he començat. Jo l'emplaço que, al marge d'aquest debat, també traslladem el debat allà on correspon, que és al parlament de l'Estat, i que allà, lògicament, si és en interès de les vídues i dels vidus d'aquest país, ens hi trobarà i hi trobarà el nostre grup.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Rafael López... *(Pausa.)* Ah, no!, doncs, la senyora Montserrat Nebrera.

La Sra. Nebrera González

Gràcies, senyor president. Illustres diputats i diputades, bé, jo no sé si és norma de la casa, perquè és la primera legislatura en què participo en aquest tipus de debat en el Ple, però a mi em semblaria de rebut que la persona responsable en el Govern d'aquests temes hi fos present. No sé si això és tot el que s'ha de fer, però em sembla necessari; no sé si és suficient, però com a mínim em semblaria necessari. I, per tant, crec que aquesta manca, aquesta absència és una primera dada respecte de la voluntat d'entesa de l'Entesa.

Jo crec que és molt sobtat sentir d'un govern que es diu d'esquerres –jo no sé si catalanista o no, però d'esquerres– dir que han de defensar una posició que jo estic convençuda que les persones que estan aquí de convidades –i a les quals saludo des d'aquesta posició– podrien entendre mai. El problema que es planteja aquí, que és un tros, és la modificació d'un petit trosset d'una llei sobre prestacions socials de caràcter econòmic, afecta un col·lectiu, el col·lectiu de les vídues, fonamentalment de les vídues d'aquest país–, que ha construït el que totes les dones que estem aquí assegudes –i jo dempeus– n'hem de donar les gràcies. No existiria cap tipus de reivindicació de la igualtat entre homes i dones si no hagués estat perquè un col·lectiu que ha fet la feina fosca a casa seva, sense contribuir des del punt de vista d'allò que anomenaríem «el treball remunerat», ha estat treballant durant anys. I totes les dones que estan aquí assegudes en són conscients. Nosaltres som, en part, una emancipació perquè alguna gent que no va treballar fora de casa va estar treballant. I després havia de rebre allò que havia d'haver estat el conjunt, el complet d'allò que havia estat contribuir dins de la seva família al sosteniment de tots els que en formaven part. I no ha estat així.

I és cert, senyor Bosch, aquest és un problema de l'Estat; té tota la raó del món, és un problema de l'Estat. I aquell Govern, del qual vostès de vegades diuen que formen part i de vegades que no en formen part –com a grup parlamentari sí que ho són; el Partit Socialista hi té molta responsabilitat, però també els grups que donen suport al Govern del senyor Zapatero–, no ha fet els deures respecte dels deures que sí que va fer el Partit Popular. I això els ho haig de recordar. Perquè, de qui era la voluntat d'entesa política que va fer el Pacte de Toledo? De qui eren els acords que es van fer sobre pensions? De qui era? Qui la va fer? *(Remor de veus.)* La va fer el PSOE? *(Persisteix la remor de veus.)*

Quan el Partit Popular va arribar al Govern, el desgavell de les pensions era una evidència. Quan va sortir del Govern el Partit Popular, l'increment de les pensions s'havia produït en un 37,5 per cent; el nombre de persones afiliades havia augmentat, però el nombre de pensions que es pagaven havia augmentat en un 37,5 per cent. I això va ser fet amb un govern lliberalconservador que entén les polítiques socials com s'han d'entendre: prioritzant.

Aquesta llei és una llei que parla d'allò que als governs catalanistes i d'esquerrers no els agrada parlar, que és del món de l'assistencialisme. És una llei assistencial, que parla de prioritzar aquelles situacions que són més greus en el nostre país. I les vídues que estan aquí assegudes no en parlaran, i moltes vegades no en parlen més que d'amagatotis, però tothom sap que el quart món viu en el nostre país, en el conjunt de les vídues del nostre país, i tenen tanta dignitat que no ho diuen, i tenen més dignitat que altres col·lectius que xerren molt de les seves carències i no ho diuen. I ara l'única cosa que els demanen, al Grup de Convergència i Unió, és que facin una actualització d'aquest complement, que posin coherència a les seves polítiques socials; que la inflació no depreciï i no faci caure del conjunt de les persones beneficiades les persones que participaven d'aquestes pensions. Si van donar suport, si van incentivar, si van vostès donar iniciativa a aquesta llei, per què no són ara capaços de ser coherents?

Segurament, en algun moment determinat hauran de demanar comptes al Govern del senyor Zapatero. I, mentre no ho fan, recordin qui sí que ho va fer quan tenia el Govern al conjunt de l'Estat, quan tenia el Govern a Espanya i que molt aviat el tornarà a tenir. (*Remor de veus.*)

Jo tinc la sensació que això es diu coherència, però a més té a veure amb una interpretació de la Constitució que vostès segurament estaran d'acord a compartir. Els drets socials –i d'això estem ara debatent en ponència respecte a la Llei de serveis socials– no tenen el mateix tipus d'eficàcia constitucional que tenen altres drets fonamentals, però tothom sap que, una vegada conquerits, no haurien de decaure mai més, no haurien de tornar enrere; aquesta segurament haurà de ser una de les prioritats de la Llei de serveis socials, en la qual s'haurà d'encabir aquesta Llei de prestacions socials de caràcter econòmic. Doncs, si és així, re podrà tornar enrere, re hauria de tornar enrere. I les persones que van arribar a tenir, arribar a conquerir un determinat grau –petit; tot s'ha de dir, petit, molt petit– de benestar, en raó d'aquestes prestacions, l'haurien de mantenir. És l'única raó d'aquesta esmena.

Vostès poden dir que es tracta d'una esmena de caràcter demagògic, que per què no es va fer en un moment determinat. Siguin coherents: si no la van fer en el moment que tocava, facin-la vostès ara que governen. El que té la responsabilitat és el que governa. És veritat que, com deia Andreotti, el poder no erosiona el que el té, sinó el que està a l'oposició; però, si continuen així, la seva manera de treballar en el Govern erosionarà de tal manera la seva política que acabaran per deixar de tenir-lo.

Recordin les paraules de l'actual president de la Generalitat, que és també el meu: «Fets, i no paraules.» Si vostès parlen i no fan, acabarem per pensar que els «fets, no paraules» era solament una frase.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Laura Massana.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, sí, sí que és ben trist, doncs, estar debatent, estar parlant aquí d'un tema tan sensible com aquest i sentir paraules com aquestes, que jo crec que la pretensió justament d'aquesta llei, com les altres dues que s'estan desenvolupant en el nostre Parlament, que és, una, la Llei de serveis socials, i com serà també la llei per l'autonomia, per la dependència de les persones..., acabin dient això: que el que volem fer és cops de mà, com ha dit el senyor Cleries, «un cop de mà», o que es digui, doncs, en aquest sentit que el tema de les dones vídues, de les dones que van viure el franquisme..., precisament una formació que no l'ha condemnat mai ens vingui a dir que ens va enclaustrar les dones a casa i per això tenim la situació social que tenim, doncs, hàgim de sentir-ho i amb aquest to tan punyent i tan trist.

I és cert que tenim el quart món a casa, i precisament per això tots els grups que estem a favor de la millora de les prestacions assistencials ho vam demostrar amb l'aprovació, amb l'impuls dels grups d'esquerra, i amb l'aprovació de tothom la legislatura passada d'aquesta Llei de prestacions socials de caràcter econòmic, amb l'objectiu precisament, doncs, d'anar palliant i d'anar treballant per posar tots els col·lectius en situació problemàtica, amb problemàtica social, al nivell que correspon. Anar avançant; aquesta és la idea. I aquesta llei, per això va suposar establir aquests complements per a les pensions més baixes i va beneficiar més de dues-centes mil persones al nostre país el 2006.

Vull dir que gràcies al nostre grup es va aconseguir que la llei es comencés a aplicar el mateix any 2006 i no el 2007, i que incorporés el fet de pagar-se de manera retroactiva, i que s'especifiquessin els mecanismes d'actualització de l'indicador. I, llavors, també m'agradaria fer..., que, pel que fa als complements per a les pensions de viudat, no va ser –i aquí ja s'ha comentat, paraules com «clientelisme»– fins a l'entrada en vigor de la llei que això va esdevenir un dret. Això és un dret perquè hi ha la llei, perquè fins ara era una concessió, una qüestió del Govern del moment.

A més –ja vull entrar en matèria–, en el cas de les persones vídues, tenen un tractament diferent respecte d'altres col·lectius. I nosaltres entenem –i aquí s'ha explicat, i els grups de la majoria ho han explicat– que és lícit demanar, avançar i progressar i intentar, doncs, arribar a millores per al seu col·lectiu, però hem d'entendre

també que, respecte a altres col·lectius amb pensions més baixes, són l'únic a qui s'aplica el topall del 100 per cent de l'indicador de renda de suficiència. Per a la resta de beneficiaris d'aquesta llei, el topall és el 75.

S'ha comentat també que en la Llei de pressupostos del 2007 –ho han dit els altres grups– el Govern de la Generalitat preveu incrementar aquest complement per a les persones vídues un 10,5 per cent i passar de 456 a 504 euros anuals. Llavors, el límit màxim d'ingressos per poder percebre, segons la nova Llei de pressupostos, aquest complement és aquest indicador de rendes de suficiència, que està en 7.948 euros, que és un gran creixement. Així –ja s'ha comentat– aconseguim que durant aquest any tothom percebi més ingressos que l'any 2006 i que l'increment per a cadascun dels perceptors sigui superior a l'augment de l'IPC i, per tant, millori la seva capacitat econòmica. Superar –tristament, i és així–, en el cas de les persones vídues, el límit de l'indicador de la renda de suficiència seria –i vull dir la paraula– profundament insolidari respecte a les altres persones que reben prestacions assistencials. Per què? –i ho vull dir, perquè s'ha fet així. Per què s'ha de considerar de manera diferent una vídua que una persona que rebí una pensió, per exemple, d'invalidesa molt baixa?

El que sí que vull recordar, finalment –que aquí també s'ha dit i se n'ha parlat–, és el fet que les competències en pensions són..., la responsabilitat política en pensions és de l'Estat, i aquí també ens hi trobaran, doncs, per fer un front comú per treballar en l'augment de les pensions.

En definitiva, nosaltres, per això, estem amb l'esmena a la totalitat.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Ilustres diputados y diputadas, ausente *consellera (remor de veus i rialles)*, he de decir que creo a la vista del debate que acabamos de observar, pienso que las personas que nos acompañan se deben sentir tristes. Se deben sentir tristes porque hemos dado una escena –o han dado, porque yo todavía no he hablado; a lo mejor la doy ahora, eh? (*remor de veus i rialles*)–, han dado, algunos de los intervinientes, una imagen que realmente no es la adecuada para un parlamento. Creo que el tema no es de méritos ni deméritos ni de ponerse medallas, sino de solucionar problemas, porque para eso estamos hoy aquí. Y nosotros no estábamos ni en el Gobierno ni en la oposición hace unos años, y no vamos a decir –porque no lo podemos decir– si hicimos o no hicimos... Lo único que queremos aquí afirmar es que estamos en política para solucionar problemas de la gente, y es lo que nos interesa. Y, al día de hoy, la impresión que tendrán muchas personas es que su problema no se va a solucionar.

¿Qué hemos escuchado en estos momentos? Hemos escuchado un debate competencial, obvio: las pensiones

de la Seguridad Social, las que son contributivas, corresponden, son competencia del Estado; son competencia exclusiva del Estado, y por eso tiene su regulación básica. Así lo dice la Constitución y así se acordó de recordarlo numerosas veces el Tribunal Constitucional. Efectivamente, corresponde el incremento de las pensiones contributivas al Estado, que ha ido progresando, y evidentemente eso es así, y negarlo es absurdo. Es decir, hace unos años, las pensiones de viudedad eran del 45 por ciento de la base reguladora, subieron al 52 por ciento, y aun así siguen siendo insuficientes. Y eso es evidente.

Y de aquí sería bueno que dentro de poco tiempo, pues, el Parlamento de Cataluña se pronunciara a favor..., dentro del marco general, porque tenemos que tener en cuenta que la política de pensiones es complicada y está realmente dentro de un marco general. Por eso se hacen pactos de estado, cuando se habla de temática de Seguridad Social. Se habla del Pacto de Toledo, como en su día se habló, en el año 82, de una reforma importante de las pensiones que debemos recordar que fue incluso motivo de una huelga general... En el 86, perdón.

En definitiva, estamos hablando de materias trascendentes, que afectan a la vida de las personas y en que son necesarios pactos mayores y no utilizar esta política como arma arrojadiza. Aquí nos van a encontrar, y, si hay un pronunciamiento de esta cámara en favor del incremento de las pensiones de muerte y supervivencia, nos encontrarán en esa posición.

Pero entendemos que, realmente, los argumentos que se han dado son pobres: como las pensiones de muerte y supervivencia, es decir, las de viudedad y orfandad, son competencia del Estado, nosotros no tenemos casi nada que hacer aquí; que lo solucione el Estado, la Administración General del Estado. Creemos que ese es un argumento de mal pagador.

Quiero recordar que esto en su día fue objeto de una polémica importante en cuanto al ámbito competencial, de si tenían las comunidades autónomas la posibilidad de incrementar las prestaciones contributivas del Estado o no. Y el Tribunal Constitucional lo zanjó, lo zanjó en la Sentencia 239/2002, de 11 de diciembre, en que se declaró competentes a las comunidades autónomas para establecer, con cargo a sus propios presupuestos, ayudas económicas que complementen el importe de dichas pensiones en el interior de sus territorios, con base en el título competencial exclusivo que el artículo 148.1.20 de la Constitución les atribuye en materia de asistencia social. Es decir, tenemos competencia en la comunidad autónoma para establecer las mejoras necesarias cuando estas prestaciones contributivas no cubren las necesidades básicas, como es el caso que ahora nos ocupa.

Se tienen que garantizar unos ingresos mínimos a grupos de población que tienen rentas muy bajas, o bien, como es el caso que se plantea aquí hoy, el caso de Cataluña, por padecer una superior pérdida de poder adquisitivo como consecuencia de sufrir tasas de inflación más elevadas que la media del Estado, que esa fue la razón por la que se fijó en su día la pensión comple-

mentaria, la ajuda assistencial en materia de pensió contributiva de muerte y supervivencia en estos casos.

Por lo tanto, hay competencia, y lo que tiene que haber es voluntad política. Y esto es lo que se está debatiendo hoy aquí: si hay voluntad política o no de llevar al debate en esta cámara el tema de la reforma del índice o referencia de renta que sirve para fijar las ayudas en materia de prestaciones asistenciales para viudas y huérfanos, porque también nos olvidamos de que en el caso de las ayudas a los hogares también están incluidos los huérfanos.

No vemos razones para decir que no. Se habrá incrementado en las leyes de presupuestos el índice, el tope, pero está claro que no ha alcanzado el índice de precios al consumo, el IPC, que ha estado vigente en estos últimos años.

En todo caso, sí que sería conveniente abrir este debate y fijar a lo mejor un nuevo modelo del índice o referencia de renta. A lo mejor no es tan necesario fijar topes concretos, sino acudir a índices de referencia como puede ser el IPREM. Y a lo mejor sería conveniente abordar en estos casos ese tema, por lo menos abrir el melón y el debate.

Creo que los ciudadanos no se han merecido este debate. Y desde luego no se merece, el colectivo que hoy nos acompaña y que representa a muchas personas en Cataluña, la respuesta que han dado el Gobierno y los grupos que apoyan al Gobierno.

Somos partidarios de iniciar este debate aun cuando podamos discrepar o no en la solución aportada el mismo. Pero desde luego lo que no se puede es cerrar aquí, de golpe, de una forma brusca, arrojadiza, entre gru-

pos de personas que están pasándolo mal, diciendo que unos están peores que otros, porque ese es un debate poco constructivo, y que mucha gente, hoy en Cataluña, muchas viudas, muchos huérfanos, desde luego, no van a entender.

Votaremos en contra de la enmienda a la totalidad porque entendemos que es conveniente proceder a debatir las ayudas asistenciales a las viudas en Cataluña.

El president

Cridarem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedirem a la votació, doncs, de l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. *(Pausa.)* No, no, un segon...

Comença la votació.

L'esmena a la totalitat ha estat aprovada per 66 vots a favor i 62 vots en contra.

Atès que l'esmena a la totalitat de devolució de la proposició de llei ha tingut aquesta majoria, i de conformitat amb l'article 105.6 del Reglament, la iniciativa legislativa queda rebutjada.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà al matí a les deu.

La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i set minuts.